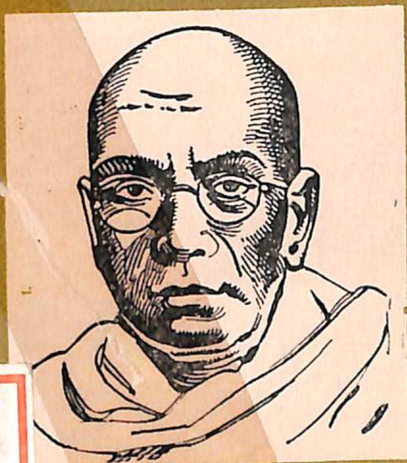
திரு.வி.க.

முருகன் அல்லது அழகு

முருகன் அல்லது அழகு

ஆக்கியோர்

திருவாளர் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-600108

பாரி நிலையப் பதிப்பு : 1987

விலை : ரூ. 15.00

அச்சிட்டோர்: சாலை அச்சகம், 11, திருவீதியான் தெரு,
கோபாலபுரம், சென்னை-600 086 [72]

நுழை வாயில்

டாக்டர் அ. நாகலிங்கம், பிஎச்.டி.,
தமிழ்த் துறை,
தருமமூர்த்தி இராவ்பகதூர் கலவல கண்ணன் செட்டி
இந்துக் கல்லூரி, பட்டாபிராம், சென்னை-600 072

தமிழ் உலகில் எழுத்தாளர் பலர் பிறந்திருக்கின்றார்கள்; அவர்களுள் சிலர் அரிய நூல்களைப் படைத்திருக்கின்றார்கள்; அவற்றால் காலங்காலமாய் உலகம் போற்ற வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுள் ஒருவரே அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் நம்மிடையே வாழ்ந்த **தமிழ்த் தென்றல் திருவாரூர் வி. கலியாணசுந்தரனார்.**

திரு.வி.கவைப் போன்ற ஒரு பேரறிவாளர்-பொதுமை நோக்கம் கொண்டவர்—பெண்மையைப் போற்றும் பெருந்தகையாளர்—இயற்கையில் இறைவனைக் கண்டு வழிபட்டவர் வேறு எவரேனும் உளரோ? மறந்தும் பிறருக்குத் தீங்கு நினையாதவர்—பகைமை கொண்டோரின் கருத்துகளுக்கும் மதிப்பளித்துப் போற்றியவர்—தமிழ் மக்களின்பால் பேரன்பு கொண்டு பயன் கருதாத் தொண்டு புரிந்தவர்—தமிழ்மொழியின்மீது ஆராக் காதல் கொண்டு அதைச் செவ்வனே வளர்த்த அருந்தமிழ்ப் பத்திரிகை ஆசிரியர் திரு வி.க. அவர் மறைந்தாலும் அவர்தம் நூல்கள் என்றென்றும் பயன்தரத் தக்கன. அந் நூல்களுள் ஒன்றுதான் **முருகன் அல்லது அழகு**.

திரு.வி.க. சென்னை இராயப்பேட்டையில் வாழ்ந்த ஒரு சைவக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் தாய் **சின்னம்மையார்** முருகப்பெருமானிடம் ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளவர். இவருக்கு ஆசிரியராக அமைந்த யாழ்ப்பானம் **நா. கதிரைவேல் பிள்ளை** ஒரு தீவிர முருகன் அடியார். அவருடைய தாக்குறவினாலேயே திரு வி.க., சைவப் பாதிரியார் **ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை** போன்ற இளைஞர் கள் சிலர் ஒன்றுகூடி இராயப்பேட்டையில் உள்ள **ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய பக்த ஜன சபை**யை 1903ல் அவரைக் கொண்டே தோற்றுவித்தார்கள். எனவே, திரு.வி.கவுக்கு முருகக் கடவுளிடம் பற்று ஏற்பட்டது இவரது அன்னை-யாரால்; வளர்ந்தது உள்ளங்கவர் ஆசிரியராம் பிள்ளை அவர்களால்; நிலைத்தது **பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமி களின்** கூட்டுறவால். இங்ஙனம் திரு.வி.கவின் **முருக வழிபாடு** இளமை முதலே திகழ்ந்தது.

திரு. வி. க. இளமையில் வைதிகத்தில் வளர்ந்தவர். நாளடைவில் சைவர், வைணவர், பௌத்தர், சமணர், கிறிஸ்தவர், முகம்மதியர், பிரம்மஞான சங்க முன்னாள் தலைவர் டாக்டர் அன்னிபெசன்ட் முதலிய சமய அறிஞர் பலருடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டவர். இவ்வாறு ஏற்பட்ட சமய அறிஞர் கேண்மையும், பன்னூல் பயிற்சி யும், அரசியல் தொழிலாளர் தொடர்பும் பத்திரிகை ஆசிரிய அனுபவமும் திரு.வி.கவுக்குக் குமரக்கடவுளைப் பற்றிய உண்மை இயல்புகளைத் தோற்றுவித்தன. அவற்றின் விளைவே முருகன் அல்லது அழகு என்னும் உள்ளங் கவர் உயர் நூலாகும்.

திரு வி.கவின் முருகன் அல்லது அழகு, சங்கப் புலவர் **நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை**யின் நுட்பத்தை விளக்கும் ஓர் ஒப்பற்ற ஆராய்ச்சி நூலாகும்; பொது மக்களுக்காக எழுதப்பட்ட ஒரு சீரிய—நல்ல நூலாகும். இதுபோன்ற சீரிய—ஒப்பற்ற ஆராய்ச்சி நூல் இதுகாறும் வெளிவர

வில்லை. ஓர் ஆராய்ச்சியாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கால உணர்வும், விருப்பு வெறுப்புகளின்றி நடுவுநிலையில் நின்று ஆராயும் போக்கும், மக்களுக்கு நன்மை தருவனவற்றை எவர் மனமும், புண்படாமல் நயமாக எடுத்துக் கூறும் நன்னோக்கும் திரு.வி.க.விடம் மிளிர்வதை இந்நூல் வழிக் காணலாம். தமிழ் நாட்டுக்கே உரிய முருகப் பெருமானை உலகத்துக்கே உரிய அழகும் இளமையும் மணமும் தெய்வத்தன்மையும் கொண்ட முருகக் கடவுளாகத் திரு.வி.க. உயர்த்தியுள்ளார்; தமிழ் மக்களுக்குப் பெருமை தேடித் தந்துள்ளார் இதுவே இந்நூலின் தனித்தன்மை என்பர் முருக உபாசகரும் திரு.வி.கவின் தோழரும் தொண்டருமாகிய திரு. **தி. கி. நாராயணசாமி நாயுடு**. அத்தகு சிறப்பைப் பெற்றுத் திகழ்வது இவ் விழுமிய நூல்.

இந்நூலை ஒருவர் ஒருமுறை படித்தாலே அவர், தம் வாழ்நாள் முழுவதும் இதனை மறக்கவே மாட்டார். அவர் உள்ளத்தே என்றென்றும் இந்நூல் கருத்துகள் இனிய நினைவுகளை எழுப்பும் என்பது பலரின் அனுபவமாகும். இன்று மனிதன் கணிப்பொறி (Computer) யுகத்தில் வாழ்ந்தாலும் அவன் இன்னும் அகவளர்ச்சி பெறவே இல்லை! அவ்வளர்ச்சிக்கு வழிகாலுவது இப்பொதுமை நூல். அந்தந்தக் காலத்துக்கு உரிய நூல், எல்லாக் காலத்துக்கும் உரிய நூல் என்று நூல்களை இருவகைகளாகப் பிரிப்பர் **ஜான் ரஸ்கின்** என்னும் அறிஞர். அவற்றுள் இந்நூல் பின்னதைச் சேர்ந்தது.

''எம்பெருமான் முருகனோ குணங்குறியில்லாதவன். அவன் செஞ்ஞாயிற்றின் வாயிலாக உலகிற்கு அருள் சுரக்கிறான். காலையில் முருகன் செஞ்ஞாயிறு வடிவாக நீலக் கடலெனும் நீலமயிலில் காட்சி அளிக்கிறான். அக்காட்சி என் புலன்களை—புத்தியை—உயிரை—எல்லாவற்றையுங் கவர்கிறது. அதை என்னென்று ஏழையேன் எண்ணி

எழுதுவேன்!'' (பக். 67) என்று இவர் ஆற்றாமை கொண்டாலும், தம்மை ஏழை என்று பணிவுடன் பகர்ந்தாலும் இவருடைய அறிவுத் திறத்தையும் எழுத்தின் மாட்சியையும் இந்நூலைப் படிப்போர் செவ்வனே அறிவர்!

இவர் தம் எழுத்தின் இனிமையை—அழகைச் சொல்லி மாளாது! எனினும் சான்றுக்கு ஒன்றை இங்கே காட்டுகிறேன்: ''செம்பொன்னை யுருக்கி வார்த்தாலெனக் காட்சியளிக்கும் **அந்திவான்** செக்கரழகும், கொண்டல் கொண்டலாக ஓடும் **புயலின்** அழகும், அது பொழியும் **மழையின்** அழகும், அத்தண்புனல் மணற் கற்களை அரித்தோடும் **அருவியின்** அழகும், பச்சைப் பசேலெனப் பெருங்காட்சியளிக்கும் **பொழில்களின்** அழகும், அவைகளில் பச்சைப் பாம்பெனப் பின்னிக் கிடக்கும் **பசுங்கொடிகளின்** அழகும், அவைகளினின்றும் அரும்பியுள்ள **நகை மலரின்** அழகும் மக்கள் உள்ளத்துள்ள **இன்ப ஊற்றைத்** திறப்பன வல்லவோ? **மயிலாடும்** அழகும், **மான்** நடக்கும் அழகும், **நந்தூறும்** அழகும் புலவருக்கு விருந்தல்லவோ?'' (பக். 18-19) திரு.வி.க.வின் முருக ஈடுபாடு இவருடைய நூல்கள் எங்கணும் வெளிப்படக் காணலாம். குறிப்பாகக் கவிதையில் **முருகன் அருள் வேட்டலாக** வெளிவந்திருப்பதைச் சுட்டலாம்.

இத்தகு பெருமை வாய்ந்த தமிழ்த் தென்றல் திரு வி.க.விடம் பேரீடுபாடு கொண்டு, அவர் நூல்களுள் ஒரு பாதியை வெளியிடும் காப்பிரைட்டு உரிமையைப் பெற்று அவர் நூல்களைப் **பாரி நிலைய** வழி வெளியிட்டு வருகிறார்கள். இந்த வகையில் வெளி வருவது இம் **முருகன் அல்லது அழகு** ஆகும். இதற்கு முன்னர் இந்நூலின் பதினான்கு பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இப்பதிப்பின் இறுதியில், இந்நூலுள் எடுத்தாளப்பட்ட முழுப் பாடல்களின் முதல் குறிப்பும் பொருள் குறிப்பும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. இவை அப்பாடல்களை மனத்தில் பதிய

வைத்துச் சுவைப்பதற்கும், மேலும் பாடல்கள் பல வற்றைப் படிக்கத் தூண்டுவதற்கும், நூலுள் சொல்லப் பட்டுள்ள பொருள்களை உடனடியாகப் படித்து அறிவ தற்கும் பயன்படும் என்று நம்புகிறேன்.

திரு.வி.க.வைப் பற்றித் தனியாக ஆராய்ந்து வரும் எனக்கு, இவ்வாய்ப்பைத் தந்த பாரிநிலைய உரிமை யாளருக்கு என் உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறேன்.

இந் நூலின் பெற்றியை உணர்ந்து தமிழ் உலகம் இம் முயற்சியை வரவேற்பதாக!

''ஜயா-பச்சையப்பர் இல்லம்''
3, பேராசிரியர் தெரு,
சோழன் நகர்,
பட்டாபிராம், சென்னை-600 072
3-11-87

அ. நாகலிங்கம்

குமரகுருபரர் பிள்ளைத்தமிழ்

'உலகு குளிர எமது மதியில் ஒழுகு மமுத கிரணமே
உருகு மடிய ரிதய நெகிழ உணர்வி லெழுந லுதயமே
கலையு நிறைவு மறிவு முதிர முதிரு மதுர நறவமே
கழுவு துகளர் முழுக நெடிய கருணை பெருகு சலதியே
அலகில் புவன முடியும் வெளியில் அளியு மொளியினிலயமே
அறிவு ளறிவை யறியு மவரும் அறிய வரிய பிரமமே
மலையின் மகள்கண் மணியை யனைய மதலை வருக வருகவே
வளமை தழுவு பரிதி புரியின் மருவு குமரன் வருகவே'

'இழுமெ னருவி சொரியு மிமைய முதல்வி புதல்வன் வருகவே
இயலு நடையும் வடிவு மழகும் எழுத வரியன் வருகவே
ஒழுகு கருணை முழுகு கமல வதனன் வருக வருகவே
ஒருவ னிருவ ரொடுகை தொழுநல் உபய சரணன் வருகவே
விழுது விடுவெ ணிலவு பொழியு நகையன் வருக வருகவே
விளரி பயிலு மளியு ஞிமிறும் விரவு குரவன் வருகவே
மழலை முதிர முதிரு மதுர வசனன் வருக வருகவே
வளமை தழுவு பரிதி புரியின் மருவு குமரன் வருகவே'

நூன்முகம்

இயற்கை பல அழகிய வடிவங்களாய்க் காட்சியளிக் கிறது. அக்காட்சியை மறுப்போரில்லை. இயற்கையைக் கூர்த்த மதியால் ஆராய அதன் உள்ளுறையொன்று உணர்வில் கூறுகிறது. இயற்கை உடல்: அதன் உள்ளுறை உயிர். உயிரை முருகு அல்லது முருகன் என்று தமிழ் நாட் டார் கொண்டனர். இவ்வுடலையும் உயிரையும் உலகம் ஆராய்ந்த வண்ண மிருக்கிறது அவரவர் ஆராய்ச்சியிற் போந்த உண்மைகளும் பலப்பல. இன்னும் ஆராய்ச்சி வளர்ந்து வருகிறது.

முருகனைப்பற்றிய பலதிறக் கொள்கைகள், கதைகள், கட்டுகள் நாட்டில் உலவுகின்றன. முதல் முதல் முருக னுண்மை கண்ட பழந்தமிழர், முருகனை எவ்வாறு கொண்டனர் என்று ஆராயத் தலைப்பட்டதில், அவர் முருகை மணமும் இளமையும் கடவுட்டன்மையும் அழகு முடைய செம்பொருளாகக் கொண்டனர் என்பதும் பிறவும் விளங்கின. இக்கொள்கை அடியேனுக்கு மிக விழுமியதாய்த் தோன்றிற்று. இவ்விழுமிய கொள்கை நாட்டில் நிலைபெறின், நாட்டுக்குப் பலவழியிலும் நலன் விளையுமென்னும் வேட்கை என்மாட்டெழுந்தது. வேட்கை மேலீட்டான், அமயம் வாய்ந்துழி வாய்ந்துழி, விழுமிய கொள்கையைப் பற்றிப் பேசியும் எழுதியும் வரு கிறேன்.

காரைக்குடியினின்றும் முகிழ்த்த 'குமரன்' என்னுந் திங்கள் மலரின் முதலிதழில், என்னால் எழுதப்பெற்ற 'முருகன்' என்னுஞ் சிறு கட்டுரை யொன்று வெளிவந்தது.

அக்கட்டுரையைக் கண்ட நண்பர் சிலர், அதை நூல்வடிவாக வெளியிடுமாறு கடிதம் எழுதிக்கொண்டேயிருந்தனர். அக்கட்டுரை ஒரு திங்கள் தாளுக்கென எழுதப்பட்டமையான் அதை யான் நினைந்தவண்ணம் எழுதல் இயலாமற் போயிற்று. அன்பர்கள் விழைந்தவாறு, பின்னை, அக்கட்டுரையை முதன் முறை நூலாக்க முயன்ற போதும், அதனிடை, நினைந்த பல பொருள்கள் சேர்க்கப் போதிய ஒய்வு கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, முதற் பதிப்பில் மிகச் சில பொருள் சேர்த்து, நூலுக்கு 'முருகன்' என்னுந் தலைப்பீந்தேன். அப்பதிப்பு 1925-ம் ஆண்டு வெளி வந்தது.

அழகைப்பற்றி என்பால் கருக்கொண்டிருந்த பல பொருளை இரண்டாம் பதிப்பில் உருக்கொள்ளச் செய்யலாமென்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வெண்ணம் இரண்டாம் பதிப்பில் ஒருவாறு முற்றுப்பெற்றது. இரண்டாம் பதிப்பு 1927-ம் ஆண்டு வெளிவரலாயிற்று.

இரண்டாம் பதிப்பில் பல புதுப்பொருள் கூட்டப்பட்டன. நூலின் உள்ளுறைக்கேற்ப நூலுக்கு 'முருகன் அல்லது அழகு' என்னுந் தலைப்பு அணியப்பட்டது. அழகை அடிப்படையாக் கிடத்தி நூல் எழுதப் பட்டமையான், நூலுக்கு அம்முடி சூட்டப்பட்டதென்க.

இயற்கையழகை முருகெனக்கொண்டு பழந்தமிழர் வழிபாடு நிகழ்த்தி வந்தனர். இவ்வாறு முருகனை வழி படுவோர் தொகை நாளடைவில் அருகிவிட்டது. அதனால் பல கடவுளர் உணர்வு, பன்னெறி உணர்வு, போராட்டம், கட்சிகள், பிரிவுகள் முதலிய இழிவுகள் தோன்றலாயின. பழைய இயற்கை வழிபாடு மீண்டும் புத்துயிர் பெறின், இழிவுகள் தொலைதல் ஒருதலை. இயற்கை வழிபாடு மீண்டும் நாட்டில் உயிர்த்தெழல் வேண்டுமென்பது எனது வேணவா. அவ்வவா மேலீட்டான் யாக்கப்பட்ட நூல் இது.

இந்நூற்கண், முருகன் சொற்பொருள் விளக்கம், அழகினியல், இளமைப் பேறு, இயற்கை யழகே முருகென்பது, பாட்டு ஓவியம் இசை இவைகளின் வழி இயற்கை அன்னையை வழிபடல், பெண்ணின் பெருமை, நோன்பின் திறம், முருகனடியார் இயல்பு முதலியன ஓதப் பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலை முற்றும் பயில்வோர் உள்ளததில் இயற்கை வழிபாட்டில் ஆர்வம், ஒரே கடவுள் ஒரே நெறி என்னும் உறுதி, எவ்வுயிர்க்குந் தீங்கு நினையாப் பேரறம் முதலியன நிலவும்.

இயற்கை என்னும் எனது ஆருயிர் அன்னைக்கும், அவ் வியற்கையை விடுத்து என்றும் நீங்காத அழகு என்னும் அப்பனுக்கும் இந்நூலைக் கோயிலாக்கித் தமிழ் மலர் தூவி, ஒல்லும் வகை வழிபாடு நிகழ்த்தியிருக்கிறேன். வழி பாட்டு முறையில் குற்றங் குறைகளிருப்பின், பொறுத் தருளுமாறு அன்பர்களை வேண்டுகிறேன்.

மூன்றாம் பதிப்பு 1930-ம் ஆண்டிலும், நான்காம் பதிப்பு 1938-ம் ஆண்டிலும், ஐந்தாம் பதிப்பு 1943-ம் ஆண்டிலும், ஆறாம் பதிப்பு 1944-ம் ஆண்டிலும், ஏழாம் பதிப்பு 1946-ம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன. இஃது எட்டாம் பதிப்பு,

முதுமையில், என் கண்களில் ஊறு நேர்ந்தது. சிகிச்சை செய்யப்படும் இவ்வேளையில், இவ்வெட்டாம் பதிப்பு அச்சாகியது. எனது நிலை கண்டு, அச்சுப் பிழை பார்த்துத் துணைபுரிந்த வித்துவான்—அன்பு கணபதி அவர்கட்கு எனது நன்றி உரியதாக.

பிழை பொறுக்க.

சென்னை
20—8—1950 } *திருவாரூர்* **வி. கலியாணசுந்தரன்**

கச்சியப்பர்

'துய்யதாம் மறைக ளாலுந் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்யசூர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீ ரடியார் வாழ்க வாழ்கஇப் புவன மெல்லாம்.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க யானைதன் னணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீ ரடிய ரெல்லாம்.

புன்னெறி யதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலா
நன்னெறி யொழுகச் செய்து நவையறு காட்சி நல்கி
என்னையும் அடிய னாக்கி இருவினை நீக்கி யாண்ட
பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங் கயங்கள் போற்றி.

இந்நூலுள் எடுத்தாளப்பட்ட முழுப் பாடல்களின் (65) முதற் குறிப்பு - அகர வரிசை

எண் : பக்கம் எண்

பொருள் குறிப்பு

பக்க எண்

அட்டவணை

முருகன் அல்லது அழகு

1. முருகன் பொருளும் பொதுமையும்

[முருகன்-முருகு-முருகின் சொற் பொருள்-மணம் இளமை கடவுட்டன்மை அழகு-பழந்தமிழர் கூர்த்த மதி-முருகன் ஒரு கூட்டத்தவர் கடவுள் அல்லன்-மொழிவேற்றுமையால் இறைவன் பல பெயர் பெறல்-மணம் இளமை இறைமை அழகு எல்லார்க்கும் பொது.]

முருகன் எவன்? முருகையுடையவன் முருகன். முருகு என்றால் என்னை? முருகு என்பது பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல். அப் பல பொருளுள் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தக்கன நான்கு. அவை **மணம், இளமை, கடவுட்டன்மை, அழகு** என்பன. இந்நான்கு பொருளடங்கிய ஒரு சொல் லால் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முழுமுதற்பொருளை அழைத்தது வியக்கத்தக்கது. இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும் எல்லாப் பொருளையுங் கடந்தொளிருந் தன்மையும், அழியா அழகும் இறைவனிடத்தில் இலங் குவது கண்டு, அப்பொருள்கள் முறையே உறைதற் கிடம் பெற்றுள்ள முருகன் என்னுஞ் சொல்லை, அவ்விறைவ னுக்குப் பழந்தமிழ் மக்கள் சூட்டியதன் திறமையை நோக்குழி அவர்களது கூர்த்தமதி புலனாகிறது.

உலகத்தின் நானா பக்கங்களிலும் வாழ்ந்து வரும் மக்கள் தங்கள் தங்கள் அறிவாற்றலுக் கேற்றவாறு,

தங்கள் தங்கள் மொழியில் கடவுளுக்குப் பலதிறப் பெயர்கள் சூட்டியிருக்கிறார்கள். அப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றினும் ஒவ்வொரு சிறப்புப் பொருள் விளங்குகிறது, சிலவற்றில் பொருத்தமில்லாப் பொருள்களும் உண்டு. முருகன் என்னுஞ் சொல்லிலோ அறிஞர் போற்றும் பொருள்களே மிளிர்கின்றன; ஆதலால் அறிஞர் போற்றற்குரியதும், மகிழ்ச்சி யூட்டக்கூடியதும், பொருத்த முடையதுமாக இருப்பது முருகன் என்னுந் திருப் பெயர்.

முருகன் ஒரு கூட்டத்தவர்க்குரிய கடவுள் என்று கருதுவது அறிவுடைமையாகாது. எக்கூட்டத்தவர் எம்மொழியால் போற்றும் எப்பொருளாயினும், அப்பொருட்கண் இறை இயல்புகள் காணப்பெறின், அதைக் கோடலே அறிவுடைமையாகும். இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், கடவுட்டன்மையும, அழியா அழகும் அறிவிற் சிறந்த எச்சமயத்தவருங் கொள்ளும் ஆண்டவனுக்குரிய இயல்புகளாம். இவ்வியல்புகள் அமைந்த ஒன்றைத் தமிழ் மக்கள் முருகன் என்று வழுத்துகிறார்கள். ஏனைய மொழியினரும் அவ்வியல்புகளின் பொருள் நல்க வல்ல தமது மொழியால் தாம் வழிபடும் இறைவனுக்குப் பல பெயரிட்டழைக்கலாம், அப்பெயர்ப் பொருளை ஆராய்ந்து, தமிழில் பெயர்த்தெழுதினால் அது முருகாக விளங்குதல் வேண்டும். தமிழ்ப் பெயராகிய முருகெனுஞ் சொல் தனக்குரிய பொருண்மை அழியப் பெறாது எம்மொழியில் வழங்கப்பட்டாலென்ன? கடவுளை மணமுடையதாகவும், இளமையுடையதாகவும், இறைமையுடையதாகவும், அழகுடையதாகவும் எவர் எம்மொழிப் பெயரால் தொழினும், ஆண்டு எம்பெருமான் முருகன் எழுந்தருள்வானென்க.

மணமும் இளமையும் கடவுட்டன்மையும் அழகும் எவருடைமை? இவை எல்லார்க்குமுரிய உடைமை யல்லவோ? ஆதலால் மணமுடைமை, இளமையுடைமை, கடவுட்டன்மையுடைமை, அழகுடைமை ஆகிய இவைகளைப்

போற்ற மறுப்போர் முருகனைப் போற்ற மறுப்போ ராவர். மணமுடைமை முதலிய நான்கினையும் போற்ற மறுப்போர் இருப்பு நெஞ்சமும் வன்கண்மையுமுடைய முரடராயிருப்பர். அன்னார் நெஞ்சில் முருகு அலர்தலும் அரிது.

2. அழகின் இயலும் கூறும்

[அழகு-அழியா அழகு-அழியும் அழகு-நக்கீரனாரும் அழகும் - இயற்கை செயற்கை - உள்பொருள் இல் பொருள் - பருமை நுண்மை - அழகரும்புமிடங்கள்- அழகுக்கும் இயற்கைக்குமுள்ள தொடர்பு-அழகின் பன்மை ஒருமை - அழகு புரியுந்துணை-அழகும் புலன் களும் - புற அழகு அக அழகு - அழகுக்குத் தோற்ற ஒடுக்கமின்மை - பேரின்பம் சிற்றின்பம் - வன் றொண்டர் மாணிக்கவாசகர் - அழகும் இன்பமும் - அகநானூறு, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக் கோவையார்-பெண்ணும் அழகும் - அழகுக் கோயில் கள்-அழகும் வாழ்வும் - அழகிடை மணம் இளமை கடவுட்டன்மை மருவல் - அழகு பெறும் வழி-உணவு முறை - பெருந்திண்டி களியாடல் மருந்துகள் முதலிய வற்றின் கேடுகள் - மேல்நாட்டார் இயற்கை முறை- கந்தழி - பாண்டி நாட்டில் கடவுளை அழகாகக் கொண்டது - திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகின் நான்கு கூறு]

இனி மணம், இளமை, கடவுட்டன்மை, அழகு என் னும் நான்கு பொருளில் அழகு என்பதை மட்டும் யான் ஈண்டுச் சிறப்பாக எடுத்துக் கொள்கிறேன். என்னை? அழகு உள்ள இடத்தில் ஏனைய மூன்றும் விரவி நிற்றலின் என்க. அழியா அழகில் மணமும் இளமையும் இறைமை யும் கலந்து நிற்றல் இயல்பு.

அழியா அழகு என்று ஈண்டுக் குறிப்பிட்டது உன்னற் பாலது. அழியா அழகெனில் அழியும் அழகென்று ஒன்றுண்டோ என்னும் ஐயம் சிலருள்ளத்திலாதல் பிறக்க லாம். அழகின் அழியாமை நோக்கி ஈண்டு 'அழியா' என்னும் அடையால் அழகைச் சிறப்பித்ததன்றி, அழியும் அழகுக்கு எதிர்மறையாக 'அழியா' என்று அழகைச் சிறப் பிக்கவில்லை யென்றுணர்க.

உலகில் ஒவ்வோருண்மைக்கும் மாறுபட்ட போலி யுண்டு. போலிக்கண் உண்மை யின்மையான், அஃது அழிந்துபடுகிறது. இம்முறையில் அழியா உண்மையழ கிற்கும் மாறுபட்ட அழியும் போலி யழகென்று ஒன் றிருக்குமன்றோ? அப்போலி அழகை அழியும் அழகு என்று அழைக்கலாமன்றோ?

இதனால் அழகை இருகூறுபடுத்தி அழியா அழகு, அழியும் அழகு என்று சொல்லவேண்டுவதில்லை. அழி வதை அழகென்றுங் கொள்ள வேண்டுவதில்லை. இது பற்றியே 'அழியா' என்று அழகைச் சிறப்பித்தவாறு காண்க. அழகுப் போலியை 'அழியும் அழகு' என்றதும் முகமன் என்க.

இயற்கையோடு வாழ்ந்து, இயற்கையோடு படிந்து, இயற்கையை ஆய்ந்து, இயற்கையி லுறையும் அழகெனும் முருகைக் கண்ட பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் அழகின் இயல்பைப் பற்றி என்ன கூறியுள்ளார்கள்? அதைச் சற்று நோக்குவோம்.

பழந் தமிழ்ப் புலவர்களுள் ஈண்டு நக்கீரனார் ஒருவரைக் கோடல் சால்பு. நக்கீரனாரின் புலமை கருதி மட்டும் அவரை ஈண்டுக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை. அவர் இயற்கையில் முருகையுணர்ந்து, முருகாற்றுப்படை பாடியதில் தமது புலமை செலுத்தியவர் என்னுந் தொடர் புரிமை கொண்டு, அவரை ஈண்டுக் கோடலே ஏற் புடைத்து. நக்கீரனார் தாமுணர்ந்த அழகைப் பொது

முறையில் திருமுருகாற்றுப் படையாகப் பாடி மகிழ்ந்தார். அவ்வாற்றுப் படைக்கண் ஓரிடத்தில் அழகின் இயல்பு இத்தகைத்தெனச் சிறப்பு முறையில் அவர் அறிவுறுத்தியிருக்கிறார். 'கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறு வனப்பு' என்று அப்புலவர் அழகியல் தெரித்தவாறு காண்க.

கையால் செய்யப்படுவது செயற்கை. கையால் செய்யப்படாதது இயற்கை. மலையும் ஆறும் காடும் கடலும் எவர் கையால் ஆக்கப்பட்டன? ஞாயிறும் திங்களும் விண்மீன்களும் எவரால் செய்யப்பட்டன? புனலுக்குத் தண்மை ஈந்தவர் எவர்? நெருப்புக்கு வெம்மை யூட்டினவர் யாவர்? இயல்பாக அரும்பிய இவைகளின் அழகே கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பாகும். மற்றையது போலி.

கைபுனைந்தியற்றா இவ்வழகு அழியாத் தன்மையது என்று மேலே தொகையாகச் சொல்லப்பட்டது. அதை ஈண்டு வகைப்படுத்திச் சில உரை பகர்தல் நலனெனத் தோன்றுகிறது. அழகு உள்பொருளா அல்லது மக்கள் உள்ளம் இயற்கையில் படியும்போது அங்கே உருவெளி யாய்த் தோன்றும் இல்பொருளா என்பது ஆராயத் தக்கது.

அழகைப் பற்றி எண்ணாத இடமில்லை; பேசாத இட மில்லை; போற்றாத இடமில்லை. அழகின் மாட்டு உலகங் கொண்டுள்ள பற்றுப்போல வேறெதன் மாட்டும் அஃது அப்பற்றுக் கொண்டில்லை. 'அழகு அழகு' என்றே உலகம் அழகில் உறைந்து நிற்கிறது. இவ்வாறு அழகுடன் வாழும் உலகை நோக்கி, 'அழகு எப்படி இருக்கிறது' என்று வினவின், அதைச் சொல்லால் சொல்ல இயலாது அது விழிக்கிறது. புலன்களுக்கும் பொருளாகாத ஒன்றைப் பற்றி என்ன சொல்வது? என்னே அழகின் நுட்பம்.

'புலன்கட்குப் பொருளாகாமை' என்னும் ஒன்று கொண்டு, அழகிற்கின்மை கூறலாமோ எனின், அஃதும் அறமெனத் தோன்றவில்லை. என்னை? உணர்விலுறுத் தல், வினையாற்றல், துன்ப நீக்கி இன்பமாக்கல் முதலியன அழகால் பெறுகிறோம். இத்தகை நிகழ்வுடைய ஒன்றன் இருப்பை எங்ஙனம் மறுத்தல் கூடும்?

உலகில் புலன்களுக்குப் பொருளாகும் பொருள்களு முண்டு; பொருளாகாப் பொருள்களுமுண்டு இவைகளை முறையே பருமை (Concrete)என்றும். நுண்மை (Abstract) என்றும் உலகங் கொண்டிருக்கிறது. பருமைக்கு உண்மை கூறலும், நுண்மைக்கு இன்மை கூறலும் அறிவுடைமை யல்ல. என்னை?

ஊனப் புலன்களுக்குப் பொருளாகாது உணர்வில் நிகழ்ச்சியளவில் உறுத்தும் பொருள்களுமுண்டு. அறிவு அறம் அன்பு நீதி முதலியன புலன்களுக்கு வடிவால் காட்சி வழங்கும் பருப் பொருட்களல்ல. இவை காட்சி வழங்காமையான், இவற்றின் உண்மைக்கும் மறுப்புக் கூறலாம் போலும்! இவை உள்ளனவேயன்றி இல்லன வல்ல. இவற்றின் உண்மை இவற்றையுடைய பருப் பொருள் வாயிலாக உணரக் கிடக்கிறது. அறிஞன்வழி அறிவும், அறவோன் வழி அறமும், அன்பன் வழி அன்பும், நீதிமான் வழி நீதியும் உணர்விற்படுதல் ஓரற்பாற்று. இவைபோன்ற பல நுண்மைகளிருக்கின்றன. இவற்றுள் அழகுமொன்று. அழகுடைப் பொருள் கொண்டு அழகை யுணர்கிறோம். ஆகவே, அழகென்பது பருப் புலன் களுக்கு வடிவாகத் தோன்றாத நுண்ணிய உள்பொரு ளெனக் கொள்க. அஃது உருவெளியன்றெனத் தெளிக.

அந்நுண்மைப் பொருள் யாண்டும் நீக்கமற நிற்பது. யாண்டும் நிறைந்துள்ள அந்நுண்பொருள் சில வேளை களில் சில இடங்களில் தனதிருப்பை உயிர்கட்கு அறிவுறுத்தவோ என்னவோ மின்னொளிபோல் தன்

(நுண்ணிய) தோற்றத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. இள ஞாயிறு தனது செங்கதிரை நீலக்கடலில் பரப்பும்போது அப்பரவையிடை அழகு ஒளிர்கிறது. அஞ்ஞாயிறு தனது இளவெயிலை, பசுங்கடல் பொங்கியெழுந்தாலென உருண்டு திரண்டு பரந்து ஒளி நுழைதற்கு மிடமின்றிச் செறிந்து மிடைந்து சரிந்து சாய்ந்து நிற்குங் குறிஞ்சிக் காடுகளின் பச்சை மேனியில் உமிழும்போது அவ்விடை அழகு அரும்புகிறது. திங்கள் தன் பால்நிலவை, வெள்ளை வெளேலென வெள்ளி அறல் படர்ந்தாலென மிளிரும் வெள்ளிய மணல்மீது காலும்போது அங்கே அழகு ஒழுகு கிறது. இவ்வாறு சில வேளைகளில் சில இடங்களில் அழகு தனது நுண்ணிய காட்சி வழங்குதல் உணர்க.

அழகு எதன் வாயிலாக உணரக் கிடக்கிறது? அழகு தன்னையுடைய இயற்கை வாயிலாக உணரக் கிடக்கிறது. அதற்கும் இதற்குமுள்ள தொடர்பென்னை? அழகுக்கும் இயற்கைக்குமுள்ள தொடர்பை என்னென்று கூறுவது? (அழகின் உடல் இயற்கை.) இயற்கையினூடே அழகு நீக்க மின்றி விராவி நிற்கிறது. இயற்கையை விடுத்து அழகை ஆராய்ந்துணரல் அரிது. அழகின் இருப்புணர்தற்குக் கருவியாயுள்ள இயற்கையும் அழகைப்போல உள் பொருளேயாம். இயற்கை, பலப் பல வடிவங்களாகத் தோன்றித் தோன்றி மறையினும், அதன் முதல் கேடுறுவ தில்லை. உள்ளதற்குத் தோற்றமே யன்றி இல்லதற்குத் தோற்றமில்லை என்பது அளவை. அழியாது கிடக்கும் இயற்கை முதலுக்கு அடிப்படையாக நிலவுவது அழகாகும். அழகினின்றும் அரும்பி மலர்ந்து காட்சி யளிப்பது இயற்கை என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். அழகுக்கும் இயற்கைக்குமுள்ள தொடர்பு நோக்கி, அஃதே இஃது, இஃதே அஃது என்று கொள்ளலாம்.

தனக்கு அடிப்படையாக நிற்கும் அழகைப் பலப் பல வடிவங்களாக இயற்கை காட்டிக்காட்டி, உலகைக்

கவர்ந்து மகிழ்ச்சி யூட்டுகிறது. ஒவ்வோர் இயற்கைப் பொருட்கண் கருத்தை ஒற்றி ஒற்றி, உன்ன உன்ன அதன தன் அழகு தனித்தனியே உணர்வில் உறுதல் பெறலாம். இப்பயிற்சி முதிர முதிர எல்லா இயற்கைப் பொருட்கும் அடிப்படையாக ஒரே அழகு நிலவல் உணரலாம். எனவே, அழகு தனித் தனிப் பன்மையாகவும், பரந்த ஒருமை யாகவும் உயிர்கட்கு உறுதுணை செய்தல் ஓர்க.

அழகு உயிர்கட்குப் புரிந்துவரூஉம் உறுதுணையை என்னென் றுரைப்பது? அழகோ, புலன்கட்குப் பொருளா காதது. அஃது உயிர்கட்குப் புரிந்துவரூஉந் துணையோ, அளவில் அடங்காதது. அழகு புலன்கட்குப் பொருளாகிற தில்லை. ஆனால் அது புலன்கட்கு விருந்தாகிறது. அழகில் தோயாத புலன்கள் உரமிழந்து உலர்ந்து போகும். புலன்கெட்ட வாழ்வு உயிர்கட்கு ஏது? வளர்ச்சி யேது? இன்பமேது? இன்ப நுகர்ச்சிக்கு வாயாகவுள்ள புலன்கள் அழகில் படிந்த வண்ணமிருத்தல் வேண்டும். அப்படிவால் புலன்கள் பருகும் விருந்தமிழ்தம் உடலையும் உயிரையும் ஓம்புவதாகும்.

அழகு புறத்தே நிற்பதுபோல அகத்தேயும் நிற்கிறது. புறமும் அகமும் ஒன்றும்போது அழகுணர்வு புலனாகும். அதற்குக் கருவிகளாக இருப்பனவே புலன்கள். அப்புலன் கள் அழகில் தோய்ந்ததும், ஆங்காங்குள்ள அழகு, மலரினின்றும் மணம் வீசுவது போலத் தன்னினின்றும் தன் ஒளி பொழியத் தொடங்குகிறது. அதனால் உடலும் உயிரும் ஆக்கமுறும். அழகு புலனாகாத நுண்மையதாய் உலகிற்குப் புரிந்துவரூஉம் உதவி உணர்வால் உணரத் தக்கது.

உலகிற்கு அடிப்படையாய் நின்று துணைபுரியும் அழகு, தோற்ற வொடுக்கமுடையதாயின், அதை அழகு

என்று அழைத்தல் பொருந்தாது. தோற்ற ஒடுக்கமுடைய மாறுதலை (விகாரத்தை) அழகு என்று எங்ஙனம் அழைப்பது? தோற்றவொடுக்கமிலா ஒன்றே அழகாகும். அத்தகைய ஒன்றைப் படைப்பவர் யாவர்? வளர்ப்பவர் யார்? இக்கருத்துப் பற்றியே அழகை அழியா இயற்கை அழகு என்று ஆன்றோர் ஆண்டு வருகின்றார். அவ்வழகில் தோய்ந்து அழகராய நக்கீரனார், அழகைக் 'கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெரு வனப்பு' என்று கூறிப் போந்தார். இவ்வழகே பழந் தமிழர் போற்றிய முருகாகும்.

கை புனைந்தியற்றா இயற்கை அழகில் கருத்தைப் பதிய வைத்துள்ள ஒருவன், அதனோடு புணருந்தொறும் புணருந்தொறும் அவனுள்ளத்துள் சொலற்கரிய இன்பங் கிளர்ந்தெழும். அவ்வின்பத்தைப் பின்வந்தார் பேரின்ப மெனவும் சிற்றின்பமெனவும் பிரித்துக் கூறினார். பண்டை நாளில் இன்பம் இன்பமாகவே பிரிவின்றிக் கிடந்தது. மக்கள் வாழ்வு, செயற்கையில் வீழ்ந்த நாள்தொட்டு, இன்பம் பேரின்பமெனவும் சிற்றின்பமெனவும் பிரிந்தது போலும்! பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றை மட்டும் அறிவுறுத்தலை இன்றுங் காணலாம். மக்கள் செயற்கை வாழ்வில் தலைப் பட்ட நாள்தொட்டு வீட்டின்பமென ஒரு தனியின்பம் வகுக்கப்பட்டது போலும்! முன்னை நாளில் நான்காவ தாகிய வீட்டின்பமெனும் பேரின்பம் மூன்றாவதாகிய இன்பத்தில் அடங்கியிருந்தது. ஆதலால், இயற்கையழகில் தோயும் ஒருவனதுள்ளம் நுகரும் இன்பம் சிற்றின்ப மாமோ பேரின்பமாமோ என்று ஆராய வேண்டுவதில்லை. அதை முன்னை முறைப்படி இன்பமென்று மொழியலாம்; பின்னைய வழக்குப்படி பேரின்பமெனச் சொல்லலாம். அவ்வின்பத்துக்கு ஒப்பாகவாதல் உயர்வாகவாதல் வேறோரின்பமுளதோ? அவ்வின்பத்தையன்றோ வன்றொண்டர் நுகர்ந்தார்? மாணிக்கவாசகர் பருகினார்?

அவ்வின்பம் அழகுள்ள இடங்களிலெல்லாமிருக்கும். அழகில்லா இடமுமுண்டோ? இவ்வுலகமே அழகுவடிவம். இவ்வழகிய உலகிடை நின்று அண்ணாந்து பார்த்தால், மேலும் கீழும் சுற்றும்முற்றும் அழகு சொரிவது காண லாம். அழகிய நீலப் படாத்தின் விரிவில் நித்திலந் தூவினாலென வானத்திலுருஞ் செவ்விய அழகை என்ன வென்று வருணிப்பது? ஞாயிற்றின் ஒளியை என்னென்று நவில்வது? திங்களின் நிலவை என்னென்று செப்புவது? கோள்களின் மின்னலை என்னென்று கூறுவது? கரிய காட்டின் காட்சியை எப்படி எடுத்துக் காட்டுவது? கைநீட்டும் அலைகடலின் கவினை எங்ஙனம் கழறுவது? என்னே அண்டத்தின் அழகு! இவையெலாஞ் சேர்ந்த ஒன்றே இயற்கை யன்னையின் அழகு வடிவம். அவ்வழகே அழியா அழகு. அதுவே முருகென்னும் பேரழகு.

பண்டைத் தமிழ்மக்கள், இயற்கைவழி வாழ்வு செலுத்தி, அதற்கு அடிப்படையாயுள்ள அழகுண்மை கண்டு அவ்வழகால் இயற்கை அழகுபெறுவது நோக்கி, அவ்வியற்கையை வழிபட்டு, முழுமுதற் பொருட்கு அழகு என்னும் பொருள் பட முருகன் என்னும் பெயரணிந்தார் கள். அவர்கள் இயற்கை வாயிலாக முருகைக் கண்டு நுகர்ந்த இன்பத்தை அகநானூறு, கலித்தொகை, பத்துப் பாட்டு, திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களில் காணலாம். அவ்வின்ப ஊற்றைத் திறக்கவல்ல அழகு இயற்கை வாயிலாகக் காணக் கிடக்கிறது. இயற்கையில் உள்ளத் தைப் பதித்து, அதனோடு ஒன்றி வாழ்ந்துவரின் இயற்கைப் பேரழகு-முருகு-புலனாகும்

செம்பொன்னையுருக்கி வார்த்தாலெனக் காட்சி யளிக்கும் அந்திவான் செக்கரழகும், கொண்டல் கொண்ட லாக ஓடும் புயலின் அழகும், அது பொழியும் மழையின் அழகும், அத்தண்புனல் மணற் கற்களை அரித்தோடும் அருவியின் அழகும், பச்சைப் பசேலெனப் பெருங்காட்சி

யளிக்கும் பொழில்களின் அழகும், அவைகளில் பச்சைப் பாம்பெனப் பின்னிக் கிடக்கும் பசுங்கொடிகளின் அழகும், அவைகளினின்றும் அரும்பியுள்ள நகைமலரின் அழகும் மக்கள் உள்ளத்துள்ள இன்ப ஊற்றைத் திறப்பன வல்லவோ? மயிலாடும் அழகும், மான் நடக்கும் அழகும் நந்தூறும் அழகும் புலவருக்கு விருந்தல்லவோ?

இவ்வழகெலாந் திரண்ட அழகே பெண்ணழகு. பெண், மாதர் என்னுஞ் சொற்களுக்கு அழகென்பதே பொருள். பல திற இயற்கை அழகுகளெல்லாம் அவள் மாட்டிருத்தலால், அவளை அழகெனும் பெண் - மாதர் - என்று நந்தமிழ் மக்கள் அழைத்தார்கள். அழகுக்கு உறை விடமாகிய பெண்ணின்பால் எது இல்லை? எல்லா மிருக் கின்றன. அவள்மாட்டு முகிலுண்டு; திங்களுண்டு; மலர்களுண்டு; குயிலுண்டு; மயிலுண்டு; மானுண்டு; பிறவும் உண்டு. முருகன் வடிவெலாம் அவள். அவள்பால் முருகை அழகைக் காண்டலன்றோ இன்பம்?

இத்தகைய இன்பப் பொருளைத் துன்பப் பொருளாக எவன் கொள்வான்? காமுகன்-கீழ்மகன்-கயவன்-கொள் வான். இயற்கையின்ப நுட்பந் தெரிந்த ஒருவன் ஒரு நாளும் பெண்ணைத் துன்பப்பொருளாகக் கருதான். பெண்ணினல்லாள் பாட்டாக இருக்கிறாள்; எந்தை முருக னாக இருக்கிறாள்; தூய இன்பமாக இருக்கிறாள். அப் பெண் தெய்வத்தைத் தொழுகிறேன். பெண்ணெனும் தெய்வ அழகு, அறியாமை அழுக்காறு அவா முதலிய கொடுமைப் பாறை உடைத்து, இன்ப ஊற்றைத் திறக்கும். அவ்வின்பத்தில் தோய்ந்த பழந்தமிழ்ப் புலவர் பாடல்கள் முருகன் உறையும் அழகுக் கோயில்களாம். பழந்தமிழ் நூல்களைப் படிப்பதும் அழகெனும் முருகனை வழிபடுவதாகும்.

முருகன் இயற்கை வாயிலாகத் தனதழகை நாடோறும் பொழியாதிருப்பின் உலகில் அழகேது? அழகில்லையேல்

வாழ்வேது? ஒருவனது வாழ்வு அவனது அழகையே பொறுத்து நிற்கிறது. உடலில், நரம்பில் உரங்குன்றப் பெறுகிறவன் அழகுடையவனாயிரான். ஒருவனது உடல் நலத்தை அவனது அழகு புலப்படுத்தும். உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் உடல் நலமுற்று இன்பந் துய்த்து வாழ்தல் வேண்டும் என்னும் பேரருளால் முருகன் இயற்கை வாயிலாக அழகை உதவுகிறான். எம்பெருமான் நீலக்கடலில் காலையில் நெருப்புப் பிழம்புபோல ஞாயிறாகப் புறப்பட்டு உலகுக் குதவாவிடின், உலகம் என்ன பாடுபடும்? அவன் திங்களாக அமுதம் பொழிந்து உலகுக் கின்ப மூட்டுவதை உணராத புலன்களும் புலன்க ளாமோ? முருகன் மலையாக நின்றும், ஆறாக ஓடியும், காடாக விளங்கியும், கடலாக ஒலித்தும், உடலாக உடனிருந்தும் உயிர்களை ஓம்பிவரும் திருவருட்டிறத்தை எவரே புகழ வல்லார்? முருகன் இயற்கை வாயிலாக ஆடிவரும் திருவிளையாடல்களை ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும்.

இயற்கை வாயிலாக முருகன் புரிந்து வரும் பேருதவியை மக்கள் நேரே பெறுவார்களாயின், அவர்கள் என்றும் அழியா அழகுடையவர்களா யிருப்பார்கள். இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வாழ்வில் மக்கள் தலைப் படலால், அவர்கள் விரைவில் அழகு குன்றி மாண்டுவிடு கிறார்கள். ஆதலால் மக்கள் இயற்கைக்கு அரணாமாறு வாழ்வு நடாத்தப் பயில்வார்களாக.

இயற்கை வாழ்வு நடாத்துவோர் உள்ளம், அழுக்காறு அவா முதலிய 'யம தூதர்கள்' உலவும் நிலமாகாது. அவர் கள் உள்ளம் அன்பு இரக்கம் முதலிய 'தெய்வ கணங்கள்' வாழும் நன்னிலமாகும். அழுக்காறு அவா முதலிய பேய்த் தன்மைகள் மகனை நோய்வாய்ப்படுத்தி விரைவில்

அவனைக் கொள்ளும். அவையில்லா அன்பு இரக்கம் முதலிய தெய்வ நீர்மைகள் ஒருவனது வாழ்வை வளர்க்கும். இதற்குரிய வழி இயற்கையழகாம் முருகை - முருகனை - வழிபடுவதாகும். 'என்றும் இளையாய் அழகியாய்' என்று முருகனது இயல்பை ஓதிய நக்கீரனார், 'உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன் பின்னை யொருவரை யான் பின் செல்லேன்' என்று அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. என்றும் அழியா அழகை விரும்புவோர் எம் பெருமான் முருகனடியைத் தமக்குரிய புகலாக் கோடல் வேண்டும்.

இயற்கை வாயிலாக முருகு என்னும் அழியா அழகை உணர்ந்தவர் பால் என்றும் மணமே கமழ்ந்து கொண்டிருக் கும். அவர்மீது புலால் மணம் கமழாது. அவர் மணத்துக் கென வேறு செயற்கைப் பொருளைத் தேடவேண்டுவ தில்லை.

வைகறைத் துயிலெழுந்து, காலைக் கடனை ஒழுங்காக முடித்து, தண் புனலாடி, நறுங் காற்றில் மூழ்கி, ஞாயிற் றொளியிற் படிந்து, இயற்கை உணவுகொண்டு புறத்தை அழகு செய்தும், அழுக்காறு வெகுளி அவா முதலிய தீ நீர்மைகளைக் களைந்து, அன்பு, அருள். அறம் முதலிய நன்னீர்மைகளை மணந்து, அகத்தை அழகு செய்தும் வாழும் ஒருவன் மீது இயற்கை மணங் கமழு மென்பது ஒருதலை. இவ்வாழ்வு பெறாத சோம்பரின் புறத்திலும் அகத்திலும் அழுகல் நாற்றம் வீசும். இயற்கை வாழ்வு நடாத்தும் ஒருவனது உள்ளும் புறமும் முருகெனும் அழகு கோயில் கொள்கிறது. அழகுள்ள இடத்தில் புலால் முடைக்கு இடமேது? அழகில் மணமிருத்தல் இயல்பு.

இயற்கை மணங் கமழப் பெறுவோர் என்றும் இளமை யுடையராயிருப்பர். இயற்கை மணம் உடல் நலனுக்குக் கேடு சூழாது. மக்களை முதுமை யணுகாதவாறு

அம்மணங் காத்துவரும். அழகில் மணம் ஒன்றி நிற்றல் போல அதன்கண் இளமையும் ஒன்றி நிற்கிறது. இளமை விரும்பாதார் உலகில் உளரோ? அகவை முதிர்ந்த கிழவனும் மீண்டும் இளமை பெற விரும்புவன் இளமையில் மக்களுக்குள்ள காதலுக்கோ ரளவில்லை. இளமை, முருகன் கூறுகளிலொன்று. ஆகவே என்றும் இளமையுடையவராக வாழ விரும்புவோர் எம்பெருமான் முருகனை எப்பொழுதும் நினைந்த வண்ணமிருப்பாராக.

இயற்கைக்கு முதலாக (காரணமாக) உள்ள முருகு என்றும் இளமையா யிருப்பதால், இயற்கைப் பொருள்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செவ்வனே ஆற்றுகின்றன. முருகின் இளமை குன்றுவதாயின், இயற்கையும் தன் செயலில் குன்றும். ஆனால் இயற்கை எத்துணைக் காலம் எவ்வெவ் வழியில் தொழிற்படினும், அஃது இளைத்துச் சலித்துச் சாய்வதில்லை. என்னை? முதலாகவுள்ள முருகு என்றும் இளமையாயிருப்பதால், வினையாகிய இயற்கையும் என்றும் இளமை என்னும் வளமை குன்றாமல், ஒரு பெற்றியாய்த் தன்செயலைச் சலிப்பின்றிச் சாய்வின்றி நடாத்திக்கொண்டு போகிறது. ஆதலால் இயற்கைவழி முருகை யுணர்வோன் என்றும் இளையனாயிருப்பன்.

மலைக்கிழங்கை உண்டும், காட்டுப் பழங்களைத் தின்றும், வயல் மணிகளை (தானியங்களை)ப் புசித்தும், கடற் காற்றைப் பருகியும் வாழ்வோரை விரைவில் முதுமை அணுகாது. இயற்கைப் பொருள்களைத் தங்கள் விருப்பப்படி வேறு பல பொருளொடும் புலாலொடுங் கலந்து அவித்துப் பதன்செய்து விலாப் புடைக்க உண்பதிலேயே பொழுது போக்கும் மாக்களை விரைவில் முதுமை அடர்ந்து வருத்தும். பெருந் திண்டியானும், களியாடல்களானும், தீயொழுக்கத்தானும் உடல் வளத்தைக் கெடுத்து, முதுமையென்னும் மூதேவியை மணந்துகொண்ட சிலர், மீண்டும் இளமையாஞ் சீதேவியை

மணக்க முயல்கிறார். இம்முயற்சியில் தலைப்படுவோருட் சிலர் பொன் வெள்ளி இரும்பு இவைகளால் செய்யப்பட்ட மருந்துகளை உண்கிறார்; சிலர் நடைப் பயிற்சி குதிரை யேற்றப் பயிற்சி முதலிய துறைகளிலிறங்குகிறார்; சிலர் படுக்கையோடு கிடந்து, 'கடவுளே கடவுளே' என்று வாயால் மட்டுங் கடவுளைச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். அமெரிக்கா, ஜெர்மனி முதலிய இடங்களில் முதுமை நீக்கி இளமைபெற இளங்குரங்குகளின் உயிர்ப்பு முளைகளைப் பெயர்த்து மக்கள் பால் அவைகளை அமைக்கும் முறை கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஓருயிர் நலத்துக்கு இன்னோர் உயிரைக் கொல்வது இயற்கைச் செந்நெறியாகாது. இயற்கைக்கு மாறு பட்டு வாழ்வைத் தொடக்கத்தில் நடாத்திப் பின்னைச் சாக்காட்டுக் கஞ்சி மருத்துவம் முதலிய செயற்கை முறைகளைக் கையாள்வதினும், முன்னைய பிழை பாடுணர்ந்து இயற்கை அன்னையின் திருவருளைப் பெற, மீண்டும் அவள் அருள் நாடியுழைப் பின் அவள் இரங்கியருள்வாள்.

இயற்கைத் துணையால் முதியோர், இளமைப் பேறு பெறுதல் அரிதன்று. அமெரிக்காவில் சில அறிஞர் இயற்கைத் துணையால் இளமைகாக்க முயன்று வரு கிறார். பண்டைத் தமிழ்நாட்டார் இயற்கையோடு முரண்படா வாழ்வு நடாத்தி, இயற்கை அழகாம் முருகனை வழிபட்டமையான், அவர் இளமை இன்பம் நுகர்ந்து வந்தனர். (குமரனை மன மொழி மெய்களால் தொழுவோர் என்றுங் குமரனாயிருப்பது இயல்பே.) இளமை காக்க விரும்புவோர் என்றும் இளையனாக உள்ள முருகனைப் பொருள் தெரிந்து போற்றி உய்வாராக.

இயற்கை மணமும் மாறா இளமையும் உடைய ஒன்று எவ்வித மாறுதலும் எய்தாது. அஃது என்றும் ஒரு பெற்றிய தாயிலங்கும். மாறுபாடின்றி என்றும் ஒரு பெற்றிய தாயிருப்பது கடவுளியல்பாகும். தோற்றம் ஒடுக்க மென்னும் மாறுதல் தத்துவத்துக்குண்டு. மாறுதலில்லாக்

கடவுள், தத்துவங்கடந்த தனிப் பொருளென்று அறிவு நூல்கள் முழங்குகின்றன. இதுவே **கந்தழி** என்பது. இயற்கை மணமும் மாறா இளமையும் மாறுதலுடைய தத்துவத்துக்கில்லை; அவை மாறுதலில்லாக் கடவுளுக்கே யுண்டு. அழியா அழகில் இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும் இருத்தல்போலக் கடவுட்டன்மையு மிருத்தல் காண்க. இவையெலா முடைய ஒன்றை முருகன் என்று நம் முன்னோர் கொண்டனர். அம்முருகனை இடையீடின்றி வழிபட்டுவரின் கடவுட்டன்மையும் பெறலாம்.

ஆகவே, முருகு என்னும் அழகில் மணமும் இளமையுங் கடவுட்டன்மையும் ஒன்றியிருத்தலுணர்க.

பழந் தமிழர் தாம் தொழுத கடவுளை அழகுப் பொருளாகவே கொண்டனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள அச்சான்றுகளுள் இரண்டொன்று வருமாறு:

தமிழ் பிறந்த இடமும், தமிழ் வளர்த்த குறுமுனி வாழ்ந்த இடமும், தமிழ்ச் சங்கம் மருவிய இடமும் பாண்டிநாடு என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்பாண்டி நாட்டுப் பழைய மக்கள் தங்கள் ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுளைச் சொக்கன் என்னும் பெயரால் வழிபட்டார் கள். (அச்சொக்கன் பின்னைச் சுந்தரேசனானான்).

சொக்கன் என்னுஞ் சொற்குரிய பொருளென்னை? முழு அழகன் - பேரழகன் என்பது. சொக்கு -பேரகு

பாண்டி நாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கும் மற்றொரு பழம்பதியாகிய திருமாலிருஞ் சோலையில் எழுந்தருளி யுள்ள கடவுளைத் தமிழ் மக்கள் 'அழகன்' என்று போற்றி யிருத்தலையும் உன்னுக.

'அழகனே ஆலவாயில் அப்பனே
அருள் செய்வாயே' —அப்பர்

'தக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் ஆலவாய்
சொக்கனே யஞ்ச லென்றருள செய்யெனை'
—ஞானசம்பந்தர்

'மொக்கணி யதனின் முழுத்தழல் மேனி
சொக்க தாகக் காட்டிய தொன்மையும்'
—மாணிக்கவாசகர்

'பலபலநாளும் சொல்லிப் பழித்தசிசு பாலன் தன்னை
அலவலைமை தவிர்த்த **அழகன்** அலங்காரன்மலை
குலமலை கோலமலை குளிர் மாமலை கொற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ் சோலையதே'
—பெரியாழ்வார்

பண்டைத் தமிழர் அழகை அல்லது முருகைப் பொருளாகக்கொண்டு வழிபாடு நிகழ்த்தி வந்தனரென்பது வெள்ளிடைமலை.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றான், மணம், இளமை, கடவுட்டன்மை, அழகு ஆகிய இவைகளின் பொருளாக முருகன் பொலிதலும், இந்நான்கனுள் ஒன்றாய அழகிடை ஏனைய மூன்றும் பிரிவின்றி விராவி நிற்றலும், அதனான் அவ்விராவுதலுடைய அழகை முருகெனக் கோடலும், பிறவும் பெறப்படுகின்றன.

முருகில் இவ்வியல்புகள் கெழுமியிருத்தலை யுணர்ந்த புலவர் பல்லோர். அவருள் பழையவர் நக்கீரனார். இவர் அருளிய திருமுருகாற்றுப்படையை, முருகில் ஒளிரும் நுண்ணியல்களின் பருமை அல்லது பரிணாமம் என்று கூறலாம். நூல் முற்றும் அவ்வியல்புகள் பொதுளி நிற்பினும், அவை

வெளிப்படையாகவும் விளக்கமாகவும் நூலின் இறுவாயில் ஆசிரியரால் நிரலே பெய்யப்பெற்றிருக்கின்றன. கீரனார், 'அரும் பெறன் மரபின் பெரும்பெயர் முருக' என்று முருகின் பெயர் வழித் தொன்மை குறித்து, அம்முருகில் திகழும் அழகையும், அவ்வழகினூடே பிரிவின்றி விராவி நிற்கும் மணம், இளமை, கடவுட்டன்மை என்னும் இவை களையும் ஒருசேர வைத்து. 'அணங்குசால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்—மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி' என்று கூறியிருத்தல் காண்க. அணங்கிற்கு ஈண்டு அழகுப் பொருள் கொள்க.

3. முருகின் தொன்மை

[முருகு என்னுஞ் சொல்வரலாறு - முருகு முருக னானமை-முருகன் சொல்வழக்குக் காலம் - முருகன் தொன்மைக்கு இரண்டு குறிப்புக்கள் - முதன் மகன் தோன்றிய இடமும் மக்கள் வாழ்வு முதல் முதல் தொடங்கப்பட்ட இடமும் - தமிழரின் மலைவாழ்வும் முருகும்-பெயரின் பன்மையும் பொருளின் ஒருமையும்-நால்வகை நிலத்தில் அழகின் கூறுபாடுகள்-தொல் காப்பியக் காலம்-தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னரே முருகன் வழிபாடுண்மை-விலங்கும் முதல் மகனும்-ஹெக்கல், டார்வின் கொள்கை-உள்ளது சிறத்தல்-திருமால் பத்துப் பிறவி நுட்பம்-பழைய மகன் பல்லமைப்பு-பல்லுக்கும் மூளைக்குமுள்ள இயைபு-மகனுக்குக் கடவுளுணர்வுற்ற காலம்-மக்கள் மாக்கள் நிலை-முதன்மக்களின் உணவு முதலியன-மக்கள் அட்டில்தொழில் கொண்டகாலம்-இயற்கை முருகன் அநாதி]

முருகு என்னுஞ் சொல்வழக்கு எந்நாளில் உண்டா யிற்று? அதன் வரலாறென்னை? முருகு என்பது மிகத்

தொன்மை வாய்ந்த ஒரு தமிழச் செஞ்சொல்? பண்டை நாளில் தமிழ்ச் சொற்கள் பல முதல் நிலையளவாக நின்று ஆட்சி பெற்று வந்தன. பின்னே நாளடைவில் அவை களுள் பல இடைநிலை இறுதிநிலைகள் பெறலாயின. அச் சொற்களுள் முருகு என்பதும் ஒன்று. முருகு என்னும் முதல்நிலை அன் என்னும் ஆண்பால் இறுதி நிலையேற்று முருகன் ஆயிற்று. ஆகவே முருகினின்றும் முருகன் பிறந் தானென்க. முருகுக்கும் முருகனுக்கும் பொருளில் வேற்றுமை யுண்டோவெனில் இல்லை யென்க. இரண்டும் ஒரு பொருளையே குறிப்பன. முருகே முருகன்; முருகனே முருகு.

முருகு அல்லது முருகன் என்னுஞ் சொல்வழக்கு மிக மிகத் தொன்மையது. அச்சொல் வழக்கு இந்நாளையது என்று எவரானும் வரையறுத்துக் கூறல் இயலாது. தொன்மை வாய்ந்த முருகன் என்னுந் தமிழ்ச்சொல் இன்னும் இறந்து படவில்லை; இன்னும் ஆட்சி பெற்றே நிற்கிறது. அச்சொல் வழி அதற்குரிய பொருளை இன்னும் போற்றுவோருளர்; பாடுவோருளர். இன்றும் அப்பெய ரான் விழாக்கள் நடைபெறுகின்றன; நோன்புகள் கொண் டாடப்படுகின்றன. அச்சொல்லின் உறுதியும் மாண்பும் தூய்மையும் என்னே என்னே என்று இறும்பூதெய்து கிறேன்.

முருகின் தொன்மை காணச் சிறப்பாக ஈண்டு இரண்டு குறிப்புக்கள் பொறிக்கலாம். ஒன்று முருகன் தமிழ்க் கடவுள என்பது; மற்றொன்று முருகன் மலைநிலக் கடவுள் என்பது. இவ்விரண்டானும் முருகின் தொன்மை நனிவிளங்கும். 'தமிழன்', ''தமிழ்ப் பெருமான்', 'தமிழ் இறை', 'முத்தமிழோன்' எனவும், 'குறிஞ்சி கிழவோன்,' 'மலை கிழவோன்' எனவுந் தமிழ்ப் பெரியோர் முருகனை அழைத்திருத்தல் காண்க.

தமிழன் முதுமையையும், தமிழ் மக்களின் பழமையை யும் ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும். முதன் மகன் தோன்றிய

இடம் தமிழ்நாடு என்று ஆராய்ச்சியாளர் கண்ட உண்மை யொன்றை ஈண்டு நினைவூட்டுவது சாலும். இப்பழம் பெரு நாட்டார் கடவுளுக்கு முதல் முதல் தூவிய சொன் மலர் முருகு எனில், அதன் தொன்மையை என்னென்று இயம்புவது?

மக்கள் வாழ்வு முதல் முதல் தொடங்கப்பட்ட இடம் மலை என்பது அறிஞர் கொள்கை. இஃது இயற்கை நூலாசிரியர் பலர் ஒப்பமுடிந்த உண்மை. மலையில் வாழ்ந்த பழைய மக்கள் தங்கள் கடவுளைக் 'குறிஞ்சிக் கிழான்' என்று கோடல் இயல்பு. பழந்தமிழ் மக்கள் மலையிடை வாழ்ந்தபோது, தங்கள் கடவுளை மலைநிலக் கடவுளாகக் கொண்டதில் வியப்பென்னை? மக்களின் நல்வாழ்வு மலையிடை அரும்பிய போழ்து முருகெனுஞ் சொல்லும் அலர்ந்தது. இத்தகைய சொல்லின் தொன் மையை எங்ஙனம் அளந்துரைப்பது?

மலையில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள், பின்னைப் பிற நிலங்களில் குடிபுகுந்து, அவ்வந் நிலங்களின் இயல்புக் கேற்ப **முழுமுதலுக்குப்** பலவேறு பெயரிட்டார்கள். பல வேறு பெயர்களைக்கொண்டு, கடவுளரும் பலர் என்று கோடலாகாது. நிலத்தின் இயல்பிற்கேற்ப இடப்பட்ட பெயர்கள் பலவாயினும், அவை யாவும் ஒரு பொருளையே குறிக்கொண்டு நிற்பனவாம். அவ்வொரு பொருள் எது? அஃது இயற்கையிலுள்ள அழகு அல்லது முருகு என்க. இயற்கை யழகு காடாகப் பசுமைக்காட்சி வழங்கிய போது, அவ்வழகை அல்லது முருகைத் தமிழ்மக்கள் திருமால் என்றார்கள். ‡மற்ற நிலக்கடவுள் பெயர்களை யும் இவ்வாறே கொள்க. தமிழ் மக்கள் அழகெனும்

---

‡இது குறித்துத் 'தமிழ் நூல்களில் பௌத்தம்' என் னும் நூலிலும் எனது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன். அது வருமாறு.—

'பழந்தமிழர் இயற்கை அழகையே உயர்ந்த பொரு ளாக அதாவது கடவுளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். அவர்

முருகைப் பொருளாக் கொண்டதொன்றே ஈண்டுக் கருதற் பாற்று. தமிழ் மக்கள் வாழ்வு, என்று மலைநிலத்தில் துவங்கப்பட்டதோ, அன்று தொட்டு இன்றுவரை, முருகன் தமிழ் நாட்டுத் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றான். தமிழ்நாட்டுப் பழங்கடவுள் முருகனே.

தமிழ் நாட்டைப்பற்றிய எவ்வாராய்ச்சிக்குந் தொல் காப்பியத்தைக் கருவியாகக் கொள்வது வழக்கம். என்னை? இப்பொழுதுள்ள தமிழ் நூல்களுள் தொல் காப்பியம் பழமையுடையதாகலின் என்க. தொல் காப்பியக் கால ஆராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. அஃது இன்னும் வளர்ந்து செல்கிறது. அதுகுறித்து இது காறும் ஆராய்ந்தவர்க்குள்ளுங் கருத்து வேற்றுமை உலவி வருகிறது. தொல்காப்பியக் காலம் இத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என்று ஆராய்ச்சியாளர்

மலைமீது வாழ்ந்தபோது அவர் உள்ளத்தைக் காலை யிலும் மாலையிலும் ஞாயிற்றின் செம்மையும், வானத்திற் படருஞ் செம்மையும், பிற செம்மைகளுங் கவர்ந்தன. அச்செவ்விய இயற்கையழகை அவர் **சேய்** என்று போற் றினர். அம்மக்கள் தங்கள் கண்ணுக்குப் பச்சைப் பசே லெனக் காட்சி வழங்கிய காட்டின் இயற்கையழகை **மால்** என்று வழுத்தினர். அவர் மருத நிலத்தில் குடி புகுந்த போது அங்கே பெரிதும் தம் இனமாகிய மக்கள் கூட்டத் துடன் நெருங்கி நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தமையான், மக்கள் மாட்டொளிரும் இறைமை என்னும் இயற்கை அழகைக் கண்டு அதை **வேந்து** என்று கொண்டனர். அவர் கடற்கரை நண்ணியபோது கடலின் இயற்கையழகை **வண்ணம்** என்றனர். பழந்தமிழ் மக்கள் அவ்வந்நில இயற்கை அழகுக்கிட்ட பெயர்கள் **சேய் மால் வேந்து வண்ணம்** என்பன.

இவ்வியற்கை அழகுப் பெயர்கள் தொல்காப்பியனார் காலத்திலேயே அன் (வண்ணம்-வர்ணம்-வருணம்-வருணன்) விகுதி பெறலாயின. பின்னை நாளடைவில் இப் பெயர்கள் பிரிவுபட்ட கடவுளராகச் சமயவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டன. **பழந்தமிழ் மக்கள் கொண்ட கடவுள் இயற்கை அழகு** என்பதை மட்டும் நாம் மறத்தலாகாது.'

கூறுகிறாரேயன்றி, ஏறக்குறைய ஆதல் 'இக்காலம்' என்று எவரும் அறுதியிட்டுக் கூறினாரில்லை. தொல்காப்பியனார் காலம் மூவாயிரம், ஐயாயிரம், பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருத்தல் வேண்டுமென்று முறை முறையே சிலர் கிளந்து கூறியுள்ளனர். தொல்காப்பியனார் காலம் எத்துணை ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் ஆயினுமாக. அவர் காலத்தில் முருகன் வழிபாடு இருந்ததா இல்லையா என்பதொன்றே ஈண்டு ஆராயற்பாலது.

தொல்காப்பியனார் காலத்தில் முருகன் வழிபாடு இருந்தது என்பதற்கு அவர் தம் நூலினுள் அகச்சான்றுகளுண்டு. அக்காலத்தில் முருகன் வழிபாடு இருந்தது உண்மை. அப்பொழுது அஃது எந்நிலையிலிருந்தது? தொடக்க நிலையிலா அல்லது பழகி வளம்பட்ட நிலையிலா? பழகிப் பழகி முதிர்ந்து வளம்பட்ட நிலையில் அவ்வழிபாடு அந்நாளில் இருந்தது. ஆகவே, தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்னரே தமிழ் நாட்டில் முருகன் வழிபாடு ஆட்சியிலிருந்ததெனக் கொள்க. எப்படி?

தொல்காப்பியத்தில் நால்வகை நிலன்களும், அவ்வந் நில இயலுக் கேற்றவாறு மக்கள் கொண்ட வழக்க ஒழுக்கங்களும், பிற வாழ்வுத் துறைகளும் பேசப்படுகின்றன. அப்பேச்சான் தொல்காப்பியக் காலத்துக்கு முன்னரே தமிழ் மக்கள் குறிஞ்சி நிலம் விடுத்து, மற்ற முல்லை மருதம் நெய்தல் நிலங்களில் குடிபுகுந்து, வாழ்வு நடாத்தினார்கள் என்று தெரிகிறது. தமிழ் மக்கள் நால்வகை நிலங்களிலும் வாழ்வு துவங்கா முன்னர் அதாவது அவர்கள் மலைநிலத்தில் மட்டும் வாழ்ந்த வேளையில், அவர்கள் முருகன் வழிபாட்டைத் தொடங்கிப் பயிற்சி பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இது முருகனுக்குரிய 'குறிஞ்சி கிழான்' 'மலை கிழவோன்' முதலிய சிறப்புப் பெயர்

களான் அறியக் கிடக்கிறது. மலையிடை மட்டும் மக்கள் வாழ்வு துவங்கிய நாள் எந்நாளோ?

மலையிடை மக்கள் நல்வாழ்வு செலுத்தப் புகு முன்னர் மக்கள் எப்படி இருந்தார்கள்? மக்கள் தோற்ற வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் பலதிற உண்மைகள் போதரும். மக்கள் தோற்ற வரலாற்றைப் பற்றிச் சமய நூல்கள் பல வாறு பகர்கின்றன. அவை நம்பிக்கை யுலகுக்கு உரியன வாம். இயற்கைத் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து முடிவு கண்ட அறிஞர், மக்களின் மூதாதைகள் விலங்குகளென்று கருதுகின்றனர். மக்களுலகின் தோற்றுவாய்க்கு நிலைக் களன் விலங்கு உலகம் என்பது அக்கூர்த்த மதியினர் ஆராய்ச்சியிற் போந்த உண்மை. இவ்வாராய்ச்சியிற் புகுந்து பன்னெடு நாள் உழைத்துப் பலதிற நுட்பங்களை உலகிற்குணர்த்திய ஹெக்கல், டார்வின் முதலிய பேரறி ஞர்க்கு உலகங் கடமைப் படுவதாக.

நமது நாட்டுப் புராணங்கள் சில இவ்வுண்மையை ஒருவாறு கதைகள் வடிவாக அறிவுறுத்துகின்றன. புராண நூல்களின் பல இடங்களில் திருமாலின் பத்துப் பிறவிகள் சொல்லப்படுகின்றன. கூர்தல் அல்லது உள்ளது சிறத்தல் (Evolution) முறைபற்றி அப்பத்தையும் உற்று நோக்கின் படிப்படியாக உயிர்களின் பிறவி வளர்ச்சி புலனாகும். நம் நாட்டு பௌராணிகர்கள் பெரிய ஹெக்கல்கள், டார்வின் கள் போலும்.

விலங்கினின்றும் பிறந்த மகனுக்குத் தொடக்கத்தில் பலதிற விலங்குக் கூறுகளிருந்தன. அவைகளுள் ஒன்று பல். அந்நாளைய மகனுக்குக் கூரிய வாளனைய கோரைப் பற்களிருந்தன. அப்பல் நாளடைவில் தேய்ந்து தேய்ந்து இப்பொழுதுள்ள நிலையை அடைந்திருக்கிறது. கோரைப் பல்லினின்றுந் தேய்வுற்ற அப்பல்லுக்கு இன்னும் நாய்ப் பல் என்னும் வழக்கிருத்தலை யோர்க. கோரைப் பல்

லெனும் விலங்குப் பல்லுடைய பாவைகள் இன்னும் கோயில்களில் நின்று கொண்டிருக்கின்றன. அவை நமது மூதாதைகளின் நினைவுக் குறிகளாகும்.

விலங்கினின்றும் பிறந்த மகனுக்குக் கடவுள் உணர்வெனும் அன்புநெறி உடனே விளங்கியிராது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அவனுக்குக் கடவுள் உணர்வு தோன்றியிருக்கும். எப்போது அவ்வுணர்வு தோன்றியிருக்கலாம்?

நீண்ட கோரைப்பல் விலங்குணர்விற்கு அறிகுறி. அஃதிருந்த மட்டும் மகனுக்குக் கடவுள் உணர்வு தோன்றியிராது. பல்லுக்கும், குடரின் உள்ளுறுப்புச் சிலவற்றிற்கும், மூளைக்குந் தொடர்புண்டு. பல் தேயும் அளவினதாக உள்ளுறுப்புக்களுந் தேயும். அவ்வுறுப்புக்கள் தேயும் அளவினதாக மூளையின் வன்மை அருகி மென்மை பெருகும். மென்மை அளவாக அறிவு விளக்கமுறும் சில ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் இருந்த மக்களின் உள்ளுறுப்புகட்கும், சிலநூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் இருந்த மக்களின் உள்ளுறுப்புகட்கும், இப்போதைய மக்களின் அவ்வுறுப்புகட்கும் வேற்றுமையுண்டு. இப்பொழுதுஞ் சில உள்ளுறுப்புக்கள் பயனின்றிக் கிடக்கின்றன என்று மருத்துவ அறிஞர் கருதுகின்றனர். இவ்விரிந்த ஆராய்ச்சியில் ஈண்டு நுழைய வேண்டுவதில்லை. விலங்கினின்றும் பிறந்த மகன் எப்பொழுது கடவுள் உணர்வு பெற்றிருப்பான் என்பதொன்றே ஈண்டு நமக்குத் தேவை.

விலங்கினின்றும் தோன்றிய மகன், வடிவான் விலங்கொடு வேறுபட்டு விலங்கினும், உணர்வால் நீண்டநாள் அதனொடு வேறுபடாமலிருந்தான். பின்னைப் பல் முதலியன தேய்வுற வுற உணர்வானும் அவன் விலங்கினின்றும் வேறுபடலானான். ஆகியும் மகன் இன்னும்

விலங்குணர்வினின்றும் முற்றும் விடுதலையடைந்தா னில்லை. விடுதலையடையாமையான் அவன் இனத்துள் இரு பிரிவு தோன்றலாயின. ஒன்று மாக்கள் இனம்; மற் றொன்று மக்கள் இனம். மாக்களாவார் விலங்கையொத்த ஐயறிவுடையார்; மக்களாவார் ஆறறிவுடையார். 'மாவு மாக்களும் ஐயறி வினவே, மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே' என்றார் தொல்காப்பியனார். அம்மாக்களும் மக்களுஞ் சேர்ந்த ஒன்றே மன்பதை என்பது.

ஆறாவது அறிவு எது? அவ்வறிவே கடவுள் உணர் வெனும் அன்புநெறி விளக்கத்துக்கு நிலைக்களனா யிருப்பது. அவ்வறிவு விளங்கிய மக்கள், அவ்வறிவு விளங் காத மாக்களினின்றும் பிரிவுற்ற போழ்து, அவர்களிடை (மக்களிடை)க் கடவுள் உணர்வு அரும்பியிருத்தல் வேண்டும். அக்கடவுள் உணர்வே மக்களையும் மாக்களை யும் வேறுபடுத்துவதென்க. மக்களிடைக் கடவுளுணர்வு, அவர்கள் மலையிடை மட்டும் வாழ்ந்தபோது தோன்றின மையால், அவர்கள் கடவுளைக் 'குறிஞ்சி கிழான்', 'மலைக் கிழவோன்' என்று போற்றினார்கள் போலும்.

மாக்கள் மக்கள் இயல்புகளும் தொல்காப்பியனார் காலத்தில் முதிர்ந்த ஆட்சியிலிருந்தன. ஆதலால் அவ் வேற்றுமை தோன்றிய காலமும் தொல்காப்பியத்துக்கு முந்தியதே. அவ்வேற்றுமையுற்ற காலத்தைக் கணித்துக் கூறல் எளிதோ? ஆதலால் முருகன் தொன்மையைக் கால வரையறைப்படுத்திக் கூறலும் எளிதாகுங்கொல்?

மகன் தொடக்கத்தில் காய்கறிகளை அவித்துத் தின்றானில்லை. அவன் அவற்றை இயற்கையாகவே உண்டு கழித்து வந்தான். பின்னை அவன் பல்லாயிரம் ஆண்டு கடந்து காய்கறிகளை அவித்துத் தின்னலானான். அக்காலத்தை இயற்கைநூல் வல்லார் சிலர் இற்றைக்குச்

சுமார் முப்பதாயிரம் ஆண்டிற்கு முன்னதெனச் சொல்கிறார்.

முதல் முதல் மலையிடை வாழ்வு துவக்கிய மக்கள், காய்கறிகளைப் பசுமையாகவே உண்டிருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் முருகனுக்குத் தேனும் தினையும் வைத்து வழிபட்டதை அன்பர்கட்கு நினைவூட்டுகிறேன். மன்பதைக்குள் மாக்கள் மக்கள் வேற்றுமை புலனாய்க் கடவுள் உணர்வு பெற்ற போதும், மக்கள் காய்கறிகளைப் பசுமையாகவே புசித்திருந்தார்கள் என்று ஊகித்துணரலாம். அந்நாள் முப்பதினாயிரம் ஆண்டிற்கு மேம்பட்டு, எத்துணை ஆயிரம் ஆண்டுகடந்து நிற்குமோ தெரியவில்லை.

இதுகாறுங் கூறிவந்த சில குறிப்புக்களான், முருகு என்னுஞ் சொல் வழக்கு எந்நாளில் உண்டாயிற்று என்று காண்டல் இயலாமற் போயிற்று. பின்னை எம்முடிபு கொள்வது? மன்பதைக்குள் மாக்கள் மக்கள் வேற்றுமையுணர்வு தோன்றி, மக்களினத்தில் கடவுள் அறிவு அரும்பிய நாள் தொட்டு, முருகு என்னுஞ் சொல்வழக்குத் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அந்நாள் இன்னும் ஆராய்ச்சி யுலகிற்கு எட்டவில்லை.

(முருகெனுஞ் சொல்வழக்குக் காலத்தைக் காண்டலே அரிதாயிருக்கிறது. அங்ஙனமாக, அச்சொற் பொருள் காலத்தை ஆராயப் புகுவது அறியாமையாகவே முடியும். இவ்வாராய்ச்சியில் தலைப்பட வேண்டுவதில்லை. முருகெனுஞ் **செம்பொருள்** கால எல்லைக்கு உட்பட்டதன்று என்று கொள்வதே அறிவுடைமை. முருகன் காலங் கடந்த கடவுள். இயற்கை என்று உண்டோ, அன்று முதல் முருகனும் உளன்: இயற்கை அநாதி; முருகனும் அநாதி.)

மலையிடை வாழ்ந்த தமிழ் மக்கள் தங்கட்குக் கண்கூடாகக் காட்சியளித்த இயற்கையை அடிக்கடி கண்ணாற்

கண்டு, உளத்தால் முகந்து, அதை இடையறாது நினைந்து நினைந்து, அதன்கண் படிந்த வாழ்வு நடாத்தினார்கள். அதன் பயனாக அவர்கள் இயற்கையினுள் பிரிவின்றி **விராவி** நிற்கும் அழகையும், அழகின் மாறாத இளமையையும், இளமையிலூரும் அழியா மனத்தையும், இவையுடைய ஒன்று எல்லாவற்றையுங் கடந்து மாறுதலின்றி யொளிருந்தன்மையையுங் கண்டார்கள். இவ்வழகு, இளமை, மணம், கடவுட்டன்மை ஆகிய இயல்புகளைக் கொண்ட ஒன்றைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முருகு என்னுஞ் சொல்லால் அழைத்துப் போற்றினார்கள். முருகு என்பது பொருள் பொதிந்த ஒரு சொல். அம் முருகையுடையவன் முருகன்.

4. இயற்கைவழி அழகைக் காண்டல்

[முருகும் இயற்கையும் உயிர்களும்—உயிர்கட்கு முருகன் இயற்கை வாயிலாகப் புரிந்துவருந் துணை—உயிர்கள் முருகனாதல்—அதற்குரிய வழி—எண்ணம்—அகம்—புறம்—இயற்கை வழிபாடு—புலனடக்கத்தின் நுட்பம்—திருமூலர் — ஆண்டகைமை — அப்பரும் புலனடக்கமும் — இறை யியல்பு — இயற்கைக்கும் புலன்கட்குமுள்ள தொடர்பு—இயற்கையும் புலன்களும்—**புலவன் இயற்கையின் மகன்**—இயற்கை வழிபாட்டின் கூறுபாடு — அழகுப் பொருள்கள்—பெண்மை வழிபாடு.]

முருகன் என்றும் இளையனாய், மணமுடையனாய்க் கடவுட்டன்மை யுடையனாய் அழகுடையவனாயிருத்தலால் உயிர்கட் கென்னை? உயிர்கள் அவ்வியல்களைப் பெறும் வழியுண்டுகொல்?

முருகன்பால் அவ்வியல்புகள் இயற்கையாய் அமைந்து கிடத்தற்குப் பொருளுண்டு. உயிர்களும் அந்நிலை எய்தல் வேண்டும் என்பது முருகன் திருவுள்ளக்கிடக்கை. இயற்கைக்கும் முருகனுக்குமுள்ள தொடர்பைப்போல் முருகனுக்கும் உயிர்கட்குந் தொடர்புண்டு. இத்தொடர்பை உணர வேண்டுவது உயிர்களின் கடமை. முருகனோ உயிர்களைத் தன்னைப் போலாக்க ஆவல் கொண்டு நிற்கிறான். அவ்வாவலன்றி வேறு ஆவல் அவனுக்கில்லை. அவ்வாவலுடன் எப்பொழுதும் முருகன் இயற்கை வாயிலாக உயிர்கட்குத் துணை புரிந்தும் வருகிறான். ஞாயிறு, காற்று, புனல் முதலிய இயற்கைப் பொருட்களின் வாயிலாக முருகன் உயிர்களை ஓம்பா தொழிவனேல், உலகமேது? உயிரேது? வாழ்வேது?

நாடோறும் இயற்கை வாயிலாகத் தாங்கள் பெற்று வரூஉம் துணை இயற்கையினுடையதா அல்லது அதன் உள்ளுறையாக உள்ள முருகனுடையதா என்பதை உயிர்கள் உய்த்துணரல் வேண்டும். அத்துணை, இயற்கையினுடையது என்று கருதுவோர், இளமை மணம் கடவுட்டன்மை அழகு ஆகியவற்றைப் பெறல் அரிது. இயற்கை வாயிலாக முருகனுடைமையாய் அத்துணை பெறுவதை உணர்வோர் முருகனாகலாம்; அதாவது அவனது இயல்புகளைப் பெறலாம்.

முருகன் இயல்புகளாய இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், கடவுட்டன்மையும், அழியா அழகும் பெற ஒவ்வொருவரும் விரும்புவர். அவற்றை விரும்பாதார் அரியர். வெறும் விருப்பமட்டுங் கொள்வதிற் பயனில்லை. விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலே அறிவுடைமை. அதை எவ்வாறு நிறைவேற்றிக் கொள்வது? எம்முறைபற்றி நிறைவேற்றிக் கொள்வது?

முதலாவது வேண்டற்பாலது முருகைப்பற்றிய எண்ணம். முருகனை எண்ணும் போதெல்லாம் அவன்

மணமுடையான், இளமையுடையான், கடவுட்டன்மை யுடையான், அழகுடையான் என்று நினைத்தல் வேண்டும். அந்நினைவு கூடுதற்குப் புறத்தே அவ்வியல்புகளுடைய இயற்கைப் பொருட்கண்மீது கருத்தைப் பதியவைத்தல் வேண்டும்; அகத்தில் ஒன்று நிலைபெறுதற்கு அதன் தொடர்பாயுள்ள புறமும் அதனுடன் ஒன்றுதல் வேண்டும். என்னை? அகமே புறமாகலின் என்க இரண்டிற்குந் தொடர்பிலா வாழ்வு செம்மைய தாகாது. ஆதலால், முருகை உணர்தற்கு அகப்புற ஒற்றுமை இன்றி யமையாதது.

அகத்தின் வாயிலாகப் புறத்திற் புகுதல் ஒருமுறை. புறத்தின் வாயிலாக அகத்தை அணைவது இன்னொரு முறை. இரண்டனுள்முன்னையது மிக அரியது; இடர்ப் பாடுடையது; முடிவு காண்டல் என்னும் உறுதியுங் கூட்டாதது. பின்னையதோ எளியது; இயற்கையில் இயங்குவது; உறுதி கூட்டுவது. ஆகவே, புறவழி பற்று தலையே ஈண்டு யான் கொள்கிறேன்.

முருகன் குணங்குறி கடந்தவன். அவனது இயல்பு களை உணர்வில்-நிகழ்ச்சியில்-பெறுதல் இயலுமே. உணர் வில்-நிகழ்ச்சியில்-அவைகளைப் பெறுதற்குத் தொடக்கத் தில் அவைகளின் பருமை நினைவு வேண்டற்பாலது. இதற்கு வழி என்னை?

முருகன் குணங்குறி கடந்த ஒருவனாயினும், இயற்கை அவனுக்கு உடலாக அமைந்திருக்கிறது. அவ்வுடல்வழி உயிராம் முருகை யுணர்தல் கூடும். ஆகவே, முருகை உணர விரும்புவோர் இயற்கையைப் பற்றுக்கோடாகக் கோடல் வேண்டும். கொள்ளின், முருகை இயற்கை உணர்த்தும். உயிர்கள் இயற்கையோடும் உறவுகொள்ளும் அளவினதாக, அவைகளின்மாட்டு முருகன் உணர்வும் பெருக்கெடுக்கும். 'இஃதென்ன! இயற்கை வடிவங்களை

நாடோறும் காண்கிறோம்; இயற்கையுடன் வாழ்கிறோம்; முருகைக் காண்கிறோமில்லையே' என்று சிலர் கருதலாம். காண்பனவெல்லாம் காட்சியாகா. அங்ஙனே வாழ்வெல்லாம் வாழ்வாகா. புலன்களைத் தீய வழியில் செலுத்திக்கொண்டு, இயற்கையை ஒரோவழிக் காண்டலும், அதனுடன் வாழலும் முறையே அதைக் காண்பதுமாகாது; அதனோடு வாழ்வதுமாகாது. 'முருகை இயற்கை உணர்த்தும்' என்னும் உறுதியோடு, புலன்களை இயற்கைக்கு மாறுபட்ட நெறிகளில் தோயவிடாது, அவைகளை இயற்கையில் நிலைபெறுத்தி, இயற்கையுடன் கலந்த உறவு கொள்ளப் பயிலல் வேண்டும். இப்பயிற்சிக்கு முதல் முதல் வேண்டற்பாலது புலன் தூய்மை.

புலன்களின் பயிற்சிக்கேற்ற வண்ணம் உலகில் வாழ்வு அமைகிறது. புலன்கள் தீய வழியில் உழலின், வாழ்வுந் தீயதாகும். அவை நல்ல வழியில் இயங்கின், வாழ்வும் நல்லதாகும். ஈண்டுத் தீயவழி நல்லவழி என்பன முறையே செயற்கை இயற்கை வழிகளைக் குறிப்பனவாம். புலன்கள் நிலையை வாழ்வு பொறுத்து நிற்றலான், அப் புலன்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதில், இயற்கை வழி முருகைக் காண விழைவோர் கண்ணுங் கருத்துமாயிருப்பாராக.

'இறையை உணர்தற்குப் புலன்களை அடக்குமாறு ஆன்றோர் அறிவுறுத்தியிருப்ப, நீவிர் அப்புலன்களைத் தூய்மைப்படுத்துங்கள் என்று நவில்கிறீர். புலன்களை அடக்காது ஆடவிடுதலால் நலன் விளையுங்கொல்' என்று சிலர் வினவலாம். சின்னாளாகப் புலனடக்கம் என்னுஞ் சொற்றொடர் தனக்குரிய பொருளிழந்து நிற்கிறது. புலனடக்கம் என்பதற்குப் புலனை ஒடுக்கி அழித்தல் என்னும் பொருள் சொல்லப்படுகிறது, அது தவறு. புலன் கெட்டால் அறிவேது? வாழ்வேது?

'யோகம் யோகம்' என்று சில்லோர் புலன்களை ஒடுக்கி ஒடுக்கி முடிவில் அவைகளைக் கெடுத்துக் குருடராய்ச், செவிடராய், நோயராய் மாள்கிறார். புலன் கெட்ட ஒன்று அறிவற்ற பொருளாதல் வெள்ளிடைமலை. அறிவின் ஆக்கத்துக்கெனப் படைக்கப்பட்ட புலன்களை அறிவுக் கேட்டிற்குப் பயன்படுத்தல் எத்தகைய மடமை? புலன்கள் ஒடுக்கப்படுவனவாயின், அது ஏன் படைப்பில் அமைதல் வேண்டும்? ஆண்டவன் படைப்பில் பொருளற்ற தொன்று தோன்றுமா? தோன்றவே தோன்றாது. ஆண்டவன் படைப்பில் தோன்றியுள்ள ஒவ்வொன்றும் பொருளுடையது; அருமையானது; வாழ்விற்குரியது.

புலன்கள் மக்கள் வாழ்விற்கெனப் படைப்பில் அமைந்துள்ள அறிவுக் கருவிகள். அவைகளின் வாயிலாகவே உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் உளத்தால் உணர்தல் வேண்டும். புலன்கள் புறத்தையும் அகத்தையும் ஆற்றுப் படுத்தும் பெரும்புலவர்கள். அத்தகைப் புலவர்களை அடக்குவதும் ஒடுக்குவதும் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு நடத்தலாகும்.

புலனடங்கி வாழுமாறு ஆன்றோர் அருளியதன் கருத்தென்னை? புலனடங்கி வாழுமாறு ஆன்றோர் அருளிய மெய்யுரைகளைப் பொன்னேபோல் போற்றுகிறேன். புலனடக்கம் என்பதற்கு ஆன்றோர் கொண்ட கருத்தை உணர்தல் வேண்டும். அன்னார் புலன்களைக் கெடுத்தொழிக்குமாறு ஒருபோதும் அறிவுறுத்தினாரில்லை. புலனடக்கத்தைப்பிறழக்கொண்டு, புலன்களைக் கெடுத்து, உலகம் இடர்ப்படப் போகிறதென்று அஞ்சி, யோக நெறியில் தேர்ச்சி பெற்ற திருமூலனார்,

'அஞ்சும் அடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கிலை

அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆகுமென்றிட்டு
அஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந் தேனே'

என்று கூறிப்போந்தார். இத்திருமூலனாரே பல இடங்களிற் புலனடக்கங் கூறியுள்ளார். அப்புலன் அடக்கம் என்பதற்குப் புலன் கேடு என்பது பொருளாயின், அவர் 'அஞ்சும் அடக்கடக்கென்பர் அறிவிலார்' என்னுந் திருமந்திரத்தை ஓதியிரார். ஆகவே, புலனடக்கம் என்பதன் பொருளை ஓர்தல் வேண்டும்.

புலனடக்கமென்றால் என்னை? புலன்களைத் தீய வழியில் செல்லாதவாறு காத்தலே புலனடக்க மென்பது; புலன்களைக் கெடுத்தல் என்பதன்று. நாவடக்கம் - வாயடக்கம் - கையடக்கம் என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. 'ஒன்றையுந் தின்னாதே; பேசாதே; செய்யாதே' என்று முறையா பொருள் கொள்ளலாம் போலும்! 'பொருந்திய உணவை அளவாக உண்: தீயனவற்றையும் பயனில் சொற்களையும் பேசாது வாய்மையைப் பேசு; பிறர் பொருள் கவரல் முதலியனவற்றைச் செய்யாது நல்லனவற்றைச் செய்' என்று அவ்வழக்குத் தொடர்க்குப் பொருள் கூறல் மரபு. அங்ஙனே புலனடக்கம் என்பதற்கும் பொருள் கோடல் வேண்டும் புலனடக்கம் என்பது புலன் அழிவைக் குறிப்பதன்று. இத்தொடர் புலன்களை நெறியில்லா நெறியில் செலுத்தாமையைக் குறிப்பதென்க.

இயற்கையுடன் உறவுகொண்டு, புறத்தையும் அகத்தையும் ஒன்றச்செய்து, உயிர்கட்கு இன்பமூட்டப் படைப்பில் அமைந்துள்ள புலன்களை அவா என்னும் பேய்க்கும், மற்றும் பல செயற்கை நரகத்துறைகட்கும் அடிமைப்படுத்தல் இயற்கையையும், அதன் உள்ளுறை யாம் முருகையும் மறப்பதாகும். இம்மறப்புள்ள மட்டுந் துன்பம் நீங்காது.

உலகில் ஆண்டகைமை என்னுஞ் சொல் வழங்கப் படுகிறது. எது ஆண்டகைமை? அவா முதலிய பேய்கட்கு புலன்களை அடிமைப்படுத்தாது காப்பதே ஆண்டகைமை; இவ்வாண்டகைமையுடைய ஒருவனே மகன்; ஒருத்தியே மகள் என்க.

'உரன்என்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன்என்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து'

என்றார் திருவள்ளுவனார்.

பெரியோர் புலன்களை நோக்கி, 'நீங்கள் கள்ளர்கள்; வஞ்சகர்கள்; பேய்கள், உங்களைக் கொல்லல் வேண்டும்; அடக்கல் வேண்டும்; ஒடுக்கல் வேண்டும்' என்று பலதிற மாகப் பேசியிருத்தலைப் பற்றியுஞ் சிலர்க்கு ஐயந் தோன் றலாம். புலன்கள், அவா முதலிய பேய்கட்கு எளியன வாகும்போது, அவைகளைக் கடிந்து, நன்னெறியில் திருப்பவேண்டி, அவைகளை நொந்தும், வைதும், குறை கூறியும் பெரியோர் பேசுவது வழக்கம். இதுகுறித்து ஈண்டு விரித்துக் கூறல் வேண்டுவதில்லை. இதைப்பற்றிப் 'பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை' என்னும் நூலிலும் விளக்கியுள்ளேன். ஈங்கு ஒரு பெரியார் கருத்தை எடுத்தாளும் அளவில் நின்று மேற்செல்ல விரும்பு கிறேன். எப்பெரியாரை ஈண்டுக் கொள்வது நலன்? அகவையிலும், அறிவிலும், அன்பிலும் முதிர்ந்த அப்பரெம்பெருமானாரைக் கொள்கிறேன்.

அப்பெரியார்,

'படுகுழிப் பவ்வத் தன்ன பண்டியைப் பெய்த வாற்றாற்
கெடுவதிம்மனிதர் வாழ்க்கை காண்டொறுங்
கேதுகின்றேன்
முடுகுவ ரிருந்து ளைவர் மூர்க்கரே யிவர்க ளோடும்
அடியனேன் வாழ மாட்டேன் ஆரூர்மூ லட்ட னீரே'

'புழுப்பெய்த பண்டி தன்னைப் புறமொரு தோலான் மூடி
ஒழுக்கறா வொன்பதுவா யொற்றுமெ யொன்று மில்லைச்
சழக்குடை யிதனு ளைவர் சங்கடம் பலவுஞ் செய்ய
அழிப்பனாய் வாழ மாட்டேன் ஆரூர்மூ லட்ட னீரே'

'உயிர்நிலை யுடம்பே காலா யுள்ளமே தாழி யாகத்
துயரமே யேற்ற மாகத் துன்பக்கோ லதனைப் பற்றிப்
பயிர்தனைச் சுழிய விட்டுப் பாழ்க்குநீ ரிறைத்து மிக்க
அயர்வினா லைவர்க் காற்றே னாரூர்மூ லட்ட னீரே'

'பக்தனாய் வாழ மாட்டேன் பாவியேன் பரவி வந்து
சித்தத்து ளைவர் தீய செய்வினை பலவுஞ் செய்ய
மத்துறு தயிரே போல மறுகுமென் னுள்ளந் தானும்
அத்தனே அமரர் கோவே ஆரூர்மூ லட்ட னீரே'

'புள்ளுவ ரைவர் கள்வர் புனத்திடைப் புகுந்து நின்று
துள்ளுவர் சூறை கொள்வர் தூநெறி விளைய லொட்டார்
முள்ளுடை யவர்கள் தம்மை முக்கணான் பாத நீழல்
உள்ளிடை மறைந்து நின்றங் குணர்வினா லெய்ய லாமே'

இத்திருப்பாக்களால், புலன்கள் தீயவழியில் தம்மை யீர்த்து அலைத்தலையும், அவைகளின் கொடுமைகளையும் விளக்கியவாறும், அக்கொடுமைகளினின்றும் விடுதலையடைவான் ஆண்டவனைக் குறையிரந்து வேண்டுமாறுங் காண்க.

தீய வழியுழலும் புலன்களை அடக்கியாளல் வேண்டுவது அறிஞர் கடமை. அப்பர் சுவாமிகள் புலன்களை நல்வழிப்படுத்தவே முயன்றார். புலன்களைத் தீயவழியினின்றுங் காத்து, அவைகளை நல்வழிப்படுத்த அப்பர் முயன்றாரேயன்றி, அவைகளை அழித்துத் தாமும் அவைகளுடன் அழிய முயன்றாரில்லை. தீநெறியில் தம்மை ஈர்க்கும் புலன்களைக் கடிந்து, அவைகளை நோக்கி, நம் ஆண்டகை என்ன கட்டளை யிடுகிறார் பாருங்கள்!

'கண்காள் காண்மின்களோ—கடல்
நஞ்சுண்ட கண்டன் தன்னை
எண்டோள் வீசிநின் றாடும் பிரான் தன்னைக்
கண்காள் காண்மின்களோ'

'செவிகாள் கேண்மின்களோ—சிவன்
எம்மிறை செம்பவள
எரிபோல் மேனிப்பி ரான்றிற மெப்போதுஞ்
செவிகாள் கேண்மின்களோ'

'மூக்கே நீமுரலாய்—முது
காடுறை முக்கணனை
வாக்கே நோக்கிய மங்கை மணாளனை
மூக்கே நீமுரலாய்'

'வாயே வாழ்த்துகண்டாய்—மத
யானை யுரிபோர்த்துப்
பேய்வாழ் காட்டகத் தாடும்பி ரான்தனை
வாயே வாழ்த்துகண்டாய்'

'ஆக்கை யாற்பயனென்—அரன்
கோயில் வலம்வந்து
பூக்கை யாலட்டிப் போற்றியென் னாதஇவ்
வாக்கை யாற்பயனென்''

புலன்கள் எதற்காகப் படைக்கப்பட்டன? அன்பர்களே! அப்பர் அருண்மொழியை உற்று நோக்குங்கள்; உன்னுங்கள் புலன்களின் கடனை உணருங்கள். நலன் தரும் புலன்களையா கெடுப்பது? அழிப்பது? அந்தோ! கொடுமை! கொடுமை! ஆகவே, புலன்களைத் தீய பேய் வழியில் உழலாதவாறு காத்து,இறை வழியில் திருப்புவதே அவைகளைத் தூய்மைப் படுத்துவதாகும்.

இறைவன் காண்டற்கரியன்; மாற்ற மனங் கடந்து நிற்கும் மறையோன். அவனை உணர்தற்கு அவன் உடலாகவுள்ள இயற்கையைப் பற்றல் வேண்டும். இயற்கையை எவைகளால் பற்றல்வேண்டும்? புறத்துக்கும் அகத்துக்கும் நடுவண் நிற்கும் புலன்களாலென்க.

இயற்கைக்கும் புலன்கட்குமுள்ள தொடர்பு பெரிதும் உன்னற்பாலது. இயற்கையும் புலன்களும் இயைந்து நிற்குமாறே படைப்பும் அமைந்திருக்கிறது. மக்கள் உடலில் புலன்கள் ஏன் அமைதல் வேண்டும் என்று சிறிது நினைந்து ஆராய்ந்தால், அப்படைப்பு நோக்கம் புலனாகும். இயற்கையினுடன் உறவு கொள்ள வேண்டுவது புலன்களின் கடன். இயற்கையோ புலன்களை விட்டுப் பிரிவதில்லை. அது புலன்களை என்றுங் கவர்ந்தவண்ணம் இருக்கிறது. கவர்ச்சிக்குரிய பொருள் இயற்கையின் மாட்டொளிர்கிறது.

அப்பொருளென்னை? அஃது, இயற்கை வேறு, தான் வேறு என்று பிரித்துக் கூறுதற்கு இடமின்றி, இரண்டும் ஒன்றே என்று சொல்லத் தக்கவாறு நிற்கும் அழகு அல்லது முருகாகும். அவ்வியற்கை யழகு புலன்கட்குப் பருமையாகப் பொருளாகாது. நுண்ணியதாக நிலவுவதாயினும், அது புலன்கள்மீது நோக்கங் கொள்ளாத நேரமில்லை. புலன்கள் வழி உயிர்களைத் தன்வழிப்படுத்த அது நினையாத நேரமில்லை.அழகு, புலன்களைத் தன் வயப்படுத்தக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அழகு புலன்கள் வாயிலாக உளத்திற் புகுந்து, படிந்து, உயிரையும் உடலையும் தன் மயமாக்க விரைந்து நிற்கிறது. இஃது அழகின் இயல்பு.

அழகின் கவர்ச்சிக்கு எளிமையாகும் இயல்பும் புலன்கட்கு உண்டு. இடையிடையே பேயின் தூண்டுதலுக்கு இரையாகும் இயல்பும் அவைகட்கு உண்டு. இதனால்

புலன்களின் இயல்புக்குத் தகைவு நேர்கிறது. தகைவு புலன்களின் செயற்கை நீர்மையன்றி இயற்கை நீர்மை யன்று. செயற்கைத் தடையை மக்கள் அறிவால் விலக்கின், புலன்கள் தங்கள் இயற்கைத் தன்மைப்படி அழகின் கவர்ச்சிக்கு எளியனவாகும். இவ்வாறு எளிமை யாதலே புலன்களின் பொருந்திய இயல்பென்க. இயற் கைக்கும் புலன்கட்குமுள்ள இயைபு காந்தத்துக்கும் இரும்புக்குமுள்ள இயைபை யொத்தது என்று கூறலாம். இங்ஙனம் புலன்கட்குரிய இயல்புவழி அவைகளை இயக் கலே அவைகளைத் தூய்மைப்படுத்துவதாகும்.

ஒத்த ஒன்றை ஒத்த ஒன்றுடன் பொருத்துவது அருமையன்று. இது மிக எளிது. தொடக்கத்தில் சிறு முயற்சி செய்தல் வேண்டும். பின்னர் முயற்சியின்றி வினை இயல்பாக நிகழ்ந்து வரும். புலன்கள், மாறிநின்று மயக்கும் செயற்கைப் பயிற்சியில் நீண்டநாள் பழகியமை யான், அவைகட்குரிய இயல்பில் அவைகளைக் கொணர்ந்து நிறுத்தச் சிறு முயற்சி வேண்டற்பாலதே. இது பொது முறை. முயற்சியின்றியும் சிலருக்கு அந்நிலை கூடலுண்டு.

தொடக்கத்தில் சிறிது வலிந்து முயன்று புலன்களை இயற்கையில் பொருத்திவிடின், அப்பொருத்தத்துக்கென எதிர்நோக்கி நிற்கும் இயற்கை அழகு அல்லது முருகு அவைகளைத் தன்வழிப்படுத்தி நன்னெறியில் நிறுத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறது. ஆகவே, தொடக்கத் தில் சிறு முயற்சியில் தலைப்படல் வேண்டுவது உயிர் களின் கடமை.

ஆண்டவன் எனக்குப் புலன்களை வழங்கியிருக்கிறான். அவன் புலன்களை எனக்கு வழங்காதிருப்பின் பிறவியால் யான் என்ன பயன் பெறுவேன்? வாழ்வை இயற்கை மய மாக்கி, அழகில் மூழ்கி, இன்ப நுகர்தற் பொருட்டே புலன்

கள் ஆண்டவனால் எனக்கு வழங்கப்பட்டன. அப் புலன் களைக் கொண்டு இயற்கையைக் கண்டவண்ணமாய், அதன் இசையைக் கேட்டவண்ணமாய், அதன் இனிமையை நுகர்ந்த வண்ணமாய், அதன் மணத்தை முகர்ந்த வண்ண மாய், அதன் ஊறலை ஏற்ற வண்ணமாய் உலகில் வாழ்வு நடாத்தப் பயில அடியேன் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக் கிறேன். இல்லையேல், யான் இன்பமிழந்து துன்பக் குழியில் வீழ்ந்தவனாவேன்.

இயற்கை வாயிலாக இறைவனைக் காண்டல் வேண்டும் என்னும் எண்ணம் முதல் முதல் எனது நெஞ்சில் உறைந்து நிற்றல் வேண்டும். அவ்வெண்ணம் முதிர்ந்து முதிர்ந்து புலன்களை இயற்கையில் கடவுகிறது. புலன்கள், இயற்கையில் படிந்து படிந்து, அவ்வியற்கையின்கண் பொலியும் வடிவிலா அழகை உள்ளத்துக்கு உணர்த்து கின்றன. அவ்வழகு புலன்கட்கும் உள்ளத்துக்கும் விருந் தாகி, அகப்புற வேற்றுமையைக் களைந்து ஊட்டும் இன்பம் சொல்லற்பாலதன்று. நிகழ்ச்சியில் அது நுகரத் தக்கது.

இயற்கையை எண்ணி எண்ணிப் புலன்களை இயற்கை வழிச் செலுத்தி இன்பநுகர்கிறவனே புலவன். அப் புலவ னுடைய புலன்களும் புந்தியும் இயற்கையில் தோய்ந்து ஒன்றுபடலானும், அவ்வொற்றுமை அகப்புற வேற்றுமை உணர்வைக் களைதலானும், அவன் இயற்கை அன்னை யின் மகனாகிறான். இயற்கையிலுள்ள அழகெனும் அப்பன் அவனைத் தன்வண்ணமாக்குகிறான். அம் மகனைப் பிணி மூப்பு சாக்காடு அணுகா. அவன் அழியா அழகனாகிறான். இந்நிலை பெறுதற்குக் கடைப்பிடிக்கும் இயற்கை வாழ்வே முருகனடியைப் புகலாகக் கொள்வ தென்றுணர்க.

இயற்கை வழிபாட்டிற்கு எங்ஙனம் அடிகோல்வது? அழகோ இயற்கையில் யாண்டும் பொலிகிறது இயற்கை

யில் அழகிலா இடமில்லை. இவ்வழகொருமை உணரும் பெருநிலை கூடப்பெற்றார்க்குப் பொதுவாக இயற்கை வழிபாடெனக் குறித்து விடலாம். அழகைப் பன்மையாக உணரும் தொடக்க நிலையிலிருப்போர்க்கு இயற்கை வழி பாடு என்று பொதுவாகக் குறிப்பதால் பயன் விளையாது. அன்னார் இயற்கை வழிபாட்டைப் படிப்படியே தொடங்குவது நலன்; அவர் தமது உள்ளத்தைக் கவரத் தக்க இயற்கை அழகுப் பொருள் எதுவோ, அதன்கண் அவர் புலன்களை ஒன்றச் செய்வாராக. எவனுக்கு எதன் கண் பேரழகிருப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ, அவன் அதை இடையறாது உன்னுவானாக. இப்பயிற்சி மகனைப் பெருநிலையில் ஈர்த்துக் கொண்டேயேகும்.

ஈண்டு யான் சில அழகுப் பொருள்களைக் குறிக் கிறேன். அவை திங்கள், மலர், பறவை, குழந்தை, பெண்மை முதலியன. இவற்றின்பால் கருத்தை அடிக்கடி செலுத்தல் பரந்த ஒருமை அழகைக் காண அடிகோல்வ தாகும்.

'பெண்ணை மாயையென்றும் மலமென்றும் சில அறிஞர் பேசியிருக்க, நீவிர் அழகுக் கடவுளைக் காண் டற்குப் பெண்ணை வழிபடு பொருளாகப் புகல்வ தென்னை' என்று சிலர் வினவலாம். அழகுக் கடவுளைக் காண்பதற்குப் பெண்ணினுஞ் சிறந்த வழிபடுபொருள் ஒன்றில்லை என்றே வலியுறுத்துவேன். பெண்ணிலுள்ள அழகுக் கடவுளைக் காண்போனுக்குப் பிற இடங்களி லுள்ள அழகு தானே புலனாகும்.

பெண்மை என்பது, என்பு தோல் போர்த்த காமக் கூடு என்னும் உணர்வுடையோர் நிலைகுறித்துப் பெரிதும் இரங்குகிறேன். அன்னார் அழகெனும் முருகை உணர்தல் அரிது பெண்ணின் நுண்மையையே கருதல் வேண்டும். பெண்மையில் தாயமையும் இறைமையும் பொலிதல் உன்னற்பாலது. இது குறித்துப் 'பெண்ணின் பெருமை

அல்லது வாழ்க்கைத் துணை' என்னும் நூற்கண் விரித்துக் கூறியுள்ளேன். விரிவு ஆண்டுக் காண்க.

இவ்வுலகில் தனித்தனியாக உணர்ந்து இன்புறத்தக்க அழகெலாம் திரண்ட கடவுள் வடிவம் பெண்வடிவம் என்க. பெண்ணிடத்துள்ள கடவுள் அழகைக் கருதிக் கருதி, நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கத்தை வளர்த்து வரல் வேண்டும். பெண்ணைத் தீயொழுக்கக் குறிப்போடு நோக்குவது விரைவில் அழிவதற்குக் கால்கொள்வதாகும். அழகெலாந் திரண்ட அழகுக் கடவுளாகிய பெண்ணை உளத்திருத்தி, வாயாற் பாடிக் கையால் தொழுது, வழி படுதலால் மக்கள் வாழ்வின் நோக்கம் நிறைவேறும். பெண்ணைக் கடவுளாகக் கருதிப் போற்றுவதினுஞ் சிறந்த தவம் பிறிதொன்றிருக்கிறது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. இவ்வுண்மை தேறாது, பெண் தெய்வத்தை மாயையெனக் கருதி, விலங்கின்பம் நுகர விரும்புவதினுங் கொடிய மறம் வேறொன்றுண்டோ?

தன்னால் அழகுடையதெனக் கருதப்படும் ஒன்றை ஒருமையுளங் கொண்டு வழிபட்டுவரூஉம் ஒருவன் நாளடைவில் அழகையாண்டுங் காணப்பெறுவன். அவனுக்கு இயற்கை யுலகமே முருகனாக விளங்கும். அந் நிலை எய்திய ஒருவனிடம் முருகன் இயல்புகளாகிய மணமும் இளமையும் கடவுட்டன்மையும் அழகும் பதித லால் அவன் முருகனாகிறான். அவனுக்கு அழிவேது?

அழியாப் பேறு நல்கவல்ல சில வழிபாட்டு முறை களைச் சிறிது விரித்துக் கூறப் புகுகிறேன்.

5. பாட்டும் ஓவியமும் இசையும் பிறவும்

[இயற்கை வழிபாட்டுப் படிகள்-பாட்டு, ஓவியம், இசை-இயற்கைப் படம் பாட்டு - இளங்கோ, சேக்கிழார், கம்பர் ஓவியங்கள் - தமிழ் நூல்கள்-தமிழர்க்கொரு விண்ணப்பம் - கலித்தொகையும் திருக்கோவையாரும் - திருக்கோயிலும் ஓவியமும்-ஓவியமும் காவியமும் - உருவ வழிபாட்டின் நுட்பம்-ஓவியமும் இயற்கையும் - மலையும் கோயிலும் - செயற்கை அணிகள் - இசையும் யோகமும் - அப்பரும் பதஞ்சலியாரும் - இசையும் இயற்கையும் - இசையும் இறைவனும் - வன்றொண்டர் - ஷேக்ஸ்பியர் - இசையும் ஒழுங்கும்-சேக்கிழார்-எட்டுப் பொருள் வழிபாடு -ஞாயிறு வழிபாடு-உடலோம்பல்.]

இயற்கை அழகை உணரும் பேறு பெறுதல் எளிதன்று. அரிதில் முயன்று அப்பேறு பெற்ற ஒருவன் எக்காரணம் பற்றியும் அதை இழத்தலாகாது. அப்பேற்றிற்கு இடர் விளைக்கப் பலதிறப் பேய்களிருக்கின்றன. அப்பேய்களின் சூழ்ச்சிக்கு எளிமையாய் இரையாகாதவாறு மகன் தன்னைக் காத்துக் கொள்வதே அறிவுடைமை. இதற்கென் செய்வது?

இயற்கையை இடையறாது மகன் நினைந்தவண்ணமிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றை இடையீடின்றி நினைந்து கொண்டிருக்கும் இயல்பு மிகச் சிலர்க்கே அமைவதுண்டு. மற்றப் பெரும்பான்மையோர்க்கு அவ்வியல்பு எளிதில் அமைவதில்லை. ஆதலால் இயற்கை நினைவினின்றும் பிரியாதவாறு தம்மைக் காக்கவல்ல முயற்சிகளில் இவர் தலைப்படுதல் சிறப்பு. இம்முயற்சியை வழிபாடு என்றுங் கூறலாம். வழிபாடுகள் பலதிறத்தன. அவரவர் தத்தம் ஆற்றலுக்கியன்றதும், இயல்பிற்குப் பொருந்தியதுமாக உள்ள ஒவ்வொரு வித வழிபாட்டைக் கொள்வாராக.

ஈண்டுச் சிறப்பாக முத்திற வழிபாடுகளைக் குறிக்கிறேன். ஒன்று பாட்டு; மற்றொன்று ஓவியம்; இன்னொன்று இசை. இவை மக்கள் உணர்வையும் இயற்கையையுந் தொடர்புப் படுத்தத்தக்க பாலங்கள் போன்றன.

முதலாவது பாட்டை எடுத்துக் கொள்வோம். பாட்டாவதென்னை? இயற்கையே பாட்டு. இயற்கை பாட்டெனில் அதன் உள்ளுறையாக உள்ள முருகு அல்லது அழகும் பாட்டாகும். இயற்கையை உள்ளவாறு எழுத்தால் அணி பெற வரைவதும் பாட்டே. இப்பாட்டை இயற்கையின் படம் என்று சொல்லலாம்.

இயற்கை எப்பொருளை உளத்தில் பதிக்கிறதோ, அப்பொருளையே அதன் படமாக உள்ள பாட்டும் பதித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் பதிவியாதது பாட்டன்று.

குருமணி உறைந்து உருண்டு திரண்டாலென இருள் சூழ்ந்த கொண்டல் முடியும், செஞ்ஞாயிற்றின் எழுக திருமிழும் இளவெயிலில் ஒன்றி அழகு காட்டும் பச்சைப் பசுங்காட்டுப் போர்வையும், மணி கொழித்து முழ வார்த்துச் சங்கொலிக்கும் அருவி யணியும், வண்டு யாழ் மூரலும், குயில் பாட்டும், மஞ்ஞையாட்டுங் கொண்ட ஒரு மால்வரை நிற்கிறது. அவ்வரையை எழுத்தால் ஓவியமாக ஒரு புலவன் வரைந்த பாட்டு மற்றோரிடத்தில் பொலிகிறது.

அம்மலையைப் பாராது இப்பாட்டைக் கண்ணுற்ற வேறொரு புலவனும், இப்பாட்டைக் காணாது அம் மலையை நோக்கிய மற்றொரு புலவனும் ஒரு நிலையத்தில் சந்திக்கின்றனர். முன்னைய புலவன் பாட்டின் சிறப்பைக் கூறப் புகுந்தான். பாட்டுப் பொருளை அவன் விரித்துப் பகருங்கால் பொருளின்பத்தைச் செவிமடுத்த மற்றொருவன், 'இஃதென்ன பாட்டா, மலையா? வழி

யிடை யான் கண்ட ஒரு மலையைப் பற்றிப் பேசுகிறீரே! அம்மலையின் படமோ இப்பாட்டு? அம்மலை, புறத்தே வழங்கிய காட்சியையும் இன்பத்தையும் இப்பாட்டு அகத்தே வழங்குகிறதே! என்று மகிழ்வெய்தினான். பின்னை அவ்விரு புலவரும் குறித்த மலை போந்து, அம்மலை பாட்டாகப் பாவியுள்ள அழகையுணர்ந்து இன்புற்றனர். இன்பத்தில் இருவரும் ஒருவராயினர்.

புறத்தே இயற்கையைக் காண்போன் எத்தகை இன்பத்தை நுகர்கிறானோ, அத்தகைய இன்பத்தை அவ்வியற்கைப் பாட்டை ஓரிடத்திலிருந்து படிப்போனும் நுகர்தல் வேண்டும் இத்தன்மை வாய்ந்த ஒன்றே பாட்டாகும்.

பாட்டுக்குரிய பொருட் காட்சியையாதல், அதற்குரிய இன்பத்தையாதல் வழங்காதது பாட்டாகாது. அது வெறுஞ் சொற்கட்டேயாகும். அது விரைவில் உலுத்துப் போகும்.

இயற்கையை உள்ளவாறு குறிக்கும் பாட்டை அணி பெற யாக்க வல்லான் எவன்? புலன்களை இயற்கை வழிப் படுத்தித் தூய்மை செய்து, இயற்கையழகை உள்ளத்தால் முகர்ந்து, உணர்விற்கு இன்பவிருந்தூட்டும் ஒருவனே இயற்கையைப் பாட்டில் வடிக்கவல்லான். அப்புலவன் இயற்கையைப் பாட்டோவியமாக வரையும் போது, அவன் புலன்களிலும். உளத்திலும்,உணர்விலும், இயற்கையும், இயற்கைப் பொருளுறுப்புக்களும், கூறுபாடுகளும், இயல்புகளும், பிறவும் எவ்வாறு படிகின்றன என்று சொல்லலும் வேண்டுமோ? இவன் இயற்கை வண்ணமாகிறான்.

இயற்கை படியும் இடந்தொறும் அழகெனும் முருகன் எழுந்தருள்வான். ஆகவே, இயற்கையைப் பாடப் புகுவதும் முருகன் வழிபாடாதல் காண்க. இயற்கையைப் பாட இயலாதார் இயற்கைப்புலவர் பாடிய பாடல்களைப்

பொருளுணர்ந்து ஓதி, இயற்கை இன்பத்தில் திளைப்பா ராக. இதுவும் முருகன் வழிபாடாகும்.

உலகில் பல இடங்களில் பல புலவர் தம்தம் மொழியில் இயற்கையைப் பாட்டோவியமாக எழுதியிருக்கிறார். நந் தமிழ்ப் புலவரும் இயற்கைப் படம் பல வரைந்து நமக்கு உதவியுள்ளனர். அப்படங்கள் பல்லாயிரக் கணக்காகக் கடலெனப் பெருகிக் கிடக்கின்றன. அக்கடலினின்றும் இரண்டொரு துளி எடுத்துச் சொட்டுகிறேன்.

'திசைமுகம் பசந்து செம்மலர்க் கண்கள்
முழுநீர் வார முழுமெயும் பனித்துத்
திரைநீ ராடை யிருநில மடந்தை
யரசுகெடுத் தலம்வரு மல்லற் காலை'

இஃது இளங்கோ வரைந்த அந்திவான் ஓவியம்.

'நீலமா மஞ்ஞை ஏங்க நிரைக்கொடி புறவம் பாடக்
கோலவெண்முகையேர் முல்லைகோபம்வாய் முறுவல் காட்ட
ஆலுமின் னிடைசூழ் மாலைப் பயோதரம் அசைய வந்தாள்
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காரெனும் பருவ நல்லள்'

இது சேக்கிழாரது கார்கால ஓவியம்.

'தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கண் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரையெழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக ளினிது பாடமருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ'

புவியினுக் கணியா யான்ற பொருடந்து புலத்திற் றாகி
அவியகத் துறைக டாங்கி ஐந்திணை நெறிய ளாவி
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனத் தெளிந்த கோதா வரியினை வீரர் கண்டார்'

'வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனும் இடையாளொடும் இளையானொடும்
[போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
அய்யோஇவன் வடிவென்பதொர் அழியா அழகுடையான்'

'வெயிலிள நிலவேபோல் விரிகதி ரிடைவீசப்
பயில்மர நிழலீனப் பணிபுரை துளிமேகப்
புயல்தர விளமென்கால் பூவள வியதெய்த
மயிலின நடமாடும் வழியினி யனபோனார்'

இவை கம்பரின் எழுத்தோவியங்கள்.

உலகிடை வாழ்ந்த பெரும்புலவர்கள் அழகெனும் முருகன் வழிபாட்டை இடையீடின்றி நிகழ்த்தற் பொருட்டுப் பாக்களால் காவியங்களையும், நாடகங்களை யும் வாழ்த்துக்களையும், பிறவற்றையும் பாடினார்கள். இப்பாட்டுத் தொண்டால் அவர்கள் இயற்கை வடிவான இறைவனோடியைந்த இன்ப வாழ்வை இவ்வுலகிலேயே பெற்றார்கள். அவர்கள் பாடிய பாட்டுக் காவியங்கள் எழுத்துக்களல்ல; சொற்களல்ல; சீர்களல்ல; தளைகளல்ல; அடிகளல்ல; தொடைகளல்ல. அவைகள் இயற்கையின் எழுத்தோவியங்கள். உலகை நோக்கும்போது தோன்றும் மலைகளின் அணியும், காடுகளின் செறிவும், செடி கொடி களின் நிரையும், பசும்பயிர்ப் பரவையும், கருங்கடலும், செஞ்ஞாயிறும், நிலவுத்திங்களும், நீலவானமும், பறவை களின் துழனியும், விலங்குகளின் ஈட்டமும், மக்களின் கூட்டமும், அக்கூட்டத்தின் உழவு வாணிபம் ஆட்சி அறம் மொழி வழக்கு ஒழுக்கமும், பிறவும் காவியங்களிலுங் காணக்கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு காவியமும் இயற்கை உலகின் ஒவ்வொரு படமாகும்.

இயற்கையில் முருகு உறைகிறது. இயற்கை பாட்டாம் போது, அப்பாட்டிலும் முருகு உறைகிறது. பாட்டுக்களா

லாக்கப்பெறுங் காவியமோ முருகன் வீற்றிருந்தருளுங் கோயிலாகிறது. இக்கோயில் வழிபாடு முட்டின்றி நடைபெறும் இடங்களில் மகிழ்ச்சி பொங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

முன்னைத் தமிழ்ப் பெரும் புலவரும் பாட்டுக் காவியப் பெருங் கோயில் பல அமைத்திருக்கிறார். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, ஐம்பெருங் காப்பியம், பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், திருவிளையாடற் புராணம், காஞ்சிப் புராணம், தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய்மொழி, திருப்புகழ் முதலிய தமிழ்க்கோயில்களிருக்கின்றன. ஆனால் வழிபாடு மட்டும் அருகியிருக்கிறது. இக்காலத் தமிழ் மக்கள் கைமாறென்னே என்னே! 'அர்ச்சனை பாட்டேயாகும்' என்று தமிழ்க் கடவுள் பாட்டையே விழைந்து நிற்கிறது பாட்டு வழிபாடோ அருகி நிற்கிறது பாட்டுத்தொண்டில்லாத இடத்தில் அன்பேது? இன்பேது? மகிழ்ச்சியேது? இதனால் தமிழ் மக்கள்பாலும், அவர்கள் வாழ்விலும் அழகெனும் முருகன் ஆடுதலொழிந்தான். முதல் முதல் இயற்கையில் முருகெனும் அழகைக் கண்ட தமிழர்கள் நிலை இவ்வாறாயிற்று! அழகைக் கண்டவர்கள் அழகிழந்தார்கள்! தமிழர்களே! இயற்கை உங்கள் செல்வம்; அதன் அழகு உங்கள் உடைமை; அவ்வழகுப் பாட்டு உங்கள் அணி. மீண்டும் அவைகளைப் பெற முயலுங்கள்; நீங்கள் பண்டைநிலை எய்துவீர்கள்.

உங்கள் தமிழ்ப் பெரும் இன்ப நிலையங்களுள் ஈங்குக் கலித்தொகையும் திருக்கோவையாரும் என்னுள்ளத்தைக் கவர்கின்றன. அவர்களின் எழுத்து, சொல், சீர், தளை, அடி, தொடை என்னும் ஒவ்வொன்றிலும் இயற்கையும், அழகும் பாட்டும் மருவுகின்றன. அவைகளில் யாண்டும் மணம்; யாண்டும் இளமை; யாண்டுங் கடவுள் தன்மை; யாண்டும் அழகு! என்னருமைத் தமிழ்மக்களைச் சிறப்பாகக் கலித்தொகை, திருக்கோவையார் முதலிய நூல்க

ளோடு உறவுகொண்டு வாழுமாறு வேண்டுகிறேன். பெண்ணைப் பேயின்பப் பொருளெனக் கருதுந் தூர்த்தர் கட்குத் திருக்கோவையார் காம நூலாகத் தோன்றலாம். பெண்ணை முருகாகப் போற்று வோர்க்கன்றோ திருக் கோவையார் இன்ப நூலாகத் தோன்றும்!

இயற்கை அழகுப் பொருளிலும் தமிழ்ப் பாக்களிலும் முருகைக்காண இயலாத சகோதரர் பொருட்டு, ஆங்காங்கே முருகப்பெருமானுக்குத் திருக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அத் திருக்கோயில் வழிபாட் டானும் பேறு பெறலாம்.

திருக்கோயில் என்பது கட்டிடமன்று; அஃது அந் நினைவை யூட்டுவதுமன்று. திருக்கோயில், இயற்கையை யும் இயற்கையின் உள்ளுறை பொருளையும்-நினை வூட்டுவது. நாடுகளில் எத்துணையோ கட்டிடங்களிருக் கின்றன. இக்கட்டிடங்கட்டும் கோயில் கட்டிடங்கட்கும் வேற்றுமையுண்டு. கோயில்களின் தலை, உடல், உறுப்பு உள்ளம் எல்லாம் ஓவியங்களால் அணி செய்யப்பட் டிருத்தல் காண்கிறோம். மற்றக் கட்டிடங்களில் ஓவியங் கள் அமைக்கப்படுவதில்லை. நம் முன்னோர் கோயில்களை ஓவியமாக்கியதன் நுட்பத்தை ஓர்தல் வேண்டும். இயற்கை, அதன் உள்ளுறை என்னும் இரண்டின் சாயல் களே கோயில்களாயின. இயற்கையும், அதனை விட்டுப் பிரியாத அதன் உள்ளுறையாம் அழகும் கோயில்களில் பல திற ஓவியங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

ஓவியங்கள் என்பன காவியங்கள் போன்றவை. காவி யன் இயற்கையைக் கவியாக எழுதுகிறான். ஓவியன் இயற்கையை ஓவியமாக வரைகிறான். காவியமும் ஓவியமும் ஒரு நோக்குடையனவே. கருத்தில் இரண்டும் இயற்கையழகையே பதிக்கின்றன.

காவியன் கண்ணுங் கருத்தும் எங்ஙனம் இயற்கைக் கூறுகளில் படிகின்றனவோ, அங்ஙனே ஓவியன் கண்ணுங் கருத்தும் அவைகளில் படிகின்றன. ஓவியன் இயற்கையுடன் இயற்கையாய் நின்றே ஓவிய மெழுதல் கருதற்பாலது.

இயற்கை வடிவங்களைப் புலன்கள்வழி உளத்தில் நிறுத்தி, உணர்விற்கொண்டு, அவைகளைக் கையால் படமாகவும் வடிவமாகவும் முறையே எழுதலும் அமைத்தலும் எவ்வளவு அருமை! கல்லாகவும் பளிங்காகவும் பிறவாகவும் கிடக்கும் பிண்டப் பொருளிலே, சிற்பன் உணர்விலுள்ள இயற்கையழகின் நுண்மை வடிவம், அவன் கையின்வழி யிறங்கி உருக்கொள்கிறது. இவ்வுரு, தான் திகழுங் கல்லையும் பிறவற்றையும் மறைத்து இயற்கையழகைப் பொருத்துகிறது.

இத்தகைய ஓவியத்தை என்னென்று கூறுவது? என்னென்று கொள்வது? ஓவியம் கல்லா? பளிங்கா நிறமா? ஓவியம் முகிழ்த்ததும் கல்லும் மரமும் பளிங்கும் மறைகின்றன. இயற்கை நுட்பமுணராத செயற்கை மாக்கட்குப் புலனாகும் பொருளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியே ஈண்டு வேண்டுவதில்லை. அன்னார் செயற்கையில் தொடக்குண்டு கிடப்போர். இயற்கை நுட்பமுணர்ந்தோர்க்கே ஓவியத்தின் பெற்றி புலனாகும். ஓவியத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து கருதக் கருத அது புலன்களுக்கு இன்பூட்டி இயற்கை அழகாம் முருகை உணர்த்துகிறது. ஓவியம் மகனைக் கவர்ந்து கொண்டே இயற்கையழகில் அவனைக் கூட்டுகிறது. இவ்வோவியத்தை என்னென்று கொள்வது? இதை இயற்கையழகின் சாயல் என்று கூறலாம்; அல்லது இயற்கையழகின் குழவி என்று கொள்ளலாம்.

கையால் செய்யப்படுவது செயற்கையென்றும், கையால் செய்யப்படாதது இயற்கையென்றும் முன்னர்

ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டதை ஈண்டு அன்பர்கட்கு நினை வூட்டுகிறேன். அதைக்கொண்டு, 'ஓவியமும் கைபுனைந்தி யற்றும் ஒன்றாகலான், அதை ஈண்டு ஏற்பதென்னை என்று சில அன்பர்கள் ஐயுறலாம். ஓவியம் இயற்கையழகின் பெற்றியை நினைவூட்டி உணர்த்தலானும் அஃது இயற் கையுடன் புலன்களை ஆற்றுப் படுத்தலானும், இயற்கை வழிபாட்டிற்கு அஃது ஏற்றற்குரியதே. ஓவிய உருப் பெறாத கீறல்களும் பிற கோரங்களும் புலன்களை இயற் கையுடன் ஆற்றுப்படுத்தாமையான், அவை செயற்கை யின்பாற் படுவனவாம். ஓவியமோ புலன்களை இயற்கை யுடன் தொடர்புபடுத்துகிறது. இதுபற்றியே ஓவியத்தை இயற்கையழகின் சாயல் என்றும், குழவி என்றுங் கிளந்து கூறலானேன். அழகுறையும் இயற்கை நிலையத்தைத் திறக்கவல்ல திறவு என்று வேறு வழிபடுத்தியும் ஓவியத் தைக் கூறலாம். கருத்தை இயற்கையுடன் தொடர்பு படுத்தும் செயற்கைக்கும், மற்றச் செயற்கைக்கும் வேற்றுமையுண்டென்க. ஓவிய வழிபாடு, இயற்கை வழி பாட்டின் தொடக்கநிலையிலிருப்போர்க் குரியதென்று மேலே சொற்றதும் ஈண்டுக் கருதற்பாற்று.

ஓவியங்களின் பெருக்கே கோயிலென்பது. கோயிலி னுள்ளே ஒளிரும் ஒவ்வொரு வடிவமும் இயற்கையழகின் குழவியெனும் ஓவியத்தின்பாற்பட்டதே. எனவே ஓவியக் கூடமாக விளங்குங் கோயில், இயற்கையின் தன்மையை யும், அதனுட்பொருளின் இயல்பையும் மக்கட்கு உணர்த்துவதென்க.

இந்நோக்குடன் அமைக்கப்பெற்ற ஓவிய நிலையமாந் திருக்கோயில் செல்வோர் ஆண்டெழுந்தருளியுள்ள பொருளை எவ்வுணர்வுடன் வழிபடல் வேண்டும்?

திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் முருகப் பெருமான் திரு வுருவம், மணம் இளமை கடவுட்டன்மை அழகு என்னும்

இவைகட்கு அறிகுறி என்னும் உணர்வோடு (முருகனை) வழிபாடு செய்தல்வேண்டும். இவ்வுணர்வோடு செய்யப் படாதது கல் செம்பு வழிபாடாக முடியும். இதனால் அறி யாமை நீங்காது; அழகின்ப அன்புந் தோன்றாது.

'திருக்கோயி லுள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச்
சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவ னங்கே'

எனவரூஉம் அருணந்திசிவத்தின் திருவாக்கையோர்க.

நம் முன்னோர் முருகப்பெருமானுக்குப் பெரிதும் மலைகளினும் மலையின் பாங்கரினுமே திருக்கோயில் கட்டினர்; ஒவ்வொரு குன்றும் முருகன் திருக்கோயிலென நம் முன்னோர் அறிவுறுத்தியுள்ளனர். நக்கீரனார் தமது திருமுருகாற்றுப்படையுள் குன்றுதோறாடலைக் கொண் டதும் உன்னத்தக்கது. முருகன் வழிபாட்டைச் செயற்கைக் கோயிலளவோடு நம்மவர் நிறுத்திவிடப் போகிறாரென்று அஞ்சி, நந்தமிழ்ச் சான்றோர் இயற்கைக் கோயிலாகிய மலையையுங் கோயிலெனக் கொள்ளுமாறு நமக்கு அறிவுறுத்தினர். முருகனை மலை யாக வழிபடின், பின்னை அம்மலை பெரு உலகமாகி முருகன் உண்மை வடிவைப் புலப்படுத்தும்.

முருகன், இயற்கையழகுக் கடவுள் என்ற உணர் விலாச் சிலர், முருகன் திருவுருவைச் செயற்கை அணி களால் அழகு செய்கிறார். இயற்கை அழகனைச் செயற்கை அணியா அழகு செய்யும்? திருவிழா திருவிழா வெனச் செயற்கைத் தீநெறி பற்றித் திரிபவர்க்குப் பெரிதும் இரங்குகிறேன். முருகன் விழாக்களெல்லாம் இயற்கை அழகுணர்வையூட்டுமாறு கொண்டாடப் பெறல்வேண்டும். இல்லையேல், விழாக்களின் பொருள் இறந்துபடும்.

இனி இசை வழிபாட்டின்மீது கருத்தைச் செலுத்து வோம். இசை வழிபாட்டை யோக வழிபாடென்றுங்

கூறலாம். இசையின் பயன் எதுவோ அதுவே யோகத்தின் பயனும். யோகமாவது, புலன்கள் ஒருமைப்பட்டுக் கருவி கரணக் குறும்புகளை ஒடுக்கிக் கூட்டும் அமைதியில் இருமை உணர்வு கெட அறிஞர் அகமுகத்தில் நிகழ்த்தும் ஒருவழிபாடு. 'ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக்கு ஊனமில்லை' என்றார் அப்பரெம்பெருமானாரும். 'யோக: சித்த வ்ருத்தி நிரோத' எனப் பதஞ்சலியார் யோகம் என்னுஞ் சொற்குப் பொருள் விரித்திருத்தலை நோக்குக. இந்நிலையை இசையுங் கூட்டுதலால், இசையின் பயனையும் யோகத்தின் பயனையும் ஒன்றென உரைக்கிறேன்.

இசைஞானியைச் சிறந்த யோகி என்று யான் சொல்வேன். ஈண்டு யோகம் யோகம் என்று சொல்வது, பிறவற்றில் கடவுள் இல்லையென்றும், தம்பால் மட்டுங் கடவுளுண்டு என்றுங் கருதி, எல்லாவற்றையுந் துறந்து, வழி துறையின்றி, மூச்சைப் பிடித்துப் புலன்களைக் கெடுத்து, உடல் நலனுக்குக் கேடுசூழச் சிலர் கொள்ளும் போலி யோகத்தை யன்றென்க. பொருளில்லாத யோக முறைகள் பல இடைக்காலத்தில் புகுந்துவிட்டன. புலன்களின் திருவிளையாடல்கள் வழியுழலாது, நெஞ்சை நிலைபெறுத்தி, அமைதியில் நின்று, ஒன்றில் ஒன்றி, இருமையற அதை (அவ்வொன்றை) உன்னுவது யோகம். இந்நிலையை ஒவ்வொருவரும் அவரவர் இயல்பிற்குரிய முறையில் அடைதல் கூடும். புலன்களும் கருவி கரணங்களும் ஒன்றும் நிலை கூட்டும் இயல்பு இசைக்குமுண்டு. ஆகவே, இசைவழிபாடுஞ் சிறந்த ஒன்றென்க.

திரையற்ற நீர்போல் நெஞ்சினைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு, அமைதி கெழுமிய ஓரிடத்தமர்ந்து, இப்பரந்த வையகத்தை உற்றுநோக்கும் ஒருவனுக்கு எல்லாம் இசைமயமாகப் புலனாகும். அந்நோக்கில் நிலைத்துத்

திளைப்பத் திளைப்ப, அவன் தன்னில் அவ்விசை முழங்குவ துணர்வன்; மேலும் மேலும் அவன் அந்நிலையில் படியப் படிய, எல்லாவற்றிற்கும் முதலாகவுள்ள அழகுப்பொருள் இசைமயமாயிருத்தலையும் உணர்வன்.

எல்லாம் வல்ல மெய்ப்பொருள் உலக உயிர்களில் பொருந்தியிருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. எங்ஙனம் அப்பொருள் பொருந்தி யிருக்கின்றதெனில், அஃது அவற்றுள் இசைபடப் பொருந்தியிருக்கிறதென்க. உலகு உயிர் கடவுள் மூன்றும் இசையில் பிணிக்கப்பட்டுக் கலந்து நிற்கின்றன. இக்கலப்பே அத்துவித நிலையென்று அறிஞர் கூறுப. அத்துவித நிலையும் இசைபரந்த ஒன்றாகும். எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாயுள்ள அழகுப்பொருள் இசைமயமாயிருக்கிறதெனில், மற்றவை களை இசை மயமென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. ஆண்டவன் இசைமயத்தன் என்னும் உண்மையை நந் தமிழ்ப் பெரியோர்கள் உணர்ந்து உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார்கள்.

'ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய் என்னுடைய தோழனு மாய்' என்று வன்றொண்டர் தமது தோழராங் கடவுளை வழுத்தியிருத்தல் காண்க.

இசையா யிருப்பவனும் இறைவன்; இசைப் பயனா யிருப்பவனும் அவன். என்னே இசையின் மாண்பு! இசை வண்ணமாயுள்ள ஒன்றை இசையால் எளிதில் பெறலா மன்றோ? ஆகவே, இசை வழிபாடும் இறைவனுக்கு இனிய தொன்றாகும்.

இசையின் இயல்புகள் பலப்பல. அவைகளுள் ஒன்று அதாவது தலையாயது பன்மையை ஒருமைப் படுத்துவது. இசையில் இன்பம் மருவுதற்குங் காரணமிதுவே. புலன்கள் ஒருமையுற்றுக் கருவி கரணங்களின் கொட்டத்தைக்

குலைக்குமிடத்தில் எழுவது இசை. மற்ற இடத்தில் எழுவது வசை. இசைபாடப் புகுவோனுடைய புலன்கள் பன்மை யுணர்விழந்து ஒருமையுணர்வு பெறுகின்றன. இசையைச் செவிமடுப்போனும் அந்நிலை எய்துகிறான். பொறி புலன் கருவி கரணச் சேட்டைகளினின்றும் மகனை இசை விடுதலை செய்கிறது. அவைகளினின்றும் விடுதலை யடையும் ஒருவன் பின்னை எதனுடன் இசைவன்? அவன் இன்ப அன்புப் பொருளாம் அழகுடன் இசைவன். உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமா யிருப்பதொன்றாகலின், அஃது ஒன்றை விடுத்ததும் மற்றொன்றைப் பற்றல் வேண்டு மன்றோ?

இவ்வாறு இசைஞானி சேட்டைகளினின்றும் விடு தலையடைந்து, இன்ப அன்பில் இசைதலால், அன்பை அவன் எவ்வுயிரினுங் காண்கிறான். இந்நிலை எய்தும் ஒருவன் எவ்வுயிர்க்காதல் தீங்கு செய்வனோ? செய்யான்! எவ்வுயிரிடத்தும் இரக்கக்கொள்ளும் ஒரு பெருந் தன்மையை இசை கூட்டுகிறது.

ஒருவன் உலகில் இசைப் புலவனா யிருத்தல் வேண்டும் அல்லது இசை கேட்டு உருகும் உளத்தனா யிருத்தல் வேண்டும். இரண்டும் பெறாத ஒருவன் மக்கள் இனத்தில் சேர்ந்தவனல்லன். அவனால் இசை வண்ணமாயுள்ள மன்பதைக்கே கேடு உண்டாகும். இசை இனிமை உண ராதவன் கொலைஞனேயாவன். இவ்வாறே ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் கவிமன்னர் கருதுகிறார். ஆதலால், மக்கள் இன்ப வாழ்விற்கு இசை இன்றியமையாததென்க.

இசை இயற்கையில் பரந்து நிற்கிறது. எல்லாம் இசை மயமென்று மேலே சொல்லப்பட்டது. முனிவரர்போல அடங்கித் தலைசாய்த்து நிற்குஞ் செஞ்சாலிகள் மென் காற்றில் ஒன்றோடொன்று கொஞ்சிக் கொஞ்சி இசை

பாடுகின்றன. வானுறவோங்கி வளம்பெற மழை தவழும் மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று அளவளாவி இசை பாடுகின்றன. வண்டுகள் பாண்மிழற்றுகின்றன. வலம்புரிகள் சங்கீதம் முழங்குகின்றன. பறவைகளின் பாட்டொலியை என்னென்று பகர்வேன்! அழகிய வானம்பாடி! உன் பாட்டை என்னென்பேன்! வானத்தில் நீ இவரும்போதும், இழியும் போதும் உன்னிசையும், முறையே இவர்ந்தும் (ஆரோகணம்) இழிந்தும் (அவரோகணம்) உலகிற் கூட்ட உனக்கு எவரே கற்பித்தார்? 'கீதமினிய குயிலே' உன்பால் இனிமையை எவரே அமைத்தார்? குழந்தைகளின் மழலை இசைக்கு நிகருண்டோ? ஆ! ஆ! பெண் தெய்வங்களின் மொழியோ பண்மயம்! பண்மயம்! இவ்வாறு இசை இயற்கையுடன் படர்ந்து நிற்கிறது. இவ்விசையுடன் இசைவதே பாணன் இசையும்.

மக்கள் அனைவரும் பாணராகார்; மக்கள் ஒலியெல்லாம் இசையாகா. என்னை? இயற்கையில் இசை ஒழுங்குபட்டே நிற்கிறது. இயற்கையின் ஒழுங்கும், அதனுடன் மருவும் இசையின் ஒழுங்குங் கருதற்பாலன. ஒழுங்குபட்ட வாழ்வுடையான் இயற்கைவழி நிற்பவனாகிறான். அவன் வாழ்வு இசையுடையதென்க. ஒழுங்குபட்ட வாழ்வில் ஒழுங்குபட்ட நடையில், ஒழுங்குபட்ட பேச்சில் இசை சுவைக்கும். ஒழுங்குபற்றி நிரை நிரையே, ஒரேவிதமாக நடக்கும் போர் வீரர் அணியில் இசை மணக்கும். ஒழுங்குபட்ட இடங்களிலெல்லாம் இசையுண்டு என்று சுருங்கச் சொல்லலாம். ஒழுங்கை விடுத்து நீங்காத இசை ஒவ்வொன்றிலுங் கொண்டுள்ள உறவும் அழகின்பாற் பட்டதென்க.

இயற்கை ஒழுங்கில் ஒளிரும் இசை வண்ணமாயுள்ள அழகை அல்லது முருகை உணர உலகில் ஒழுங்கிசை வேண்டற்பாலது. இயற்கை ஒழுங்கு பற்றியே நம் முன்னோர் இசை ஒழுங்கு வகுத்தனர். அதுவே இசையியல் என்பது

முத்தமிழுள் இசையும் ஒன்றாய் அழகு செய்தல் ஈண்டுக் கருதற்பாலது. ஒழுங்கிசை மிடற்றின் வாயிலாகவும் நரப்புக் கருவிகள் வாயிலாகவும் வெளிபோந்து, இன்பம் பயக்கும் முறைகள் அறிஞரால் காணப்பட்டன.

ஒழுங்கிலா இசை வசையே யாகும். ஒழுங்குக்கு உட்பட்டதே இசையாகும். புலன்களும் கருவி கரணங்களும் ஒழுங்குபட்டவழி எழுவது இசை என்று மேலே கூறப்பட்டதும் ஈண்டு உன்னத்தக்கது.

ஒழுங்குபட்ட இசை தன்னைப் பாடுவோரையுஞ் செவி மடுப்போரையும் இன்பப் பேற்றிற்குரிய ஒருமை நிலை எய்தச் செய்தலான், அவ்விசைப்பாடும் இறைவழி பாடென்று கொள்வது பொருத்தமேயாகும். உலகில் இசை வழிபாடு பெருகப் பெருக (உலகில்) அன்பும் இன்பும் பெருகும்.

இசைவழி ஆண்டவனை வழுத்திப் பேறுபெற்றோர் பலர். அவருள் தமிழ் நாட்டுப் பெரியோர் ஒருவரை ஈண்டு நினைக்கிறேன். அவ்வன்பர் குழலில் இசைபாடி இறைமைப் பேறு பெற்றவர். அவரது இசை, எவ்வெவ் வழியில் படர்ந்து, உலகிலும் உயிரிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, முடிவில் எல்லாவற்றையுங் கடந்த முழுமுதற் பொருளைக் கவர்ந்தது என்பதைச் சேக்கிழார் பெருமான் செவ்விய தமிழ்ப்பாடல்களாக இசைத்துள்ளார். அப் பாடல்களில் சில வருமாறு

'வள்ளலார் வாசிக்கு மணித்துளைவாய் வேய்ங்குழலின்
உள்ளுறையஞ் செழுத்தாக ஒழுகியெழு மதுரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கு மேலமரர் தருவிளைதேன்
தெள்ளமுதி னுடன்கலந்து செவிவார்ப்ப தெனத்தேக்க'

'ஆனிரைக ளறுகருந்தி அசைவிடா தணைந்தயரப்
பானுரைவாய்த் தாய்முலையிற் பற்றுமிளங் கன்றினமும்

தானுணவு மறந்தொழியத் தடமருப்பின் விடைக்குலமும்
மான்முதலுங் கான்விலங்கு மயிர்முகிழ்த்து வந்தணைய'

'ஆடுமயி லினங்களுமங் கசைவயர்ந்து மருங்கணுக
ஊடுசெவி யிசைநிறைந்த உள்ளமொடு புள்ளினமும்
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில்
புரிந்தொழுகுங்
கூடியவண் கோவலருங் குறைவினையின் றுறைநின்றார்'

'நலிவாரும் மெலிவாரும் உணர்வொன்றா நயத்தலினான்
மலிவாய்வெள் ளெயிற்றரவ மயின்மீது மருண்டுவிழும்
சலியாத நிலையரியுந் தடங்கரியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புல்வாயும்'

'மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண் மலர்ச்
சினைசலியா
கருவரைவீ ழருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை பெயர்வொழியப்
புனல் சோரா
இருவிசும்பி னிடைமுழங்கா எழுகடலு மிடை துளும்பா.

இவ்வா று நிற்பனவுஞ் சரிப்பனவு மிசைமயமாய்
மெய்வாழும் புலன்கரண மேவியவொன் றாயினவான்
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையா
ரடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சனையுருக்க

'மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைத்தவிசைக் குழலோசை
வையந்தன் னையுநிறைத்து வானந்தன் மயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவில் நடம்புரியும்
ஐயன்றன் திருச்செவியின் அருகணையப் பெருகியதால்'

அன்பர்களே! இசைவழிபாட்டின் பெருமையை நோக்குங்கள்; இப்பாடல்களைப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழுங்கள். நிலையியற் பொருளையும் இயங்கியற் பொருளையும் ஒன்றுபடுத்திப் பின்னைத் தன்மயமாயுள்ள ஆண்டவன்

பால் இசை அணைகிறது. இதன் நுட்ப மென்னை? இசை யாளனுக்கு எல்லாத் தத்துவங்களும் மறைந்து, அவை யெல்லாஞ் சிவமாகப் பொலிவதென்க. இப்பெருநிலை கூட்டும் இசைப்பாட்டையும் ஒருவித வழிபாடாகக் கொள்ளலாமன்றோ?

இவ்வழிபாடுகளல்லாத வேறு வழிபாடுகளும் இருக் கின்றன. வழிபாடு என்பது அவரவர் அன்புநிலை அறி வாற்றல் முதலியவற்றைப் பொறுத்து அமைவது. அவரவர் தத்தம் நிலைக்கேற்றவாறு ஒவ்வொருவித வழி பாட்டைக் கொள்ளலாம். எல்லா வழிபாடுகளின் முடிவும் ஒன்றே என்பதை மட்டும் எவரும் மறத்தலாகாது.

இன்னும் ஒரு வழிபாட்டைக் குறிப்பிட விரும்பு கிறேன். இயற்கை வழிபாடுகளுள் அது சிறந்த ஒன்றா கலின் அதை இறுதியில் குறிப்பிடுகிறேன். ஏறக்குறைய எல்லா வழிபாடுகளும் அதன்கண் அடங்கும். அவ்வழி பாடாவது இறைவனை எட்டு வடிவமாகப் போற்றுவது. அவ்வெட்டாவன: நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று வெளி திங்கள் ஞாயிறு உயிர் என்பன. இவை ஒவ்வொன்றையுந் தனித்தனி வழிபடலுமுண்டு. இவற்றை இரண்டாகவோ மூன்றாகவோ நான்காகவோ பிரித்து வழிபடலுமுண்டு. எல்லாவற்றையுஞ் சேரவைத்து வழிபடலுமுண்டு. இவ் வெட்டுக்கும் அடிப்படையாக நிற்கும் அறிவுப் பிழம்பான அழகுப் பொருளொன்றே.

'நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ **டெண்வகையாய்ப்** புணர்ந்து நின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ'

—மாணிக்கவாசகனார்

உள்ளத்தை இப்பரந்த அண்டத்தின்மீது நிறுத்தினால் பசும்புற்களும், தூறுகளும், பொழில்களும், காடுகளும்,

மலைகளும், கேணிகளும், ஆறுகளும், கடல்களும்-நெருப்பும்-காற்றும்-இவையெல்லாவற்றிற்கும் நிலைக்களனாயுள்ள வெளியும் கொண்ட உலகமும், மேலும் உள்ளின் திங்களும்-ஞாயிறும்- அவ்வுள்ளத்தில் புகுந்து நிலவுதல் பெறலாம். இவ்வேழும், இவற்றை உள்ளும் தானும் (உயிரும்) சேர்ந்து எட்டாதல் காண்க. இவ்வாறு நாடோறும் இவற்றை உள்ளும் பயிற்சியில் தலைப்படுவோர், நாளடைவில் முதலில் முதல் ஐந்தையும் பின்னையொன்றையும் நெஞ்சம் தொட்டு விரைந்தோடுமாறும். ஞாயிற்றில் மட்டுஞ் சிறிது நேரம் நெஞ்சம் நிலைபெறுமாறும் பயிலல் வேண்டும். இப்பயிற்சி முதிர முதிர வழிபாட்டில் மகன் அமர்ந்ததும் முதலாறும் நெஞ்சில் நுழைவருகி, ஞாயிறு புகுவது மட்டும் பெருகும். முடிவில் ஞாயிறு வழிபாடொன்றே நிலைக்கும். இவ்வழிபாட்டில் ஏனைய வழிபாடுகள் ஒடுங்கிவிடும்.

ஞாயிறு வழிபாடு வளர வளர உள்ளத்துள் ஒளிரும் ஒரு பேரொளி கிளர்ந்தெழுதற்கு வழி ஏற்படும். ஞாயிற்றொளியும் உள்ளொளியும் ஒன்றுபடப்பட, மகன் தன்னொளி என்னும் ஒன்றில் மூழ்கும் பேறு பெறுகிறான். இதுவே தன் வழிபாடு அல்லது உயிர் வழிபாடு என்பது. இவ்வழிபாடு கைவரப் பெற்ற ஒருவன் மேற்போந்த பொருளெலாம் தன்னில் விளங்குவதுணர்வான். இதன் முதிர்ச்சி, அவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக உள்ள பேரழகை யுணரும் பெருநிலை கூட்டும். இப்பெருநிலையை வாதவூரடிகள்,

'இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
 தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
 நீயலாற் பிரிதுமற் றின்மை
சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாம்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
 யாருன்னை யறியகிற் பாரே'

என்று விளக்கி யிருக்குமாற்றா னறிக. இந்நிலை எய்தி னோர்க்கு நரை திரை மூப்பு சாக்காடுண்டோ?

எளிதில் சிறிதுநேரங் கொள்ளக்கூடியதாய், விரைவில் தன் வழிபாடெனும் உயிர் வழிபாட்டைக் கூட்டக்கூடிய தாயிருப்பது ஞாயிறு வழிபாடே யாகும். இவ்வழி பாட்டைப் பற்றிப் பேசாத நமது நாட்டுக் கலைகளில்லை. உடலோம்பல் முறையிலும் ஞாயிற்றொளியில் மூழ்கு மாறும், அதை அகத்தில் எண்ணுமாறும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. மேல்நாட்டு இயற்கை ஆராய்ச்சி யாளரும் ஞாயிற்றின் ஒளியிலுள்ள நுட்பங்களைப் புதிது புதிதாகக் கண்டு வருகின்றனர். ஆதலால் நாடோறும் ஞாயிறு வழிபாடு நிகழ்த்துவது சிறப்பு.

முருகன் அடியாராகிய நக்கீரனார், 'உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு-பலர் புகழ்ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு' என்று திருமுருகாற்றுப்படையைத் தொடங்கு கிறார். ஞாயிறு முருகனுக்கும், நீலக்கடல் மயிலுக்கும் உவமை. நீலக்கடலோரத்தில் நின்று, அந் நீலக்கடல்மீது தவழ்ந்தெழும் இளஞாயிற்றொளியில் புறம் மூழ்க, அகத்தே அதை நினைந்து நினைந்து வரின், பெறற்கரிய பேறு பெறலாம். இளஞாயிறு திரட்டி வரும் உயிர்ப்புக்கு (Ozone) ஓர் அளவில்லை. அவ்வுயிர்ப்பன்றோ மக்களை நோய்வாயினின்றும் காப்பது? இளமை, அழகு முதலிய வற்றை ஞாயிற்றொளியும் உயிர்ப்பும் நல்குவதுபோல் வேறெவை நல்கும்?

எம்பெருமான் முருகனோ குணங்குறியில்லாதவன். அவன் செஞ்ஞாயிற்றின் வாயிலாக உலகிற்கு அருள் சுரக் கிறான். காலையில் முருகன் செஞ்ஞாயிறு வடிவாக நீலக் கடலெனும் நீலமயிலில் காட்சி அளிக்கிறான். அக்காட்சி என் புலன்களை - புந்தியை-உயிரை - எல்லாவற்றையுங் கவர்கிறது. அதை என்னென்று ஏழையேன் எண்ணி எழுதுவேன்!

ஞாயிற்றின் புறநுட்பமுணர்ந்து, அதை வழிபடுவோர் வழிபடுக; அதன் அகப்புற நுட்பமுணர்ந்து அதைப் போற்றுவோர் போற்றுக. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாங்கு' என்னும் உரையின் பொருளில் முருகன் பொலிதலை யுணர்ந்து, அவனை உலகம் போற்றுவதாக.

முருகன் உடலாக உள்ள இயற்கையின் வழிபாட்டைப்பெற, அவ்வியற்கைக் கூறுகளில் எதையேனும். அல்லது இயற்கையுடன் ஆற்றுப்படுத்த வல்ல வேறு ஒன்றையேனும் துவக்கத்தில் கொள்ளலாம். முடிவு இயற்கை வழிபாடாதல் வேண்டும். அவ்வழிபாடு, இளமை - மணம் - கடவுட்டன்மை-அழகு - ஆகியவற்றை யுடைய முருகையுணர்த்தும்.

6. முருகைக் காண முனைப்பை யறுத்தல்

[முனைப்புக்கூடாது - சூரன் போர் - புராண நுட்பம்-உருவக நுட்பம் - பிற்காலப் பௌராணிகம்-போர்க்களம், சூரன், முருகு இவைகளின் உட்பொருள் -முனைப்புள்ள வரை முருகை உணரல் இயலாது-இரக்கமும் முருகனும் - ஞானசக்தியே முருகன் வேல்-முருகனது அருள் விரைவு.]

(முருகனை வழிபடப் புகுவோரிடம் முனைப்புறுதல் கூடாது.) இயற்கையிலுறையும் முருகு முனைப்புடையோர்க்குப் புலனாதலரிது. முனைப்பும், அதன் கான் முளைகளாகிய அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலியனவும், மகனை நரை திரை மூப்புக் காளாக்கி, முடிவில் அவனைச் சாக்காட்டுக் கிரையாக்குகின்றன. பெறுவதற்கரிய மக்கட் பிறவியைப் பெற்றும், அதைப் பிணி மூப்பு சாக்காட்டுக் கிரையாக்குதல் அறிவுடைமை

யாகாது. முனைப்பு மக்களைக் கொல்லும் பெருங்காலன். முனைப்புடையார் முருகனை எங்ஙனம் உணர்தல்கூடும்?

கந்தபுராணத்துள்ளே சூரபன்மன் போர் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அஃது இங்கே நினைவிற்கு வருகிறது. சூரன் முனைப்பால் பல வடிவந் தாங்கி எந்தையுடன் பெரும்போர் புரிந்தான். முடிவில் ஒன்றுமியலாது எல்லா மிழந்து, அவன் தன்னந் தனியனாய் நின்றவேளை, அவனது முனைப்புச் சிறிது நேரம் ஒடுங்கி ஒதுங்கி நின்றது, அந்நேரத்தில் யாண்டுமுள முருகு அவனுக்குப் புலனாயிற்று. மீண்டும் முனைப்பு மானமெனும் வடிவுற்று அடர்ந்ததும், முருகைக் காணாது, பகைமையுளங் கொண்டு, அவன் போர் புரிந்தான்.

'அண்ணலார் குமரன் மேனி அடிமுதன் முடிவின் காறும்
எண்ணிலா ஊழி காலம் எத்திற நோக்கி னாலும்
கண்ணினா லடங்கா துன்னிற் கருத்தினா லடங்கா தென்பால்
நண்ணினா னமருக் கென்கை அருளென நாட்ட லாமே'

'போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான
தூயதோர் தோளுங் கண்ணுந் துடித்தன புவன மெங்கு
மேயின பொருள்கண் முற்றும் வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர்
நாயகன் வடிவங் கண்டேன் நற்றவப் பயனீ தன்றோ'

'சூழுதல் வேண்டுந் தாள்கள் தொழுதிடல் வேண்டு மங்கை
தாழுதல் வேண்டுஞ் சென்னி துதித்திடல் வேண்டுந் தாலு
ஆழுதல் வேண்டுந் தீமை அகன்றுநான் இவற்கா ளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மான மொன்றே'

'ஒன்னலர் பொருட்டா லேகி உறுசம ரிழைத்த செம்மல்
தன்னுரு வதனைக் காண்கின் முனிவதே தகுதி யாகும்

வன்னிகொள் வெண்ணெ யேபோல் வலியழிந் துருகிற்
[றென்றால்
என்னுடை வயத்த வன்றோ உணர்ச்சியு
[மியாக்கை முற்றும்'
என வருஉங் கந்தபுராணப் பாடல்களை நோக்குக.

இப்புராண நுட்பத்தை ஈண்டுச் சிறிது ஆராய்வோமாக. புராணத்தில் போர்முழக்கம் பெருமிதமாகப் பேசப்படுகிறது; வீரச்சுவையும் ஆங்காங்கே பொங்கி வழிகிறது; பலதிறப் போர்க் கருவிகள் மின்னுகின்றன. என்னே போரின் காட்சி! இவை யாவும் உருவகங்கள்!

உருவகங்கட்குரிய பொருளை நூற்கண் யாண்டாயினும் ஆசிரியர் புகுத்தியிருப்பார். அணிகளின் (அலங்கார) இன்பத்தை நுகரும் அறிஞர், அவைகட்குரிய பொருளையுணர்ந்தும் இன்புறுவர். அணியியல் அளவோடு நின்று பயன் பெறுவோரைப்பற்றி ஈண்டுக் கருத வேண்டுவதில்லை. முன்னை நாள் காவியர் உவமமென்னும் உடலில், பொருளென்னும் உயிரையும் புகுத்தும் முறையைக் கடைப்பிடித்து நின்றனர். பின்னை நாளில் தோன்றிய 'பௌராணிகம்' வெறும் உருவகங்களில் (அவையுஞ் சுவையற்ற போலிகளில்) கருத்தைச் செலுத்தி காவிய உலகிற்கே கேடு சூழ்ந்தது. அம்முன்னை நூல்களையும், இப்பின்னை நூல்களையும் பகுத்தறிய வேண்டுவது ஆராய்ச்சித்துறை நண்ணுவோர் கடன்.

சூரன் போரில் அறியக் கிடப்பதென்னை? சூரன் போர் நுட்பம் புராணத்திலேயே அடங்கிக் கிடக்கிறது. ஒவ்வோர் உள்ளமும் போர்க்களம். அக்களத்தில் நாடோறும் சூரனுக்கும் முருகனுக்கும் போர் நடந்த வண்ணமிருக்கிறது. சூரன் முனைப்பு; முருகன் அருட் கடவுள்.

ஒவ்வோர் உயிரிடத்தும் முனைப்பு உண்டு. இதை நிகழ்ச்சியில் உணர்கிறோம். முனைப்பால் விளைவது

தீமையா? தீமை என்பது வெள்ளிடைமலை. தீமைக்கு முதலாகவுள்ள முனைப்பைக் களைய வேண்டுவது உயிரின் கடமையன்றோ?

உயிர் கொடிய முனைப்பால் விழுங்கப்பட்டுண்மை யான், அஃது அக்கடனாற்ற இயலாது கிடக்கிறது. ஆனால், உயிருக்குயிராயுள்ள அருட்கடவுள் அக்கட னாற்றி வருகிறது. உயிருக்குயிராய்க் கடவுள் யாண்டிருக் கிறது என்று சிலர் நினைக்கலாம்.

பிறர்க்குக் கேடு சூழ முனைப் பெழுவதுபோலப் பிறர்க்கு நலன் செய்ய ஏதாவதொன் றுறுகிறதா இல்லையா என்பதை உன்னுவோமாக. ஒன்றுறுவதை உணர்கிறோம். அஃதென்னை? அதுவே இரக்கம் என்பது. இரக்க நிகழ்ச்சி இல்லை என்று எவருஞ் சொல்லார். இரக்கம், உறுவதாய் உணர்வதாயிருப்பது. இரக்கம் பண்பு. இப்பண்பின் பண்பியாயிருப்பது கடவுள். பண்பியின்றிப் பண்பில்லையென்பது இயற்கை அறம். பண்பையுடைய பொருள் பண்பி. பண்பாகிய இரக்கம் பெருகப் பண்பாகிய இறையுண்மையை யுணரலாம்.

முனைப்பு, உயிரைத் தன்பக்கம் இருத்திவைக்கிறது. உயிரை முனைப்பினின்றும் மீட்க ஆண்டவன் அருள் புகு கிறது. இரண்டிற்கும் போர் நிகழ்கிறது. இப்போரே சூரன் முருகன் போரென்க.

முனைப்பு எப்பொழுது அழிந்துபடும்? திருவருள் பதியப் பதிய அறிவாற்றல் அதாவது ஞானசக்தி எழும். அஃதெழுந்து பாயும்போது முனைப்பு அழிந்துபடும். ஞானசக்தியே முருகன் வேலென்பது.

சூரன் முனைப்பால், முனைந்து போர் புரிந்தபோது, யாண்டும் முருகனைக் கண்டானில்லை. அம்முனைப் பொடுங்கியபோது அவன் யாண்டும் முருகனைக் காணும் பேறு பெற்றான். மீண்டும் அம்முனைப்புச் சிறிது தலை

காட்டியதும், அவன் அப்பேற்றை இழந்தான். முனைப்பு, கடவுளைப்பற்றிய உணர்வையும் எண்ணத்தையுந் தகைந்து மறைக்கும் நீர்மையது. அதுவே இறப்பைத் தந்து, பிறப்பென்னும் பேதைமைக்கு வித்தாக நிற்பது. ஆதலால் முனைப்பாம் அரக்கனைக் கொன்று, பிணி மூப்பு சாக்காடொழித்து, இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், கடவுட்டன்மையும் அழியா அழகுமுடைய முருகனைப் பெற முயலல் வேண்டும்.

'உதறில் எனதெனு மலமறில் அறிவினில், எளிதுபெற லென மறைபறை யறைவதொர், உதய மரணமில் பொருளினை அருளுவ - தொருநாளே'

'இரவு பகலற எனதற நினதற - அநுபூதி'

'யான்எனதற் றிடுபோதம்
யான்றிதற் கருள்வாயே'

'எனதும் யானும் வேறாகி எவரும் யாதும் யானாகும் இதயபாவ னாதீபம் - அருள்வாயே

'இருவினையு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற ஏக போகமாய் நீயுநானுமாய் - இறுகும்வகை பரமசுகம் அதனையருள்'

'இடநாட்கள் வெய்ய நமனீட்டி தொய்ய இடர் கூட்ட இன்னல் - கொடுபோகி - இடுகாட்டி லென்னை எரியூட்டு முன்னுன் இருதாட்கள் தம்மை - யுணர்வேனோ'

'பேரவாவ றாவாய்மை பேசற் - கறியாமே - பேதை மாத ராரோடு கூடிப்-பிணிமேவா-ஆரவார மாறாத நூல்கற் றடிநாயேன் - ஆவிசாவி யாகாமல் நீசற்-றருள்வாயே'

'வீதிவழியின் உயிர்கவர வருகொடிய யமபடரை வெட்டித் துணித்தாண்மை - கொண்டுநீபம்-விளவினிள இலைதளவு குவளைகமழ் பவளநிற வெட்சித் திருத்தாள் வணங்குவேனோ?

'உயிர் - அலையாமுன்-கூற்றத் தத்துவ நீக்கிப் பொற் கழல், கூட்டிச் சற்றருள் - புரிவாயே'

'இளமகி ழும்படு முன்ப தம்பெற உணர்வேனோ'

'கொக்காக நரைகள் வருமுன மிக்காய இளமையுடன் முயல், குற்றேவல் அடிமைசெ யும்வகை - அருளாதோ'

'எழுகடல் மணலை அளவிடின் அதிகம் எனதிடர் பிறவி அவதாரம் - இனியுன தபயம் எனதுயிர் உடலும் இனியுடல் விடுக - முடியாது'

'இருமலும் ரோக முயலதன் வாதம் எரிகுண நாசி - விடமேநீர் - இழிவுவிடாத தலைவலி சோகை எழுகள மாலை-இவையோட-பெருவயி றீளை எரிகுலை சூலை பெருவலி வேறு-முன்நோய்கள்-பிறவிகள் தோறும் எனைநலி யாதபடியுன தாள்கள் - அருள்வாயே'

'ஆங்காரமுமடங் காரொடும் கார்பர மானந்தந்தே
தேங்கார் நினைப்பு மறப்பும்அ றார்தினைப்
போதளவும்
ஓங்கா ரத்துள் ளொளிக்குள் ளேமுருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார் தொழும்பு செய்யா ரென்செய் வார்யம
தூதருக்கே'

'கெடுவாய் மனனே கதிகேள் கரவா
திடுவாய் வடிவே லிறைதாள் நினைவாய்
சுடுவாய் நெடுவே தனைதூள் படவே
விடுவாய் விடுவாய் வினையா வையுமே'

'கிரிவாய் விடுவிக் ரமவே லிறையோன்
பரிவா ரமெனும் பதமே வலையே
புரிவாய் மனனே பொறையா மறிவால்
அரிவா யடியோடு மகந் தையையே'

—அருணகிரியார்

காலன் செங்கட் கடாவினி லேறியே
கயிறு வீசிப் பிடியா முனமெனை
வேலுஞ் செங்கையி லேந்தி மயில்மிசை
விரைவில் வந்துவந் தஞ்சலென் றாளுவாய்
ஆல முண்ட களத்த ரிடத்துறை
அரிவை கொஞ்சுறக் கொஞ்சுபைங் கிள்ளையே
தாலம் பாளை மதுக்குட மேந்திய
சமர மாபுரிச் சண்முக வேலனே'

'உயிர்ப்பிணி தவிர்க்கு மருத்துவ னென்கோ
உடற்பிணிக் கொருமருந் தென்கோ
மயக்குறு மனத்தி னினைவெனும் பனியை
மாற்றிய கதிரவ னென்கோ
வியப்புறு புரண சொரூபநின் னருளை
வினையனே னேதெனப் புகல்கேன்
கயத்துரி தரித்தோன் புதல்வனே போரூர்க்
காங்கெயா தேங்கொளி மணியே'

—சிதம்பர சுவாமிகள்

'பிறந்திறந் துழலும் பெருவியா தியையும்
பெரும் பசி நோய்சுடத் தளர்ந்து
நிறங்குலைந் தொருவர்பின் றிரிந் துழலு
நிரப்பெனுங் குறுவியா தியையுந்
திறந்தருள் கடைக்கட் பார்வையா மருந்தால்
தீர்த்தருள் புரியுநா ளுளதோ
அறம்பொரு ளின்பம் வீடருள் தணிகை
ஆறுமா முகதயா நிதியே' —கந்தப்ப தேசிகர்

'உருகா மனமுஞ் சிவஞான முணரா வறிவு முனதுபுகழ்
ஓதா நாவு மோதக்கேட் டுவந்தே யினிய நதிபோலப்
பெருகா விழியு முடையேனைப் பிறவிக் கடலில் வீழாமற்
பேணி யெடுத்திங் கெனதுள்ளம் பிரியா விரிஞ்சைப்
பதிவாழு

முருகா வருக சதுர்வேத முதல்வா வருக வினைதீர்க்கு
முனைவா வருக மலராறு முகவா வருக திருமாலின்
மருகா வருக மயிலேறு மன்னா வருக அடியார்கள்
வாழ்வே வருக தெய்வசிகா மணியே வருக வருகவே'
—மார்க்கசகாய தேவர்

என்று அடியார்கள், தங்கள் முனைப்பொழியுமாறும், பிறவித் துன்பம் நீங்குமாறும், அருள் புரியுமாறு முருகனை நோக்கி வேண்டுதல் காண்க.

யான் எனது என்னுஞ் செறுக்கறுத்தல் வேண்டும் என்னும் ஓர் எண்ணம் எழுதலே சாலும். அவ்வெண்ணஞ் செம்மைசேர் உள்ளத்தினின்றும் எழுவதாயிருத்தல் வேண் டும். அது முருகனருளெனுங் காந்தத்தால் ஈர்க்கப்படும். அச்சீரிய எண்ணமுடையோரை ஆட்கொள்ள முருகன் அருளோ விரைந்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. உய்வு பெறல் வேண்டுமெனும் வேட்கையுடன், 'முருகா! ஆட்கொள்க' என்று ஒருமுறை இரந்து வேண்டினும் முருகனருள் பெறலாம். முனைப்பு வளரும் நெஞ்சு கொண்டு 'முருகா முருகா' என்று பலகோடி முறை கூவிக் கூவிக் கூத்தாடினாலும் முருகனருள் கூடல் அரிது. முருகனுக்கு வேண்டுவது முனைப்பிலா அன்பு உள்ளம். அன்புக்கு முருகன் மிக எளியன்.

என்றும் அழியாதவாறு இளமை காத்து அழகு பெற உலகியல் முறைகள் பலகொள்ளப்படுகின்றன. அவற் றுடன் யான் எனது என்னுஞ் செறுக்கைச் செகுத்து, இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும் கடவுட்டன்மை யும், அழியா அழகுமுடைய முருகனை இடையீடின்றிப் போற்றிப் பாடி நினைந்துவரின், அவன் அருளை எளிதிற் பெறலாம்.

'பழகிய வினைகள் பொடிபட அருளில், படிப்பவர் இதயம் - உறுகோவே'

'செம்மனத்தர் மிகுந்த மாதவர், நன்மைபெற்ற உளத்திலே மலர், செல்வசிக்கல் நகர்க்குள் மேவிய பெருமாளே'

'திருப்பழனி வாழ்வுக் குகந்தடிய ராவிக்குள் நின்றுலவி வரு - பெருமாளே'

'அடியவ ரிச்சையி லெவைவெயெவை யுற்றன அவைதரு வித்தருள் - பெருமாளே'

'நீதிக்குள் நின்ற அன்பர் ஆபத்தி லஞ்சலென்ற-பெருமாளே'

'கருதுவார் மனம் புகுந்த-பெருமாளே'

'கழலிணை யணியும் அவருடன் முனிவு கனவிலு மறியாப்-பெருமாளே'

'காதலுடனேதுமடி யார்களுட னாடியொரு கால்முருக வேளெனவும் - அருள்தாராய்

'குற்றமற்றவ ருளத்தில் உறைவோனே'

'முருகா எனவோர் தரமோ தடியார் முடிமேல் இணைதாள் - அருள்வோனே'

'ஒருகால் முருகா பரமா குமரா உயிர்கா எனவோ தருள் தாராய்'

'ஒருகால் நினைந்திட் டிருக்கால் மிகுத்திட் டுரைப் பார்கள் சித்தத் - துறைவோனே'

இத்திருப்புகழ்களை ஓதிய அருணகிரிநாதர் தமது பின்னை வாழ்வில் முருக னருட் செல்வத்தால் பெற்ற பேறுகள் பலப் பல. அவைகளை உலகுய்ய அவ்வன்பர் பல தமிழ்ப் பாக்களாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அவர், தாம் சாக்காடெய்து நிலையில் முருகனருள் பெற்று உய்யு நெறி கண்டனர். அம்முருகனடியாரை ஈண்டு நினைந்து வாழ்த்துவோம்.

7. அருணகிரியாரும் பெண்ணுலகும்

[அருணகிரியார்-மக்களும் பிழைபாடும்-பிழை பாட்டை உணர்வோர் பெறுவது-விடுதலைக்குத் திறவு-கிறிஸ்து-மாணிக்கவாசகர் - துறவொழுக்கமும் அருணகிரியாரும்-அருணகிரியாரும் அழகும்-அருண கிரியாரும் பெண்ணுலகும்-விலைமாதரையே அருண கிரியார் தூற்றியது-அருணகிரியார் பெண்ணுலகைத் தூற்றவில்லை- பெண்ணாசையைக் கடிதல் பெண்ணைக் கடிதலாகாது-அருணகிரியார் பெண்ணு லகைப்பற்றிக் கொண்ட கருத்து-அருணகிரியார் நோய்போக்கிக் கொண்ட முறை-அருணகிரியார் முன்னிலை-பின்னிலை-அருணகிரியாரும் முருகனும்-பெண்மக்களுங் கடவுளும்-பெண்ணை வெறுத்தல் துறவாகாது-பெண்மை தாய்மை இறைமை-திருப் புகழ்ச் சிறப்பு.]

அருணகிரிநாதர் இளமையில் பெண்ணுலகின் பெருமை அறியாது, அதை இழிந்த காம உலகமாகக் கொண்டு, அந்நெருப்பில் வீழ்ந்தார். பெண்ணின் பாலுள்ள இறைமை கருதாது, பெண்ணைக் காமக் கூடாகக் கருதி வீழ்வோர் பின்னை அடையும் பேறென்னை? சொல்லலும் வேண்டுமோ? அன்னார் வெம்மை மேலீட்டான் பலதிறக் கொடுங்கொடும் நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டு இடர்ப்படுவர். அவர் உறுப்புக் களையெல்லாம் வெம்மை எரிக்கும். தம்மை விட்டு நீங்கா எரியிடை நின்று அவர் தவிப்போராவர். அவர்க்கு உணவுண்டோ? உறக்கம் உண்டோ? என்ன இன்பம் உண்டு? நிரையத் துன்பமன்றோ அவர் அடைவது? பெண் ணைக் காமக்கூடாகக் கருதிய பயன் இஃதேயாகும். நம்

அருணகிரிநாதரின் முன்னைய வாழ்வு இவ்வாறாக முடிந்தது. ஆனால் அருணகிரிநாதர் இறுதிவரைக் காம எரியால் எரிந்து கரிந்து நீறானாரில்லை. காம எரி தணிக்கும் தண்புனல் அவர்க்குப் புலனாயிற்று. அதனால் அவர் உய்ந்தார்.

அருணகிரிநாதர் தமது இளமையைச் செயற்கை வெம்மைக்கு இரையாக்கித் தொழுநோய் (குட்டம்) முதலிய நோய்களால் பீடிக்கப்பெற்றுச் சாக்காடடையும் நிலையெய்திய ஞான்று, முருகனை வழிபடும் இயற்கைச் செம்மை நெறி பற்றும்பேறு அவர்க்குக் கிடைத்தது. அப்பேறு, பிணிமூப்பு சாக்காடெய்தா அநுபூதி நிலையை அவர்க்குக் கூட்டிற்று. அப்பெரியார் தம்பாலுற்ற நிகழ்ச்சிகளைக் கல்லையும் மண்ணையும் உருக்கத்தக்க செந்தமிழ் வண்ணப் பாக்களால் பாடி நமக்குதவியுளளார். தம்மையடைந்த தொழு நோய், அதாவது குட்டம் முதலிய நோய்கட்கு அவர் மருந்துண்டாரில்லை. இயற்கை வடிவாய முருகனைப் போற்றியே அவர் அந்நோய்களைப் போக்கினர். நோயிலா ஒன்றைக் கருதும் நெஞ்சம், நோயை யழித்து, நோயிலா வாழ்வையே யளிக்கும்.

அருணகிரிநாதர், தாம் காம வெம்மைக் குழியில் வீழ்ந்து, பலதிற நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டதை முன்னிட்டு, முருகனை நோக்கி நிகழ்த்திய முறையீடுகள் பலப்பல. அவைகளில் இரண்டொன்று வருமாறு:-

'... ... மங்கையோரால்
துன்பமு டங்கவழி நோய்சி ரங்கொடு
  சீபுழு வுஞ்சல மோடி றங்கிய
புண்குட வன்கடி யோடி ளஞ்சனி
  சூலைமி குந்திடவேப றந்துடல்
துஞ்சிய மன்பதி யேபு குந்துயர்
  ஆவி விடும்படி சீர்ப தம்பெறு விஞ்சை தாராய்'

'வாதமொடு சூலை கண்ட மாலைகுலை நோவு சந்து
மாவலிவி யாதி குன்ம மொடுகாசம்
வாயுடனேப ரந்த தாமரைகள் பீன சம்பின்
மாதர்தரு பூஷ ணங்க ளெனவாகும்
பாதகவி யாதி புண்க ளானதுட னேதொ டர்ந்து
பாயலைவி டாது மங்க இதையால்நின்
பாதமல ரான திண்க ணேயமற வேம றந்து
பாவமது பான முண்டு வெறிமூடி
ஏதமுறு பாச பந்த மானவலை யோடு ழன்று
ஈனமிகு சாதி யின்க ணதிலேயான்
ஈடழித லான தின்பின் மூடனென வோது முன்புன்
ஈரஅருள் கூரவந்து எனையாள்வாய்

அருணகிரிநாதர் குட்டம் முதலிய நோய்களானும் பீடிக்கப்பட்டார் என்று தெரிகிறது. இதனை,

'**எனைய டைந்த குட்டம்** வினைமி குந்த பித்தம்
எரிவ ழங்கு வெப்பு வலிபேசா
இகலி நின்ற லைக்கு முயல கன்கு லைப்பொ
டிரும லென்று ரைக்கும் இவையோடே
மனைகள் பெண்டிர் மக்கள் தமைநி னைந்து சுத்த
மதிம யங்கி விட்டு மடியாதே
மருவி யின்றெ னக்கு மாக தஞ்சி றக்கு
மயிலில் வந்து முத்தி தரவேணும்'

எனவரூஉந் திருத்தணிகைத் திருப்புகழான் அறிக.

அருணகிரி அடிகள், தாம் பெண்ணைக் காமப் பொருளாகக் கருதி, நிகழ்த்திய பிழைபாட்டை உணர்ந்து, கழிவிரக்கங் கொண்டு. அதைப் பொறுத்தருளுமாறு முருகனை நோக்கி,

'... ... ...பரத்தையர் மோகம்

பொறுத்தருளிச் சடக்கெனஅப்
புறத்திலழைத் திருத்தியளித் திடுவாயே'

என்று வேண்டியிருத்தல் காண்க.

மற்றோரிடத்தில் அருணகிரிநாதர் ஐயன் பொறையை வியந்து பாராட்டுகிறார்.

'கனிதருங் கொக்குக் கட்செவி வெற்பும்
பழனியுந் தெற்குச் சற்குரு வெற்புங்
கதிரையுஞ் சொற்குட் பட்டதி ருச்செந் திலும்வேலும்
கனவிலுஞ் செப்பத் தப்புமெ னைச்சங்
கடவுடம் புக்குத் தக்கவ னைத்துங்
களவுகொண் டிட்டுக் கற்பனை யிற்கண் சுழல்வேனைப்
புனிதனம் பைக்குக் கைத்தல ரத்நம்
பழையகங் கைக்குற் றப்புது முத்தம்
புவியிலன் றைக்கற் றெய்ப்பவர் வைப்பென் றுருகாளப்
பொழுதும் வந்திக்கைக் கற்ற எனைப்பின்
பிழையுடன் பட்டுப் பத்தருள் வைக்கும்
பொறையையென் செப்பிச் செப்புவ தொப்பொன் றுளதோதான்'

மக்கள் என்றும் ஏதாயினும் பிழை நிகழ்த்தும் பான்மையினர்கள். ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு விதமாக நிகழும் பிழைபாட்டினின்றும் மக்கள் முற்றும் விடுதலையடைதல் அரிது. பிழைபாடு வளர்ந்துகொண்டே சென்றால் முடிவு என்ன ஆகும்?

ஆண்டவன் திருவருள் மக்கள் உள்ளத்தில் பதியுமட்டும் மக்கள் தவறிழைத்தல் நில்லாது. அதனால் துன்பமும் வளர்ந்து கொண்டே போகும். துன்ப வளர்ச்சியை மறிக்க வழியுண்டு.

மறவினை நிகழ்த்தி வழுக்கி வீழ்ந்து வீழ்ந்து அதன் பயனாகத் துன்பத்தில் இடர்ப்படுதலினின்றும் விடுதலை யடைய விரும்பாத மக்களில்லை. ஆனால் விருப்பத்தை வினையிலாற்றி முடிவுகாண மக்கள் பெரிதும் முயல்கிறார் களில்லை. துன்பம் மிக மிக, மக்கள் முயற்சியில் தலைப் படுவார்கள். 'அந்தோ! அறியாமையில் இவ்வினை புரிந் தோம்; அதன் பயனாக இத்துன்பம் நிகழ்ந்தது; நாம் ஏன் மறவினை நிகழ்த்தல் வேண்டும்? ஏன் இயற்கைக்கு மாறுபட்டு நடாத்தல் வேண்டும்? என்று கடந்த நிகழ்ச்சி கள்மீது கழிவிரக்கந் தோன்றும். இத்தோற்றுவாயே விடுதலைக்குத் திறவு தேடுவதாகும். முன்னே நிகழ்த்திய பிழை குறித்து வருந்த வருந்த மகனுக்கு அழுகை பெருகும். உண்மையாக வருந்தி அழும் ஒருவன், மீண்டும் பழம் பிழையைப் புதுக்க எண்ணுவனோ? மகனது உண்மை அழுகையைக் கண்டு அன்னையினுஞ் சிறந்த ஆண்டவன் வாளா கிடப்பனோ? ஆண்டவன் திருவருள் மகன் துன்பந்தீர்க்கும் மருந்தாகும். துன்பத்தில் வீழ்ந்து இடர்ப்பட்ட மகன், ஆண்டவன் திருவருளை எப்படிப் பற்றிக்கொள்வான் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. கடலில் அமிழும் ஒருவனுக்குத் தோணி கிட்டினால், அவன் எத்தகை மகிழ்வெய்துவன்? அதனினும் பன்மடங்கு மகிழ்ச்சி. பிறவிக்கடலில் அமிழும் மகனுக்குத் திருவருள் தெப்பங் கிடைக்கும்போது உண்டாகுமன்றோ? பின்னை மகன் அணைப்பு பிடித்து இன்பக்கரை நண்ணுவன். ஆதலால் தாங்கள் நிகழ்த்திய பிழையைப் பொறுத்தருளு மாறும், இனிக்குற்றம் தங்கள்பால் நிகழாதவாறு தங்களைக் காத்துக்கொள்ளும் ஆற்றல் தங்கட்கு அருளு மாறும், மக்கள் அருட்கடவுளை நோக்கி வருந்தி வருந்திக் கசிந்து கசிந்துருகிக் கண்ணீர் விட்டழும் அழுகை அவர் கட்கு உய்யுநெறி காட்டுமென்க. இத்திருவருண் நெறியை உலகுக்கு அறிவுறுத்திய கிறிஸ்து, மாணிக்கவாசகனார் முதலிய பெரியோர்களை ஈண்டு வணங்குகிறேன்.

அருணகிரிநாதர் கடவுளை மறந்து பற்பல கொடுஞ் செயல் நிகழ்த்தினார்; பின்னை அவர் அச்செயல் குறித்து வருந்தி முருகனை நோக்கி முறையிட்டுக் கசிந்து கசிந் துருகினார்; முருகன் அருள் பெற்றார். ஆண்டவன் இருப்பது எற்றுக்கு? மக்கள் தங்கள் பிழைபாடுணர்ந்து வருந்தித் தன்னைக் கூவியழைக்கும்போது, ஓடிவந்து அவர்களைக் காக்கவன்றோ ஆண்டவனிருக்கிறான்? மக்கள் தங்கள் பிழைபாடு குறித்துக் கசிந்துருகுவது மட்டும் உண்மையதாயிருத்தல் வேண்டும். கசிவு உண்மையா போலியா என்பது ஆண்டவனுக்குத் தெரியும். எங்குமுள்ள ஆண்டவனை ஏமாற்றல் எவ ராலும் முடியாது.

அருணகிரியார், தங்குறையுணர்ந்து, அதை மன்னித் தருளுமாறு குறையிலா நிறைவாக உள்ள முருகனை நோக்கி, அழுது முறையிட்ட பாக்கள் ஆயிரம் ஆயிரம்!

அவைகளுள் சில வருமாறு :

'புரைபடுஞ் செற்றக் குற்ற மனத்தன்
தவமிலன் சித்தச் சத்ய அசத்யன்
புகலிலன் சுற்றச் செத்தையுள் நிற்குந் துரிசாளன்
பொறையிலன் கொத்துத் தத்வ விகற்பஞ்
சகலமும் பற்றிப் பற்றற நிற்கும்
பொருளுடன் பற்றுச் சற்றுமில் வெற்றன்
கொடியேனின்

'கரையறுஞ் சித்ரச் சொற்றமிழ் கற்குங்
கலையிலன் கட்டைப் புத்தியன் மட்டன்
கதியிலன் செச்சைப் பொற்புற வெற்புங்கதிர்வேலுங்
கதிரையுஞ் சக்ரப் பொற்றையு மற்றும்
பதிகளும் பொற்புக் கச்சியு முற்றுங்
கனவிலும் சித்தத் திற்கரு திக்கொண் டடைவேனோ'

'புலைய னான மாவீனன் வினையி லேகு மாபாவி
பொறையி லாத கோபீகன் முழுமூடன்
புகழி லாத மாமூகன் அறிவி லாத காபோதி
பொறிக ளோடு போய்வீழு மதிசூதன
நிலையி லாத கோமாளி கொடையி லாத ஊதாரி
நெறியி லாத வேமாளி குலபாதன்
நினது தாளை நாடோறு மனதி லாசை வீடாமல்
நினையு மாறு நீமேவி யருள்வாயே'

'அவகுண விரசனை வேதாள ரூபனை
அசடனை மசடனை ஆசார ஈனனை
அகதியை மறவனை ஆதாளி வாயனை அஞ்சுபூதம்
அடைசிய சடவனை மோடாதி மோடனை
அழிகரு வழிவரு வீணாதி வீணனை
அழுகலை யவிசலை ஆறான வூணனை அன்பிலாத
கவடனை விகடனை நானா விகாரனை
வெகுளியை வெகுவித மூதேவி மூடிய
கலியனை அலியனை ஆதேச வாழ்வனை
வெம்பிவீழுங்
களியனை யறிவுரை பேணாத மாநுட
கசனியை யசனியை மாபாத னாகிய
கதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவ தெந்தநாளோ'

'அங்கதன் கண்டகன் பங்கிலன் பொங்குநெஞ்
சன்பிலன் துன்பவன் புகழ்வாரா
அஞ்சொடுங் கும்பொதும் பொன்றையென் றுஞ்சுமந்
தங்குமிங் குந்திரிந் திரைதேடுஞ்
சங்கடங் கொண்டவெஞ் சண்டிபண் டன்பெருஞ்
சஞ்சலன் கிஞ்சுகந் தருவாயார்
தந்தொழும் பன்தழும் பன்பணிந் தென்றுநின்
தண்டையம் பங்கயம் புகழ்வேனோ'

'ஆசார வீன னறிவிலி கேபா பராதி யவகுணன்
ஆகாத நீச னநுசிதன் விபரீதன்
ஆசாவி சார வெகுவித மோகாச ரீத பரவசன்
ஆகாச நீர்மண னல்வளி யுருமாறி
மாசான நாலெண் வகைதனை நீநானெ னாத அறிவுளம்
வாயாத பாவி யிவனென நினையாமல்
மாதாபி தாவி னருணல மாறாம காரி லெனையினி
மாஞான போத மருள் செய நினைவாயே'

'மதியணுவி லாத கோபி குருநெறியி லாத பாவி
மனநிலை நிலாத பேயன் அவமாயை
வகையதுவி டாதபேடி தவநினைவி லாத மோடி
வரும்வகையி தேது காய மெனநாடும்
விதியிலிபொ லாத லோபி சபைதனில் வராத கோழை
வினையிகல் விடாத கூள னெனைநீயும்
மிகுபர மதான ஞான நெறிதனை விசார மாக
மிகுமன துருப தான மருள்வாயே'

'எருவாய் கருவாய் தனிலே யுருவா
யிதுவே பயிராய் விளைவாகி
இவர்போ யவரா யவர்போ யிவரா
யிதுவே தொடர்பாய் வெறிபோல
ஒருதா யிருதாய் பலகோ டியதா
யுடனே யவமா யழியாதே
ஒருகால் முருகா பரமா குமரா
உயிர்கா வெனவோ தருள் தாராய்
முருகா வெனவோர் தரமோ தடியார்
முடிமே லிருதா ளருள்வோனே'

தமது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி முருகன் ஆண்டருளி யதை.

'ஏகாப்பழி பூணு மருளற
நீதோற்றிமு னாளு மடிமையை
ஈடேற்றுத லாலுன் வலிமையை மறவேனே'

'அடி நாட்கள் செய்த பிழைநீக்கி யென்னை, அருள் போற்றும் வண்மை - தரும் வாழ்வே'

'-விலைமாதர் XXX கண்ணழிவு வைத்த புத்தி, ஷண்முக நினைக்க வைத்த, கன்மவச மெப்ப டிக்கு-மறவேனே'

'கருணை யடியரொ டருணையி லொருவிசை, கருதி புடைதர வருமிரு பரிபுர, கமல மலரடி கனவிலு நனவிலு-மறவேனே'

'வயலி நகரினில் அருள்பெற மயில்மிசை, உதவு பரிமள மதுகர வெகுவித, வனச மலரடி கனவிலு நனவிலு—மறவேனே!

'அருணை நகர்மிசை கருணையொ டருளிய மவுன வசனமு மிருபெரு சரணமும்—மறவேனே'

'கதிபெற்றிட நோக்கிய பார்வையும்—மறவேனே'

'எனது தலையிற் பதங்கள்—அருள்வோனே'
என்று அடியவர் பெருமான் நன்றியோடு போற்றல் காண்க.

அருணகிரிநாதர் திருப்புகழை நன்கு ஆராய்ந்தால், முருகனைப்பற்றிய பல உண்மைகள் பெறலாம். 'பேத பேதமொ டுலகாய் வளர்வது' என்று அவர் உலகிற்கு அறிவுறுத்திய ஒரு மெய்யுரையை ஈண்டுக் குறித்தல் சாலும். உலகாய், அதாவது இயற்கையாய் வளரும் பொருளை உணர முயலாது, இயற்கை இன்பங்களைத் துறந்து, 'யோகிகள்' என்றும், 'சந்நியாசிகள்' என்றுஞ் சிலர் திரிவதை அருணகிரியார் பல இடங்களில் மறுத்து வெறுக்கிறார்.

'அனித்த மான ஊனாளு மிருப்ப தாக வேநாசி
யடைத்து வாயு ஓடாத வகைசாதித்
தவத்தி லேகு வால்மூலி புசித்து வாடு மாயாச
அசட்டு யோகி யாகாமல்'

எனவும்,

'காவி யுடுத்துந் தாழ்சடை வைத்துங்
காடுகள் புக்குந் தடுமாறிக்
காய்கனி துய்த்துங் காயமொ றுத்துங்
காசினி முற்றுந் திரியாதே'

எனவும் வருந் திருமொழிகளை ஓர்க.

அருணகிரிநாதர் இத்தகைப் போலித் துறவொழுக்கம் பூண்டாரில்லை. அவர் உலகைவிடுத்து ஓடினாரில்லை. ஆனால் அவர் உண்மைத் துறவொழுக்கம் பூண்டார். உண்மைத் துறவாவது, உளத்திலுள்ள அழுக்காறு அவா வெகுளி முதலிய பேய்களையோட்டி, அவ்விடத்தில் அன்புக் கடவுளை எழுந்தருளச் செய்து, உலகை முருகெனக் கொண்டு, அருள் வாழ்வு பெற்று, இயற்கையின் உள்ளுறையாக உள்ள முருகெனும் அழகை உணரும் பேறு பெற்றார். அவர் இப்பேறு பெற்றது, பலவிடங்களில் முருகனை அழகெனப் போற்றியதால் தெரிகிறது.

'அழகான மேனிதாங்கிய வேளே'
'திருக்கைவேல் அழகிய பெருமாளே'
'முதுமலை அழக குருநாதா'
'புதுமாமயில் மீதணை யாவரும் அழகோனே'
'சிவஞானம் பொருளூட்டு முண்டக அழகோனே'
'கனகமயிலின் அழகுபொழிய கருணைமருவி
வரவேணும்'
'மணிமுதிராடக வெயில்வீசிய அழகா தமிழ்ப்
பெருமாளே'

'ஐந்திந்த்ரியங்கள் வென்றொன்று மன்பர்
அங்கம் பொருந்தும் அழகோனே'
'அயிலு மயிலு மறமுநிறமு மழகு முடைய பெருமானே
—திருப்புகழ்

அருணகிரிநாதர் உலகையே முருகாகக்கொண்டு, இயற்கை அழகுணர்ந்தவரெனில், அழகுப் பெண்மக்களை ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு திருப்புகழிலும் இழித்துக் கூறிய தென்னை என்று சிலர் வினவலாம். அருணகிரியார் பெண்ணை வெறுத்துக் கூறியதுபோல, எவருங் கூற வில்லை என்று பேசுவோர் பலர் என்பதை யான் அறிவேன். யான் மேலே பெண்களைத் தெய்வமென்றும், அவர்கள்மாட்டு முருகைக் காண்டலே பேரின்பமென்றும் விரித்தோதியுள்ளேன். எனது உள்ளக் கிடக்கை அருணகிரியார் கருத்துக்கு அரண்செய்வதாகாது என்று அன்பர் சிலர் கருதல் கூடும். ஆதலால் அருணகிரியார் பெண்களைப்பற்றிக் கொண்ட கருத்தை, அவர் மொழி கொண்டு ஆராய்வோமாக.

அருணகிரியார் பெண்மக்களை இழித்துக் கூறியுள்ளது உண்மையே. எப்பெண்களை அவர் இழித்துக் கூறினார்? அவர் பொதுவாகப் பெண்ணுலகை இழித்துக் கூறினார் என்று கோடலாகாது.

'ஒருவரைத் தனிமனைச் சயனமெத்தையினில்வைத்
தொருவரைத் தமதலைக் கடையினிற் சுழலவிட்
டொருவரைப் பரபரப் பொடுதெருத் திரியவிட்
டினிதாக

ஒருவரைத் தமதணைக் கருகுறXX
ஒருவரைப் பரவசப் படXX
உயிர்பிழைப் பதுகருத் தளவுமுப் பசமெனச்
செயுமானார்'

'ஒருவ ரொடு கண்கள்
ஒருவ ரொடு செங்கை யுறவாடி
ஒருவ ரொடு சிந்தை ஒருவ ரொடு நிந்தை
ஒருவரொ டிரண்டு முரையாரை'
'விரகுடன் நூறாயிர மனமுடைய பாவிகள்'
'முப்பதுகோடி மனத்தியர்'

எனவரும் உரைகளாலும், வேறு உரைகளாலும் அருண கிரியார் இழித்துக் கூறிய பெண்கள் யாவர் என்பது ஆரா யற்பாலது. அவர் இழித்துக் கூறிய பெண்மக்கள் வேசை யர்களேயாவர். இவ்வுண்மை, 'மக மனமருள் கொடு பதியிலவர்,' 'பண்பிலா டம்பரப் பொதுமாதர்', 'பொருட் பறி மாதர்,' 'பொன்பறி விலைமாதர்', 'பிடித்த இடைப் பொது மாதர்', 'பொன்தரப் பற்றும் பொதுமாதர்' என வரூஉந் திருப்புகழ்க் கருத்துக்களான் வெள்ளிடைமலை போல் விளங்குதல் காண்க. 'மானம் விற்றலுக்கே பெண் ணாகப் பிறந்தோம்' என்று கருதி வாழ்ந்து வரும் பொருட் பெண்டிர்கள் பெண் தெய்வங்களல்ல. அவைகள் பேய்கள். தெய்வப் பெண் வடிவு தாங்கிய உயிர்களை 'அவைகள்' என்றும், 'பேய்கள்' என்றும் எழுதும் மறத்துக் குள்ளானது குறித்து வருந்துகிறேன். அவர்களைப் பேயாக்கிய கொடுமை தீயொழுக்கமுடைய ஆண் மக்களுடையதாகும். ஆணுலகு தூய்மையடையுமட்டும் வேசையருலகமென்று ஒன்றிருந்தே தீரும். வேசையர் கூடா ஒழுக்கத்தைத் தம் மரபுத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். அவர் சேர்க்கையால் பேய் வாழ்வும் நோய் வாழ்வுங் கூடுமேயன்றித் தெய்வ இன்ப வாழ்வு மலராது. அவர்பால் முருகெனுந் தெய்வ மணமும் கமழாது. அவரால் தீயொழுக்கமும், அதனால் பல கேடுகளும் பரவலால் அவரை அறிஞர் இழித்துக் கூறு கிறார்.

முருகெனும் அழகு, நல்லொழுக்கமுடைய நங்கையர் மாட்டே ஒளிர்வது. அவ்வழகே பாட்டாகப் பரவி நிற்பது. அவ்வியற்கை யழகில் தோயும் உளமுடைய பாவலர்க்குப் பெண்ணின் கடவுட்டன்மை விளங்கும்.

பெண்ணைச் சிற்றின்பப் பொருள் என்று நினைந்து கொண்டிருக்கு மட்டும் மெய்யுணர்வு பிறத்தலரிது. அருணகிரியார் உலகோரை நோக்கி, 'பெண்ணைச் சிற்றின்பப் பொருளாகக் கருதி இடர்ப்படாதேயுங்கள்' என்னும் பொருளை அறிவுறுத்தும் வழித் தமது உள்ளத்தை நொந்தவாறு காண்க.

பெண்ணைச் சிற்றின்பப் பொருளாகக் கருதுவதும் பேரின்பத் தெய்வமாகக் கருதுவதும் இந்நெஞ்சமன்றோ? பெண் பெண்ணாகவேயிருக்கிறாள். அவளைப் பேயாக்குவதும் ஆடவர் உளமேயாகும். ஆதலால் ஆடவர் உள்ளத்தைத் திருத்துவதே அருணகிரியாரின் அன்பு மொழி யென்க. அருணகிரியார் அருளிய பெண்களைப் பற்றிய பாடல்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தால், அப்பாடல்கள்தோறும் இந் நுட்பம் புலனாகும். 'திருப்புகழ்'ப் பாக்களை உற்று நோக்குக.

அருணகிரியார் பெண்ணாசையைக் கடிந்து கூறியிருத்தல் உண்மை. பெண்ணைக் கடிதலுக்கும் பெண்ணாசையைக் கடிதலுக்கும் வேற்றுமையுண்டு. பெண்ணைக் காமமெனும் ஆசைப் பொருளாகக் கொள்வதொன்று; பெண்ணைத் தெய்வமாகக் கோடல் இன்னொன்று. பெண்ணை ஆசைப் பொருளாகக் கருதுவது அறியாமை. அவ்வழகைக் கடவுளாகக் கருதுவது அறிவு. கீழோர் பெண்ணைக் காமப் பொருளென்று கொண்டு இடர்ப்படுவர்; மேலோர் பெண்ணைத் தெய்வமென்று கொண்டு இன்புறுவர். மக்கள் நல்லறிவு பெறும் போது, பெண்ணை ஆசைப் பொருளாக எண்ணும் நெஞ்சைக் கடிதல் இயல்பு. அருணகிரிநாதரும் பெண்ணின்

மாட்டெழும் காமவேட்கையைக் கடிந்தாரே யன்றிப் பெண்ணைக் கடிந்தாரில்லை. அவர்,

'மடவாரொடு-உருகியே வருபெற்றி மதனநாடகப் பித்து ஒழியுமா றொருமுத்தி தரவேணும்'

'கலவியை நிந்தித் திலகிய நின்பொற், கழல்தொழும் அன்பைத் தருவாயே'

'விரகினி லெனதுறு மனம துருகிய, பிரமையு மறவுன தருள் கைவர'

'மயல் கவலைபட்டு, திருடனென வெட்கி-அலை வேனோ'

'அரிவையர்கள் ஆசைப் பாட்டிலே-கொடியேன்யான்'

'விளையு மோக மாமாயை கழலுமாறு நாயேனும், விழலனாய் விடாதேநின்-அருள்தாராய்'

'காமுக னகப்பட்ட ஆசையை மறப்பித்த, கால்களை மறக்கைக்கும்-வருமோதான்'

'மாதர் - இருகண் மாயையி லேமூழ் காதே, உனது காவிய நூலா ராய்வேன், இடர்படா தருள் வாழ்வே நீயே-தரவேணும்'

என்று பெண்ணாசையைக் கடிந்து, அவ்வாசை வலையில் சிக்குறுவதால் விளையுங் கேட்டை,

'மாதர்களை மேவியவ ராசைதனி லேசுழல சிலநாள் போய்த்
தோல்திரைக ளாகிநரை யாகிகுரு டாகியிரு
கால்கள்தடு மாறிசெவி மாறிபசு பாசபதி
சூழ்கதிகள் மாறிசுக மாறிதடி யோடுதிரி யுறுநாளில்
சூலைசொறி யீளைவலி வாதமொடு நீரிழிவு
சோகைகள மாலைசுர மோடுபிணி தூறிருமல்
சூழலுற மூலகசு மாலமென நாறியுட லழிவேனோ'

என்று விளக்கியிருக்குமாற்றா னுணர்க.

இவ்வாறு பெண்ணாசையைக் கடிந்து கூறிய அருணகிரியார் பெண்ணைப் போற்றி யிருக்கிறாரோ வெனில், போற்றியிருக்கிறார் என்று தியங்காது சொல்க. பெண்ணில் முருகையுணர்ந்த பின்றை அருணகிரியார், 'அரிய பெண்களைக் காமப் பொருளாகக் கொண்டு கெட்டேனே' என்று வருந்துகிறார். 'XXXXX அரிய பெண்கள் நட்பைப் புணர்ந்து, பிணியுழன்று சுற்றித் திரிந்த XX' எனவரூஉந் திருப்புகழில் அருணகிரியார் பெண்ணைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்துப் புலனாகிறது. பெண்களை 'அரிய' என்னும் அடையால் அவர் சிறப்பித்திருத்தல் அறிக. அருணகிரியார், பெண்ணாசையைக் கடிந்து முருகனை வேண்டும்போது, பல இடங்களில் 'பெண்ணுடன் கூடியுள்ள முருகன்' என்னுங் கருத்தமையப் பாடிக் குறிப்பாகப் பெண்ணின் பெருமையை விளக்குகிறார். எடுத்துக்காட்டாக இரண்டொன்று வருமாறு: அக்குறிப்பு, 'குரவநறு மளகசூழல் கோதிக் காட்டியே XX அரிவையர்கள் ஆசைப் பாட்டிலே—கொடியன் யான்' எனவரூஉந் திருப்புகழில்,'கரிய குழல் குறமகளை வேலைக் கரத்தணை பெருமாளே' என்றும், 'விடமும் அமுதமும் மிளிர்வன இணைவிழி XXXXX மகளிர் மகளிரு மலபல வினைகொடு' என வரூஉந் திருப்புகழில் 'புனமதி லினி துறை-தனிமானும் அமரர் அரிவையும் இருபுடையினும் வர X X X சரவண சுரபதி பெருமாளே' என்றும் வருதல் காண்க.

அருணகிரிநாதர் வேறு ஒரு வழியாகவும் பெண்ணின் பெருமை பேசுதல் நோக்கற்பாலது.

> 'நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான்எந்த நேரத்தினுங்
> கோலக் குறத்தி யுடன்வருவான்'—அலங்காரம்

'குறநற் பாவை தாட்பணி, கருணை தமிழிற் பாடல் கேட்டருள் பெருமாளே'

'பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய-மணவாளா'—திருப்புகழ்

'மன்றற் பைம்புனத் தாள்ப தாம்புயம்
வந்திக் குந்தணிக் காம வாஞ்சையன்'

'வனசரி பதயுக கஞ்சம் வணங்கும் பாக்ய
கதம்பன்'—திருவகுப்பு

'பணியா வெனவள் ளிபதம் பணியும்
தணியா அதிமோ கதயா பரனே'

'பாளைக் குழல்வள் ளிபதம் பணியும்
வேளைச் சுரபூ பதிமே ருவையே'

'மதிவா ணுதல்வள் ளியையல் லதுபின்
துதியா விரதா சுரபூ பதியே'—அநுபூதி

மேலும் நம் பெரியார்,

'மங்கையர் சுகத்தை வெகு, இங்கிதமெ னுற்ற மனம், உன்றனை நினைத் தமைய-அருள்வாயே'

'வாதினை யடர்ந்த வேல்விழியர் தங்கள், மாயம தொழிந்து-தெளியேனே-மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து, மாபத மணிந்து-பணியேனே-ஆதியொடுமந்த மாகிய நலங்கள், ஆறுமுகமென்று-தெரியேனே'

என்று பெண்ணைப் பேயென்று நினைப்பதினின்றும் நீங்கி, அவளைத் தெய்வமென்று போற்றுவதை யோர்க.

மற்றுமோரிடத்தில் அடிகள், ஒரு பாட்டின் ஒரு பாதியில் பெண்ணை மாயையாகக் கருதி இடர்ப்படலாகா தென்றும், மற்றொரு பாதியில் அப்பெண்ணை முருகாகப் போற்றுதல் வேண்டுமென்றுங் குறிப்பாக அறிவுறுத்தியுள்ள நுட்பத்தை உணர்வது அறிவுடைமை.

'பாலென் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவையர்கண்
சேலென் பதாகத் திரிகின்ற நீசெந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென்கிலைகொற்ற மயூரமென்கிலைவெட்
சித்தண்டைக்
காலென் கிலைமன மேயெங்ங னேமுத்தி
காண்பதுவே'

எனவரூஉங் கந்தரலங்காரச் செய்யுளால், மெய்யடியார் உண்மையை நன்கு தெருட்டிக் காட்டல் உணர்க.

அருணகிரிநாதர் பெண்ணாசையைக் கடியப் புகு மிடங்களில் பெண்ணின் அழகை அதாவது முருகை வியந்து வியந்து பாடுகிறார். அப்பாமலர்களில் இயற்கை மணங்கமழ்கிறது.

'தேனுலாவிய மாமொழி' 'இனி தாங்கினி வாயமு தூறல்கள்' 'அளிபுறா மயிலென்று சொலுங் குரல்' 'அமுத மொழி பதறியெழ' 'ஆலுமயி லொத்த தோகையர்கள்' 'நெய்த்த கரிகுழல் அறலோ முகிலோ' 'முகிலாகமெனும் அளகம்' 'மதிபோ லுயர் நுதலும்' 'முகிழாகிய நகையும்' 'முருகு செறிகுழல் முகிலென நகில்நறு, முளரி முகையென முயலென மயிலென, முறுவல் தளவென நடைமடை வனமென' 'வேலையு நீலமும் வழுவாங் கிருவாள் விழி' 'சோதிம ாமதிபோல் முகம்' 'மாந்தளிர்போல் வடிவம்' 'மயில் குயிலெனும் புட்குரற் பகர'

'இரசபா கொத்தமொழி யமுர்தமா ணிக்கநகை
யிணையிலாச் சத்திவிழி யார்பசும் பொனிறர்
எழிலிநே ரொத்தஇரு ளளகபா ரச்செயல்க
ளெழுதொணா தப்பிறையி னாரரும் புருவர்
எழுதுதோ டிட்டசெவி பவளநீ லக்கொடிக
லிகலியா டப்படிக மோட்டும் பொனுரு திங்கள்மேவும்
இலவுதா வித்தஇதழ் குமிழைநெ ரொத்தஎழி
லிலகுநா சிக்கமுகு மாலசங் கினொளி

யிணைசொல்க்ரீ வத்தரள வினவோள்தா லப்பனையி
னியல்கலா புத்தகமொ டேர்சிறந் தவடி
யிணையிலா னைக்குவடெ னொளிநிலா துத்திபட'

என வரூஉந் திருவாக்குகளில் இயற்கைப் பொருள் செறிதல் காண்க. இவ்வியற்கை வனப்பை முருகெனக் கண்டு தொழாது, இதை இழிவெனக் கருதிக் கெடும் பாழும் மனக்கொடுமையை என்னென்று சொல்வது? அருணகிரியார் பெண்களைச் சிறுமையாகக் கருதி, அவர்கள் உறவு கொண்டபோது, பிணி மூப்படைந்து வருந்தியதும், பின்னை அவர்களை முருகாகக் கொண்ட போது. இளமை, அழகெய்தி, அநுபூதி நிலை பெற்றதும் உன்னற்பாலன. பெண்ணைத் தெய்வமாகப் போற்றும் ஒருவன் எக்குற்றத்துக்கும் ஆளாகான் என்பது ஒருதலை.

அருணகிரிநாதர் பெண்ணை மாயையென்று கருதிய போது விளைந்ததென்னை? அவர் அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்ட பின்னை நேர்ந்ததென்னை? முன்னே முதுமையும் நோயும் உற்றார்; பின்னே இளமையும் இன்பமும் பெற்றார். முன்னர்ப் பெற்ற முதுமைநோய் போக்க அவர் காய கற்பங்களுண்டனரோ? இல்லை; இல்லை. பின்னே என் செய்தார்? இயற்கையின் அடிப் படையாயுள்ள முருகெனும் இளமையை யுணர்ந்து, அவ்விளமையை உன்னி உன்னி, இளமைப்பேறு பெற்றார். சார்ந்ததன் வண்ணமாகும் இயல்பு உயிர்க்கு உண்டு. என்றும் மாறா இளமையுடைய முருகனைப் போற்றுவோர் என்றும் இளையராயிருத்தல் இயல்பு.

அருணகிரியார் முன்னை வாழ்வில் பெற்ற முதுமை நோய் நிகழ்ச்சிகளை நினைந்து, அம்முதுமை நோய் வேண்டா வென்றும், நோயிலா வாழ்வும் இளமையும் வேண்டுமென்றும், இப்பேற்றை அருளவல்ல ஆண்டவன்

இளையோன் என்றும் உலகிற்கறிவுறுத்திய பாக்கள் பலப்பல. அவைகளில் சில வருமாறு:

'நிலையாப் பொருளை யுடலாக் கருதி
நெடுநாட் பொழுது மவமேபோய்
நிறைபோய்ச் செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்
நிறைவாய்ப் பொறிகள் தடுமாறி
மலநீர்ச் சயன மிசையாப் பெருகி
மடிவேற் குரிய நெறியாக
மறைபோற் றரிய வெளியாய்ப் பரவு
மலர்தாட் கமல மருள்வாயே'

'எழுபிறவி நீர்நிலத்தி லிருவினைகள் வேர்பிடித்து
இடர்முளைக ளேமுளைத்து வளர்மாயை
எனுமுலவை யேபணைத்து விரககுழை யேகுழைத்து'
இருளிலைக ளேதழைத்து மிகநீளும்
இழிவுகளை யேபிடித்து மரணபழ மேபழுத்து
இடியுமுடல் மாமரத்தின் அருநீழல்
இசையில்விழ ஆதபத்தி யழியுமுன மேயெனக்கு
இனியதொரு போதகத்தை யருள்வாயே'

'பசையற்ற வுடல்வற்ற வினைமுற்றி நடைநெட்டி
பறியக்கை சொரியப்பல் வெளியாகிப்
படலைக்கு விழிகெட்ட குருடுற்று மிகநெக்க
பழமுற்று நரைகொக்கி னிறமாகி
விசைபெற்று வருபித்தம் வளியைக்க ணிலைகெட்டு
மெலிவுற்று விரல்பற்று தடியோடே
வெளிநிற்கும் விதமுற்ற இடர்பெற்ற ஜனனத்தை
விடுவித்து னருள்வைப்ப தொருநாளே'

'இனியதொ ரின்பம்வி ளைந்த ளைந்துபொய்
வனிதையர் தங்கள் மருங்கி ணங்கிய
இளமை கிழம்படு முன்ப தம்பெற வுணர்வேனோ

'கொக்காக நரைகள் வருமுன மிக்காய விளமை
யுடன்முயல் குற்றேவல் அடிமை செயும்வகை
யருளாதோ

'நாலு மைந்து வாசல் கீறு தூறு டம்பு கால்கை யாகி
நாரி யென்பி லாகு மாக மதனூடே
நாத மொன்ற ஆதி வாயில் நாட கங்க ளான
ஆடி நாட றிந்தி டாமலேக வளராமுன்
நூல நந்த கோடி தேடி மால்மி குந்து பாரு ளோரை
நூறு செஞ்சொல் கூறி மாறி விளைதீமை
நோய்க லந்த வாழ்வு றாமல் நீக லந்து ளாகு ஞான
நூல டங்க வோத வாழ்வு தருவாயே'

'நின்பங்கொன் றுங்குற மின்சர
ணங்கண்டுந் தஞ்ச மெனும்படி
நின்றன்பின் றன்படி கும்பிடு மிளையோனே'

'பங்க நீறெழ வேல்விடு இளையோனே'

'அசுரர் தூள்பட அயில்தொடும் அறுமுக
இளையோனே'

'கோதாட்டிய ஸ்வாமி யெனவரும் இளையோனே'

'இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ செந்தில் வந்த
இறை வகுக கந்த என்றும் இளையோனே'

'மரகத நாரா யணன் மருமக சோணாசல
மகிப சதாகாலமும் இளையோனே'

'இளமையுமு னழகுபுனை ஈராறு தோணிரையும்
இருபதமும் அறுமுகமும் யானோத ஞானமதை
யருள்வாயே'

யாண்டுமுள இறைவன் பெண் மக்களிடத்து உறை தலை மட்டும் ஈண்டுச் சிறப்பாகக் குறிப்பதன் உட் கிடக்கை என்னை என்று சிலர் ஐயுறலாம். இறைவன்

யாண்டுமிருப்பது உண்மை அவன் யாண்டு முள்ளதை உணரும் ஒருவன் எத்தகைக் கேடும் நிகழ்த்த ஒருப்படான். கேடு நிகழ்த்துவோர் பெரிதும் ஆண்டவன் உண்மையை யாண்டுங் காணாதவரேயாவர். இவ்வுண்மை யுணர் வெனும் விளக்கை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் மன மாசுகள் பல. அவைகளுள் சிறந்தது பெண்ணைக் காமப் பொருளாகக் கருதுவது. இம்மாசுள்ள ஒருவன் எல்லாக் கொடுமைகட்கும் உறையுளாவன். ஆதலால் எல்லாக் கொடுமைகட்குந் தாயகமாயுள்ள இம்மாசு ஒன்றனைச் கழுவ முயல்வது மக்களின் தலையாய கடமையாகும்.

காம உணர்வின்றி உலகில் வாழ முடியுங்கொல் என்றும், உலகில் படைப்பு எங்ஙனம் நிகழும் என்றும் சிலர் கருதலாம். பெண்ணை வெறுத்துக் காட்டுக்கோடும் போலியறத்தை யான் முற்றும் வெறுப்பவன். ஆண் பெண்ணுடனும் பெண் ஆணுடனும் வாழ்ந்து, உலக வளர்ச்சிக்குத் துணை புரிவது இயற்கை யறமென்பது எனது கொள்கை. இயற்கை யறமாவது, ஒருத்தியும் ஒருவனும் காதல்வழி நின்று, இரண்டோர் உயிர்களை யீன்று, பின்னைக் கூடல் நீத்து, உள்ளொளி காண முயல் வதாகும். காதல்நெறி விடுத்துக் காமவெறியில் புகு வோன் சாமளவும் அந்நெருப்பில் வீழ்ந்து வெந் தொழிவன்.

பெண் ஆணுடன் கூடலும், ஆண் பெண்ணுடன் கூடலும் எற்றுக்கு? பிள்ளைப் பேற்றிற்கென்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை. 'பிள்ளைப் பேறு' நோக்கின்றி, ஆண் பெண்ணுடன் கூடுவது, பெண்ணைக் காமப் பொருளாகக் கருதுவதாகும்.

ஒருவன் ஒருத்தியுடன் கூடி வாழ்ந்து பிள்ளைப் பேறு பெற்ற பின்னர் அவ்வொருத்திபால் தாய்மை மலர்கிறது. தாய்மை மலர்ந்த ஒருத்தியைத் தாயாகவே கருதல் அறி

வுடைமை. தாய்மைக் கருத்து நுழையப்பெற்ற ஒருவனுக்கு நாளடைவில் அவள் மாட்டு இறைமை காய்த்துக் கனிதல் புலனாகும். அவ்வுணர்வு யாண்டுமுள்ள இறையைப் புலப்படுத்தும்.

பெண்ணின்பால் பெண்மை தாய்மை இறைமை என்னும் மூன்று நீர்மைகள் விளங்குதல் கருதற்பாலது. பெண்ணைக் காமப்பொருளென்று கருதிக் கொண்டிருக்கு மட்டும் இறைமை உணர்விற்கு இடமேது? ஆதலால், இறைமை யுணர்விற்குப் பெருந் தடையாயுள்ள காம எரி தங்கள் மனத்திலுறா வண்ணம், ஆண் மக்கள் இளமை தொட்டுப் பயின்று வரல் வேண்டும். பெண்ணைக் காமப் பொருளெனக் கருதும் மனமாசு, பெருந்துன்பத்துக்கு ஊற்றாயிருத்தலான், பெண்ணைக் கடவுளெனக் கருதுமாறு ஆணுலகை நோக்கி வேண்டுகிறேன். இங்கே சுருங்கிய உரைகளால் எனது உட்கிடக்கையை வெளியிட நேர்ந்தமையால், இதைப்பற்றி விரிந்த விளக்கம் விரும்புவோர், யான் எழுதியுள்ள 'பெண்ணின் பெருமை' என்னும் நூலை முற்றும் படித்துப் பார்ப்பாராக.

ஆண்டவனை இயற்கை வாயிலாகவும், பாட்டு ஓவியம் இசை வாயிலாகவும் வழிபடலாம் என்று மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். காமத்துக்குக் கசிந்துருகும் பாழ் நெஞ்சம் மாறப் பெற்றோரது புலன்கட்குப் பெண்ணின் பாலுள்ள இயற்கை வடிவம், பாட்டும், ஓவியமும், அசையும் விருந்தாகும். இவ்வழிபாட்டை நிகழ்த்த நிகழ்த்தப் பெண்ணின் மாட்டுத் திகழும் இறைமை புலனாகும்.

இத்தகைய இறைமைப் பொலிவிற்கு நிலைக்களனாக நிற்கும் பெண் யாண்டில்லை? எவ்வீட்டில் இல்லை? பெண் தெய்வம் யாண்டும் எழுந்தருளியிருக்கிறது. இத் தெய்வத்தைக் கண்டு பேறு பெறுங் கருத்துப் பெறாது,

காசிக்குங் காட்டுக்கும் ஓடுவது அறியாமையா? அறிவுடைமையா? அன்பர்களே! உன்னுங்கள்! இறைமைக்கு உறையுளாக நிலவும் பெண்ணைக் காமப்பொருளெனக் கருதிப் பாழ்படும் நெஞ்சைப் பிளந்தெறிய வேண்டுமன்றோ? காமக் கண்ணாடியைக் கழற்றி நோக்கினால், கடவுளைப் பெண்ணில் காணலாம்; பின்னை அக்கடவுளை எங்குங் காணலாம்! காமப் பொருளென்று பெண்ணைக் கருதுவது கடவுள் காட்சிக்கு இடையூறு நிகழ்த்தலான், அவ்விழிந்த கருத்தை மாற்றுமாறு ஆணுலகிற்கு விண்ணப்பஞ் செய்து கொள்கிறேன். ஆகவே, பெண்ணைக் காமப்பொருளென்று கருதுவது வாழ்விற்கு நலந் தருவதா அல்லது பெண்ணைக் கடவுளென்று கருதுவது வாழ்விற்கு நலந் தருவதா என்பதை அன்பர்கள் ஆய்ந்து ஓர்ந்து உண்மையுணர்வார்களாக.

சில போலி வேதாந்திகள் பெண்ணாசையை வெறுத்துக் கூறாது பெண்ணையே வெறுக்கிறார்கள் யாண்டுமுள்ள இறைவன் பெண்ணின்பால் இல்லை என்பது அவர்கள் கொள்கை போலும்! இக்கொள்கை, உண்மை வேதாந்தத்துக்கு அரண் செய்வதன்று.

பெண்ணைக் காமப் பொருளாகக் கருதலாகாது என்னுங் கொள்கைக்கு அருணகிரியாரின் பின்னைய வாழ்வு பேரிலக்கியமாக நிற்கிறது. அவர்தம் வாழ்வு நுட்பம் உணராதார், 'அருணகிரிநாதர் பெண்ணை வெறுத்தவர்' என்று பொதுப்படப் பெருமையாகக் கூறுவர். அருணகிரியார் மறைமொழிகளை நுணுகி ஆராய்வோர்க்கு அவரது உள்ளக் கிடக்கை நனி விளங்கும்.

முருகன் அருள்பெற்ற மெய்யடியராகிய அருணகிரியார், எல்லாவிடத்தும் முருகைக் கண்டு, குழைந்து குழைந்துருகு முளத்தில் பெருக்கெடுத்தோடும் இன்பு

வெள்ளத்திற் றோய்ந்து, பாடிய திருப்புகழை என்னென் பேன்? என்னென்பேன்? திருப்புகழ் சந்த அலைவீசுஞ் செந்தமிழ்க் கடலன்றோ? சிவபெருமானை வழிபட்டு நால்வர் தமிழ்வேதம் பாடினர். திருமாலை வழிபட்டுப் பன்னிருவர் தமிழ்வேத மோதினர். முருகனை வழிபட்டு அருணகிரிநாதர் தமிழ்வேதமருளினர். அருணகிரியாரின் திருப்புகழும், ஏனைய பாடல்களும் தமிழ் மறையே யாகும். செம்மொழியிற் சிறந்த அருணகிரிநாதர் அருளிய திருப்புகழை ஓதும்போதும், பிறர் ஓதக் கேட்கும்போதும், முருகக்கடவுளின் நுண்ணிய வடிவம் அகத்தில் புலனாவது போன்ற ஒரு தோற்றமும், ஒருவித அன்பும், இன்ப எழுச்சி மேலீடும் நிகழ்வதைப் பெறலாம். குமரகுருபர சுவாமிகள், சிதம்பர சுவாமிகள், அண்ணாமலை ரெட்டியார், இக் காலத்துப் பாவலராக இலங்கிய நம் சுப்பிரமணிய பாரதியார் முதலியோர் முருகக் கடவுளைப் பற்றிப் பாடிய பாடல்களிலும் முருகைக் காணலாம்.

8. உறுதியும் நோன்பும்

[முருகன் வழிபாட்டுக்கு உறுதி இன்றியமையாதது-ஏட்டுக் கல்வி-உறுதியும் அன்பும் - உறுதியின் பெற்றி-உறுதியின் முற்கால தற்கால நிலை-உறுதியும் ஆண்டவனும்-தமிழ் மக்களும் உறுதியும் - உறுதியுடையார்க்கு மருந்து இயற்கை-மருத்துவன்-முருகன் திருக்கோயில் வழிபாட்டில் உறுதி-இவ்வழிபாட்டின் நுட்பம்-கிறிஸ்து - கடவுள் ஒருவரே-உடலோம்பல்-நோன்பு-நோன்பு நோன்பு கொள்ளும் முறைப்பாடு - நோன்பால் விளையும் நலன்கள் - வழிபாடு.]

முருகனை வழிபடுவோர்க்கு முருகனிடத்து இடையறாத உறுதியிருத்தல் வேண்டும். உறுதியின்றிச் செய்யப்

படும் வழிபாடுகள் போலியாகவே முடியும். கடல் பொங்கி வரினும் மலைகுலைந்து சாயினும், வானிடிந்து வீழினும் 'முருகன் காப்பான்' என்னும் உறுதி முருகன் வழிபாட்டிற்கு அடிப்படையானது. இவ்வுறுதியுடையார் விரும்பும் எல்லா நலங்களையும் பெறுவர். இன்றியமையாத அருட்செல்வம் முதலிய எல்லாச் செல்வங்களையும் முருகன் அவர்க்கு அளிப்பன். முருகப்பெருமான் தன்னை வழி படும் அன்பர்க்குத் தோன்றாத் துணையாய் நின்று செய்துவரும் பேருதவி, அவன் அடியவர்க்குத் தெரியும். உறுதியால் முருகனிடத்து எல்லாம் பெறலாம்.

ஒன்றனிடத்தில் உறுதி எல்லார்க்கும் உறாது. உறுதி சிலர்க்கு எளிதிலும் சிலர்க்கு அரிதிலும் உறும். சிலர்க்கோ எளிதிலாதல் அரிதிலாதல் உறுதி உறுவதில்லை.

உறுதிப்பேற்றிற்கு ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சி வேண்டும் என்னுல் நியதியில்லை. சில வேளைகளில் ஏட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியன உறுதிக்கு இடையூறு நிகழ்த்துவன வாகவும் முடிகின்றன. சிலபோழ்து அவை உறுதிக்கு ஓரோவழித் துணை புரிதலுமுண்டு. ஏட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியன இல்லாதாரிடத்து உறுதி எளிதில் விரைவில் கால் கொள்வது இயல்பாயிருக்கிறது. ஏட்டுக் கல்வி ஆராய்ச்சி முதலியவற்றிற்கும் உறுதிக்குந் தொடர் பில்லை என்பதொன்றே ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்று.

உறுதிக்கு இன்றியமையாதது ஒன்றுளது. அஃது அன்பாகும். எவனுக்கு எப்பொருளினிடத்து அன்பு நிலைத்து முருகு எழுகிறதோ, அவனுக்கு அப்பொருளி னிடத்து உறுதியும் படிந்து நிலைத்து நிற்கும். ஆகவே உறுதி, அன்புடன் தொடர்புடையதெனக் கொள்க.

உறுதி தன்னைக் கொள்வோரையும், தன்னால் கொள்ளப்படுவோரையும் அல்லது கொள்ளப்படுவதையும்

ஒருமைப்படுத்தும் பண்பு வாய்ந்தது. உறுதி இரட்டை யுணர்வை அழிப்பது. இரண்டற்ற உறுதியில் என்ன நிகழாது? நினைந்த எல்லாம் நிகழும். இல்லா ஒன்றை உண்டு என்னும் உறுதி கொண்டு ஒருவன் நோக்கினால், அதன் உண்மை அவனுக்குப் புலனாகும். உள்ள ஒன்றை இல்லை என்னும் உறுதிகொண்டு அவன் நோக்கினால், அஃது அவனுக்குப் புலனாகாது. உள்ள ஒன்றை இன்மைப் படுத்தும் அல்லது இல்லா ஒன்றை உண்மைப்படுத்தும் ஆற்றல் உறுதிக்கு உண்டு. இத்தகைய உறுதியில் ஒன்றி நிற்கும் ஒருவனால் என்ன ஆற்றல் இயலாது?

ஓரன்பன், தன் வழிபடுங் கடவுளிடத்தில் குலையாத நிலைத்த நிறைந்த உறுதிகொண்டு பழகுவனேல், அவ் வுறுதி, கடவுள் திருவருளை அவனுடன் இரண்டறக் கலக்குமாறு செய்யும். அவன் கடவுளாவன் என்றுஞ் சொல்லலாம். அவன் என்ன நினைந்து வேண்டினும் பெறுவன். செயற்கருஞ் செயல்களும் அவனால் நிகழ்த்தல் இயலும். அவன் மனங்கொள்ளின் எல்லாம் வல்ல சித்தனும் ஆதல் கூடும். உறுதிக்குள்ள அளவில்லாத வல்லமை சொல்லால் சொல்லுந்தகைய தன்று.

மிகப்பழைய காலத்தில் மக்களிடை உறுதி நிலைத் திருந்தது. அதனால் அவர்கள் பல அருவினைகளும் ஆற்றி னார்கள். நாளடைவில் மன்பதைக்கண் உறுதி குலைய லாயிற்று. இந்நாளிலே உறுதி பெரிதுங் குலைந்து பட்ட தென்று கூறல் மிகையாகாது.

''உறுதி குலைந்து விட்டாலென்னை? அதனால் என்ன கேடு விளைந்தது? என்று கடாவுவோர் இருக்கிறார். இக் கடாவிற்குப் பலபட விடையிறுக்க வேண்டுவதில்லை. உறுதிக் குலைவால் உலகம் உள்ளொளி (ஆத்ம சக்தி) இழந்து, புறக்கருவிகட்கு அடிமையாகியது என்றும்,

அதனால் வாழ்வின் துறைகளில் இசை படர்ந்து நிற்பது ஒழிந்தது என்றும் சுருங்கிய முறையில் விடையிறுக்கலாம்.

இருவர் நோய்வாய்ப்படுவதாக வைத்துக்கொள் வோம்; இவருள் ஒருவன் ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சியுடை யவன். ஆனால் கடவுளிடத்து உறுதியில்லாதவன். மற்றொருவன் ஏட்டுக்கல்வி ஆராய்ச்சியில்லாதவன்; ஆனால் கடவுளிடத்து உறுதியுடையவன். முன்னவன் தான் நோயுற்ற காரணத்தை ஆய்ந்து ஆய்ந்து, 'அவர் சொல்லும் மருந்தையும் இவர் கொடுக்கும் மருந்தையும்' உண்டு திண்டாடிக் கொண்டிருப்பன். பின்னவனோ ஆண்டவனிடத்தில் உறுதியுடையனாதலான், இவன் 'இறைவனே! நோய் தீர்க்க' என்று வேண்டுதல் செய்யும் வாயிலாக நலம் பெறுகிறான். இவன் நோய் போக்கியது கடவுளா உறுதியா எனில், கடவுள் என்று யான் கழறேன்: உறுதியென்றே உரைப்பேன். உறுதி இல்லா விடத்துக் கடவுள் திருவருள் இன்மை யானும், உறுதி யினூடே திருவருள் கலந்து நிற்றலானும் ஈண்டு உறுதிக்கு உயர்வளிக்கப்பட்டதென்க. கடவுள் திருவருள் உறுதி யளவாகவே தன் வினைபுரியும் என்பதும் ஈண்டுக் கருதற் பாலது. உறுதி, நம்பிக்கை அல்லது விசுவாசம் எல்லாஞ் செய்யும்.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் முருகன்பால் மிக உறுதி கொண்டு வாழ்வு நடாத்தினார்கள். அவர்கள் கொண்ட முருகன் எவன் என்று ஈண்டு மீண்டுங் கூற வேண்டுவ தில்லை. பழந்தமிழர் போற்றிய முருகன் இயற்கையை உடலாக் கொண்டு, அதை இயக்கும் செம்பொருள் என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. அம் முருகனிடத்து உறுதிகொண்ட மக்கள், இளமை மணம் கடவுட்டன்மை அழகு முதலிய இயற்கை யருட்செல்வம் பெற்றுச் சிறந்து வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாழ்வு டையார் நோய்வாய்ப்படல் அரிது. ஒருவேளை பட

நேரின், அவர் மருந்தையும் மருத்துவனையும் நாடி ஓட மாட்டார். அவர்க்கு மருந்து இயற்கை; மருத்துவன் முருகன். அவர், ஞாயிற்றொளி காற்று புனல் முதலிய இயற்கைப் பொருண்மாட்டுக் கொண்டுள்ள உறுதி யாலோ, அல்லது இயற்கை நினைவூட்டும் இயற்கைச் சாயலாக நிலவும் (முன்னர் வழிபாட்டில் குறிப்பிட்ட) பொருண் மாட்டுக் கொண்டுள்ள உறுதியாலோ, வேண்டு தல் வாயிலாக நோய் போக்கி வந்தனர். வேண்டுதல் பழக்கம் இன்னுஞ் சிலவிடங்களில் ஆட்சியிலிருக்கிறது.

பழந்தமிழ் மக்கள் வழிவழி வந்த இக்காலத் தமிழ் மக்களிற் சிலர் நோயால் பீடிக்கப்படும்போதும் வேறு பல குறைகளால் வருந்தும்போதும், முருகனை நோக்கி வேண்டுதல் செய்து, அவன் திருக்கோயில் சென்று, தொண்டு புரிந்து, நோயும் குறைகளும் நீங்கப் பெறு கின்றனர். இவர் மாட்டும் இயற்கை முருகன் உறுதிப் பாடு குறைவுபட்டிருத்தல் வெள்ளிடைமலை. ஆனால், இவர்பால் இயற்கையின் சாயலாகவுள்ள திருக்கோயில் உறுதிப்பாடு நிறைந்து நிற்கிறது. எதன் மீதோ உறுதிப் பாடிருத்தல் நன்று.

முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தணிகை, திருப் போரூர், திருமயிலம், திருவாவினன்குடி (பழனி), திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்) முதலிய திருப்பதிகளில் மக்கள் உறுதி மேலீட்டான் நிகழ்த்துஞ் செயல்களை இன்றுங் காணலாம். இச் செயல் கள் இக்கால ஆராய்ச்சியுடையார்க்கு மிக இழிவாகத் தோன்றும். உறுதியுலகம் வேறு; ஆராய்ச்சியுலகம் வேறு.

திருப்பதிகளிலுள்ள கோயில்களும், கோயில்களிலுள்ள வடிவங்களும், உறுதியில் ஒன்றித் திளைத்து நிற் போர்க்குக் கல் மண் செம்பாகத் தோன்றா. அவை

அவர்க்கு முருகாகவே தோன்றும். மரத்தால் ஆக்கப்பட்ட ஓர் அழகிய புரவியை மரம் என்னுங் கருத்துடன் நோக்கும்போது ஆண்டுப் புரவியில்லை. அதைப் புரவி என்னும் நினைவுடன் பார்க்கும்போது ஆங்கு மரமில்லை. கோயில் வழிபாடும் இத்தன்மைத்தே. இது குறித்துச் 'சைவத்தின் சமரசம்' என்னும் நூலிலும் எனது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளேன்.

ஏட்டுக்கல்வி அறிவால் 'இது கல்தானே-மண்தானே-செம்புதானே' என்று ஆராய்வோர்க்கு, வடிவம் கல்-மண்-செம்பாகவே காட்சியளிக்கும். கல்-மண்-செம்பு என் செய்யும் பாவம்! உறுதியுடையார் ஒரு பொருளினிடத்து எவ்வெவ் வியல்புகளிருக்கின்றன என்று எண்ணுகிறாரோ, அவ்வவ்வியல்புகளனைத்தும் அப்பொருளில் பிறக்கும். இஃது உறுதியினின்றெழும் எண்ணத்தின் ஆற்றலாகும். மக்கள் உறுதி கொண்டு அப்பொருளை நோக்கி' வேண்டுதல் செய்யும்போது, அவ்வியல்புகளை அவர்கள் பெறுகிறார்கள். அகப்புற ஒருமைப்பாடு கூட்டவல்ல உறுதியால் பலதிற அற்புதங்களும் நிகழ்த்தல் கூடும். திருக்கோயிலில் உறுதியுடையார் அத்திருக்கோயில் வாயிலாக எல்லாம் பெறலாம். காரணம் உறுதி என்பதை எவரும் மறத்தலாகாது.

உறுதியால் எல்லாம் ஆற்றலாம்; எல்லாம் பெறலாம். இதுபற்றிக் கிறிஸ்துநாதர் மிகத் திறம்பட உலகிற்கு அறிவுறுத்தி யிருக்கிறார். இந்நாளில் பல காரணங்களால் நம்பிக்கை இறந்துபட்டு வருகிறது நம்பிக்கை மாய்ந்து வருவதால் வேண்டுதல்களுங் கைகூடுவதில்லை. கிறிஸ்துவத் திருச்சபையில் சேர்ந்த சிலர், அமெரிக்கா முதலிய இடங்களில், கடவுளை வழுத்தி, நோய் தீர்த்து வருவதைச் சஞ்சிகைகளில் நாம் படித்து மகிழ்வெய்து கிறோம். நோயாளரிடத்தும் நோய் போக்க ஆண்டவனை வேண்டுவோரிடத்தும் நம்பிக்கை என்பது நிரம்பி முற்றி

நிற்றல் வேண்டும். இல்லையேல் விரும்பியது நிறை வேறாது. நம்பிக்கையால் மக்கள் கடவுளாகலாம்.

ஆண்டவன் ஒருவனே. அவனுக்குரிய நெறியும் ஒன்றே. 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்' என்றார் திருமூலனார். ஓர் ஆண்டவன் உலகில் பல மொழியில் பல பெயரால் போற்றப்படுகிறான். ஒரு நெறி பன்னெறி களாகப் பிரிந்து நிற்கிறது. எல்லாம்வல்ல அன்புப் பொருளை எவர் எப்பெயரால் எந்நெறி நின்றேனும் வழிபடலாம். பல பெயர்களும் பல நெறிகளும் பயனளிக்க மாட்டா. வேண்டுவது உறுதி. உறுதிகொண்டு கடவுளை எப்பெயரால் வேண்டினாலென்ன? பெயரால் விளைவது ஒன்றுமில்லை; விளைவது உறுதியால் என்க. சமயத்தார், 'உன் கடவுள் என் கடவுள்' என்று பூசலிட்டுப் பொன்று வதிலும், அவரவர் தாம் தாம் விரும்புங் கடவுள்மீது உறுதி கொள்வாராக. உறுதி உய்வளிக்கும்.

பண்டைத் தமிழ்மக்கள் மனோ உறுதியால் முருகனை வழிபட்டு, இளமையையும் மனத்தையும் கடவுட்டன் மையையும் அழகையும் பெற்றுச் செயற்கருஞ் செயல் களை நிகழ்த்தினார்கள். அந்நாளில் முருகனை உறுதியால் வழிபட்டுச் செயற்கருஞ் செயல்களாற்றிப் பெறற்கரும் பேறு பெற்றோர் வரலாறுகளை வாசித்து உண்மை உணர்வோமாக. அம்மக்கள் கொண்ட உறுதிப்பாட்டை நாட்டில் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க ஆங்காங்குள்ள திருநெறிக் கழகத்தார் உழைப்பாராக. நமது நாட்டுத் தற்கால 'மூதறிஞர்', முருகனை வழிபடும் அடியார்களின் உறுதி யைக் கெடுக்க முயற்சி செய்யாதிருப்பாராக.

முருகப் பெருமானை நம்பிக்கையால் வழிபட்டு நல னடைந்தோர் வரலாறுகள் எண்ணிறந்து கிடக்கின்றன. இன்றும் நம்பிக்கையுடையார் குறைகளை முருகன் களைந்து வருகிறான். உறுதிக்கேற்ற அளவாகவே குறை

கள் களையப் படும். உறுதியின்றி, 'முருகா முருகா' என்று பல்லாண்டு போற்றினுங் குறைகள் களையப்படமாட்டா. ஆதலால் வேண்டற்பாலது உறுதி உறுதியே.

உறுதி நிலைபெறுதற்குப் பலதிற முறைகளுண்டு. அவைகளுள் எவரும் எளிதில் ஆற்றக்கூடியன இரண்டு. ஒன்றுநோன்பு; மற்றொன்று வழிபாடு. இவ்விரண்டனுள் பிற முறைகள் யாவும் அடங்கும்.

நோன்பு அல்லது விரதத்தால் உடல் வளம் பெறும். உடல் வளன் உயிர் நலனுக்குத் துணைபுரியும். மனோ உறுதிக்கு உடல் நலன் இன்றியமையாதது. உடல் நலமிலா ஒருவன் நிலைத்த நெஞ்சம் பெறல் அரிது. நிலைத்த நெஞ்சத்துக்கு நல்லுடல் தேவை. நிலைத்த நெஞ்சிலேயே உறுதி கால்கொள்ளும். உறுதி நிலைக்கும் நெஞ்சம் பெறாத மகன், அந்தோ! ஏன் பிறந்தான்? அவன் எல்லாச் சிறுமைகட்குங் களியாடல்களுக்கும் எளியனாய்ப் பிறவிப் பேற்றை இழக்கிறான். உடல் வளனுக்குக் கேடுசூழுந் தீயொழுக்கங்கட்குக் காரணம் நெஞ்சில் உறுதியின்மை யாகும். யாண்டுமுள்ள அழகை உணர்தற்கு முன்னர்த் தன்பால் அவ்வழகை எழுந்தருளச் செய்வது அறிஞன் கடமை. ஆதலால் அழகொழுகும் நல்லுடல் பெற முயல்வதே அறிவுடைமை. நல்லுடல் நோன்பால் அமையும்.

பொருந்தா உணவு உண்டும், பெருந்திண்டி தின்றும், இயற்கைக்கு மாறுபட்ட பலவேறு வினைகளாற்றியும் மக்கள், தங்கள் உடலில் அழகுக் கடவுள் அமரவொண்ணா வண்ணம், உடல் நலனுக்குக் கேடு சூழ்ந்துகொள்கிறார் கள். உடலுக்கு உறுங்கேடுகளைப் போக்கிக் கொள்ளப் பல முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. அவைகளுள் சிறந்த ஒன்று நோன்பு.

நோன்பு இயற்கையின் பாற்பட்டது. அளவோடு உணவுகொண்டு நல்வழியில் வாழ்வு நடாத்துவோரும் உடல் நலன் பெருக நோன்புகொள்ளலாம். நோன்பு உள்ளுறுப்புக்களில் சேர்ந்துள்ள பழைய அழுக்குகளைத் தள்ளி, அவ்வழுக்குகளால் குவிந்த நச்சுப் பொதிகளை நீறுபடுத்தி, வெம்மையைத் தணித்து இயற்கை வழிக் குருதியையோட்டி, நரப்புக் குலைவை ஒழுங்குபடுத்தி, உரமூட்டி, உறுதி நிலைக்கத்தக்க உள்ளம்பெறும் உடலை நல்கும். நல்லுடல்வழி மனோ உறுதியையும், உறுதிவழி அழகெனும் முருகையும் பெறலாம்.

நோன்பு வாரத்துக்கொருமுறையும், திங்கட்கொரு முறையும், ஆண்டுக்கு ஆறுநாளுங்கொள்வது தகுதி. உடல் நிலைக்கேற்றவாறு நாட்களைக் கூட்டல் குறைத்தல் செய்து கொள்ளலாம். வாரத்துக்கொருமுறை செவ்வாய்க் கிழமை தோறும் நோன்பிருக்கலாம். திங்கட்கொருமுறை கார்த்திகைதோறும் நோன்பு கொள்ளலாம். ஆண்டுக் கொருமுறை ஐப்பசி சஷ்டி விரதம் அனுஷ்டிக்கலாம். இம்மூன்றும் முருகனுக்குரிய சிறந்த நோன்புகள். வேறுபல நோன்புகளையும் முறையாகக் கொண்டொழுகுவோர் ஒழுக.

'நோன்பு நோன்பு' என்று, ஒருவேளை பலதிறக் காய்கறி வடை பாயசங்களோடு விலாப்புடைக்கச் சோறு உண்டு, மற்றிருவேளை 'பலகாரம் பலகாரம்' என்று பல திற உணவுகளை வயிறு கிழியத்தின்பது நோன்பாகுமோ? நோன்பென்பதற்கு மற்றைய நாளினும் நன்றாக விலாப் புடைக்க உண்டு கழிப்பதென்பதோ பொருள்? இந்நாளில் நோன்புமுறை இவ்வாறாயிற்று!

நோன்பு முறையாக நிகழ்த்தப்பெறல் வேண்டும். நோன்புக்கெனச் சில முறைகளுண்டு. விரிவு நோன்பைப் பற்றிய தனிநூல்களில் காண்க; அல்லது நோன்பினர்பால் கேட்டுத் தெளிக.

நோன்புநாளுக்கு முன்னாளிரவே ஒன்றும் உண்ணாது நீரருந்தல் வேண்டும். அதுமுதல் மற்றைநாள் பகல் முழுவதும், தொடர்ந்தே இரவு முழுவதும், எவ்வித உணவுங் கொள்ளலாகாது வறட்சி தோன்றும்போது அடிக்கடி தூய தீம்புனல் சிறுகச் சிறுக அருந்திக்கொண்டிருத்தல் நல்லது. இல்லையேல், உள்ளுறுப்புக்களில் வெம்மை மதர்த்தெழுந்து உடலுக்குக் கேடு நிகழ்த்தும். நீர் அருந்துவதால் அடிக்கடி சிறுநீர் இழிதரும். சிறுநீரில் வெம்மையுறுமேல் நீர் அருந்தலைச் சிறிது பெருக்கல் வேண்டும். சிறுநீர் பெய்யும்போது எரிவின்றித் தண்மை நிலவுதல் செவ்விய நோன்புக்கு அறிகுறி. இம்முறையால் உறுப்புக்களைத் தண்மைப் படுத்துவது பொருந்தும். மூன்றாம் நாள் வழக்கம்போலக் காலைக்கடன்களை முடித்து உணவுகொள்ள முற்படுவது ஒழுங்கு. உணவென்று திண்ணிய பொருளை அடைத்தல் கூடாது. அவ்வாறடைப்பதால் உடலுக்கு நோய் நேரும். முதலில் நீர் அருந்திச், சிறிது நேரங் கடந்து நீர் மோரோ பழச் சாறோ பருகி, இன்னுஞ் சிறுபொழுது கழித்துப் பாலோ கஞ்சியோ குடித்துப் பின்னை வழக்கம்போல உணவு கொள்வது நலன்.

நோன்பு வேளையில் எக்காரணம் பற்றியும்,பகைமை, பொறாமை, சீற்றம் முதலியன உளத்தில் எழலாகாது. அவை எழும் முயற்சிகளில் நோன்பிகள் தலைப்படலாகாது. அவை எழின், அவை குருதியைக் கருக்கி நரப்புக் களை அரிக்கும். நோன்பு வேளையில் கொஞ்சம் அன்பில் தோய்ந்து நிற்றல் வேண்டும். முருகனை நினைத்தல், அவன் திருப்புகழை ஓதல்—கேட்டல், அவனருள் பெற்ற மெய்யடியார் வரலாறுகளைச் செவிமடுத்தல் முதலிய நல் வழிகளில் நோன்பு நாட்களைக் கழித்தல் சிறப்பு. சீட்டாடல் முதலிய களியாடல்களில் காலங் கழிப்பது தவறு.

அவரவர் தத்தம் உடல்நிலைக் கேற்றவண்ணம் இரண்டு நாள் மூன்று நாள் முதல் சின்னாள் நோன்பிருக் கலாம். அளவுக்குமீறி நோன்பிருத்தல் கூடாது. இத் துணை நாள் என்பதை உடலின் இயற்கை அறிவுறுத்து மாறு கணித்துக் கொள்ளல் பொருந்தும்.

வார நோன்பு, திங்கள் நோன்பு, ஆண்டு நோன்பு ஆகிய மூன்றையும் குறைவற நிறைவேற்றும் மக்கள், நல் லுடல் வாழ்வும் உயிர் வாழ்வும் பெறுவார்கள். அவர் களை நோய் அணுகவே அணுகாது. நோன்பின் மாண்பை விளக்கப் பண்டை நூல் கதைகள் வேண்டுவதில்லை. இப் பொழுது நம்மிடை வாழுங் காந்தியடிகள், நோன்பின் மாண்பிற்கே ஓர் இலக்கியமாக விளங்குதல் காண்க.

நோன்பில் தலைப்பட்டு, உள்ளொளி பெருக்கிய தலைவர் தலைவியர்க்குப் பிறந்தவரே நமது நாட்டு முனிவரர், சமயாச்சாரியர், கவிராயர், வீரர் முதலியோர். நோன்பு மிகுந்த நாளில் குமரர்களுங் குமரிகளுந் தெருக் களில் மயில் குயிலென ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள்; பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதோ கட்டழகுக் காளையரையுங் கன்னியரையுங் காண்டல் அரிதாயிருக் கிறது. காரணம் நோன்புக் குறைபாடேயாகும். என்றும் அழியா அழகுநிலை எய்துதற்கு முதற்படி நோன்பு என்ன லாம். இது நிற்க.

வழிபாட்டைப் பற்றி விரித்துக்கூற வேண்டுவதில்லை. வழிபாட்டு முறைகள் சில மேலே சொல்லப்பட்டன. வழிபாடாவது இயற்கையாயுள்ள எந்நெறிக்கும் மாறு வினையாற்றுவது. இயற்கைச் செந்நெறியாவது எவ் வுயிரையும் முருகெனக் கொண்டு வழிபடுவது.

நோன்பு, வழிபாடு முதலிய நல்லொழுக்க முறைகள் மக்கள் வாழ்வு குலையாதவாறு காத்துவருவன. மக்கள் உடலை வளர்க்கும் வல்லமை (சக்தி)யொன்றுண்டு. தேய்க்கும் வல்லமை (சக்தி) யொன்றுண்டு. வளர்வு

தேய்வு இல்லையேல் உயிரோடும் கூடி வாழும் உடல் வாழ்வு அற்றுப்போகும். வளர்வும் தேய்வும் இயற்கை நிகழ்ச்சி.

வளர்ச்சியும் தேய்வும் ஏற்றுக் குறைவின்றி, ஒரு பெற்றியாய் நிகழுமாறு மக்கள் தங்கள் வழக்க ஒழுக்கங் களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். அவ்வாறு ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்வோர் நீண்டநாள் உலகில் வாழ்வர். மகன் இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வினைகளில் தலைப்பட்டு வாழ்வானாயின், அவன் வளர்ச்சி குன்றித் தேய்வு மிக்கு, நரை திரை மூப்புக்களால் தொடக்குண்டு இடர்ப்படுவன். நோன்பு, வழிபாடு முதலிய நல்லொழுக்க முறைகள் வளர்ச்சி தேய்வு முறையை ஒழுங்குபடுத்தும். இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த நோன்பு, வழிபாடு முதலிய ஒழுக்க முறைகளால் உறுதி நிலைபெறல் எளிது. இம் முறைகளை மீண்டும் புதுக்கல் தமிழ் நாட்டார் கடமை.

9. பொதுநெறியும் தமிழும்

[தமிழ்நாட்டுக்கும் முருகனுக்குமுள்ள தொடர்பு-பழந் தமிழ்நாட்டைக் காண வழி - இல்லறம் - சமரச நோக்கு - அருணகிரிநாதரும் சமரசமும் - தமிழர் கண்டது பொதுநெறி - முருகன் எல்லார்க்கும் உரிய கடவுள் - உலக குரு வருகை - இயற்கை வழிபாட்டின் பெருக்கம் - முருகனும் தமிழனும் - தமிழ்ப் பொருள் - அருணகிரியாரும் தமிழும்.]

தமிழ் நாட்டாரென்று சிறப்பாகக் கூறுதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவைகளுள் ஈண்டு இரண்டொன்று குறிக்கிறேன். இயற்கையிலுள்ள முருகை முதல் முதல் கண்டவர் தமிழ் நாட்டார். முருகனுக்குரிய செவ்வாய்க்

கோளுக்குந் தமிழ் நாட்டுக்குந் தொடர்பு உண்டு. முருக னுண்மை கண்டு, இயற்கை வாழ்வு செலுத்தி, நோன்பு காத்து, அழியாப் பேறு பெற்ற சித்தர்கள் வாழ்ந்த நாடு நமது தமிழ்நாடு. முருகன் நோன்பும், வழிபாடும், பிறவும் இன்னும் தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்றுவருகின்றன. ஆனால் அவைகளின் முறைப்பாடுகள் இந்நாளில் குலைந்து விட்டன. நோன்பையும் வழிபாட்டையும் ஒழுங்குபட நிகழ்த்தினால், மீண்டும் பழந் தமிழ்நாட்டைக் காணலாம்; சித்தர்களைக் காணலாம் பண்டைநாளில் தமிழ் நாட்டினின்றும் மக்கள் வாழ்வுக்குரிய அன்புத் துறைகள் உலகில் பரவியது போல இந்நாளிலும் பரவும். இப்பொழுது உலகிற்கு வேண்டற் பாலன நோன்பும் இயற்கை வழிபாடும். இவைகளை மீண்டும் உலகில் உயிர்ப்பிக்கும் பொறுப்பைத் தமிழ்நாடு ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும். ஆதலின், தமிழ் நாட்டிற் பிறந்த ஒவ்வொர் ஆண்மகனும் பெண்மகளும் இல்லறமேற்று, முருகனை வழிபட்டு, சான்றோரை ஈன்று, உலகை உய்விக்கக் கடமைப்படல் வேண்டும். 'பிள்ளை கள்' என்று, என்பு தோல் போர்த்த கூடுகளைப் பெறுவதால் என்ன பயன்? பிள்ளைகள்பால் முருகெனும் அழகு ஒழுகல் வேண்டும்.

முருகன் வழிபாட்டிற்கும் இல்லறம் இன்றியமை யாதது. இல்லறம் என்பது இயற்கையறம். இவ்வறம் இழிவான சிற்றின்ப நிறைவேற்றலுக்கு ஏற்பட்டது என்று நினைப்பது அறியாமை. இல்லறம் இளமை அழகு முதலிய வற்றைக் காத்து, மக்கட்பேறு நல்கி, கடவுட்டன்மை எய்துதற்கு, இயற்கையில் இயல்பாக அமைந்துகிடக்கும் நல்லறம். இவ்வறத்துக் குரிய பெண்தெய்வத்தைப் பேயாகக் கருதுவது கொடுமை கொடுமை என்று மேலே சொன்னதை மீண்டுஞ் சொல்லி வலியுறுத்துகிறேன். பெண்ணோடு கூடி வாழ்ந்து, முருகனுக் குரிய நோன்பு வழிபாடுகளை முறைப்படி நிகழ்த்தி, முருகனிடத்து

உறுதியை வளர்த்துப் பிணி மூப்புச் சாக்காட்டைத் தொலைக்க முயல்வது அறிவுடைமை.

எம்பெருமான் முருகன் தமிழ் நாட்டவரால் முதல்முதல் காணப்பட்ட இறைவனாயினும், அவன் எல்லா உலகங் களையும் நடாத்தும் ஆண்டவனாயிருக்கிறான். அவனது நோன்பும் வழிபாடும் எல்லார்க்குமுரியன. அவனை அவ்வந் நாட்டார் அவ்வந்நாட்டு மொழியில் பல பெயரிட்டுவழிபடுகிறார். அப்பெயர்ப் பொருளை ஆய்ந்து பார்த்தால், அது தமிழில் முருகன் என்னுஞ் சொல்லுக் குரிய பொருளாகவே பெரிதும் முடியும்.

சமரச உணர்வில்லாச் சமயபேத நாட்டமுடையார் முருகனுண்மை காண்டலரிது. முருகனைத் தொழுவோர், 'முருகன் எல்லாச் சமயத்தவர்க்கும் உரிய கடவுள்' என்னும் பொது உணர்வு பெற்றவராயிருத்தல் வேண்டும். 'கடவுளர் பலர், சமயங்கள் பல' என்னும் வேற்றுமை உணர்வு அவர்க்கு இருத்தல் கூடாது. வேற்றுமை உணர்வு உள்ள மட்டும் முருகனை அறிதல் இயலாது. வாதங் களையும் பேதங்களையும் கடந்து நிற்பது முருகெனுஞ் செம்பொருள். சமயப் போரிடுதல், பொறாமை, பகைமை காழ்ப்பு முதலிய பேய்களை வழிபடுவதாகும். இவ்வழி பாடு, அன்புக்கடவுள் உண்மையை விளங்கச்செய்யாது. கடவுளுண்மை விளங்கப்பெறறோர் ஒருசமய உணர்வு, அதாவது அன்பு நெறி உணர்வு விளங்கப் பெறுவர். இப்பேறு பெற்றவர்க்குச் சமய வாதமும் சமய பேதமும் கடவுள் உண்மையை மறுப்பதுபோலத் தோன்றும். உலகிலுள்ள பலதிறச் சிறுமைகளில் தலையாயது பல சமய உணர்வுகொண்டு, சமயப் போரிடுவது என்று தெளிக. 'பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவரும் யாங்களே கடவுள் என்றிடும் பாதகத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு படிறரும்'' என்றார் தாயுமான சுவாமிகள். ஆதலால், முருகன் அடியார்க்குச் சமய வாதமாதல் சமய பேதமாதல் இல்லை என்க. முருகன் அருள்பெற்று உண்மை கண்ட அருண

கிரியார் சமய வாத பேதங்களை மறுத்து உலகிற்கு உய்யூ நெறி காட்டுகிறார். அவர் தந் திருவருண்மொழிகளுட் சில வருமாறு :

'சமய பேதத்தவர்க் கணுகொணா மெய்ப்பொருள்'

'கலகலென மிக்க நூல்க-ளதனாலே-சிலுகிளதிர் குத்தி வாது செய்யுமொரு வர்க்குநீதி, தெரிவரிய சித்தியான-உபதேசம்-தெரிதர விளக்கிஞான தரிசனமளித்து வீறு, திருவடி எனக்கு நேர்வ தொருநாளே'

'சமய விரோத சாங்கலை வாரிதியை'

'குவலயங் கற்றுக் கத்தி யிளைக்கும், சமயசங் கத்தைத் தப்பியிருக்கும், குணமடைந் துட்பட் டொக்க இருக்கும்-படிபாராய்'

'தத்வம், பலவையுங் கற்றுத் தர்க்கமதத்வம் பழியாதே'

'கலைமேவு ஞானப் பிரகாசக்-கடலாடி-ஆசைக் கடலேறி, பலமாய வாதிற் பிறழாதே-பதிஞான வாழ்வைத் தருவாயே'

அருணகிரிநாதர் மற்றுமோரிடத்தில் 'கும்ப கோணமோடாரூர் சிதம்பரம்' என்னுந் திருப்புகழின் இறுதியில், 'உலகெங்கு மேவிய தேவாலயந் தொறு பெருமாளே' என்று திருவாய் மலர்ந்திருக்கிறார். இச்சமரசமுடையாரே முருகனடியாராவர்.

பழந்தமிழர் கடைப்பிடித்த நெறி உலகிலுள்ள எல்லார்க்கும் உரியது; பொதுவானது. அந்நெறி மீண்டுந் தமிழ் நாட்டில் உயிர்பெறல் வேண்டும். இப்பொழுது ஆன்றோர் அருளிய நூல்களில் அந்நெறி திகழ்கிறதன்றி, மக்கள் வாழ்வில் அஃது ஊடுருவி நிற்கவில்லை. உலகிற்குத் தமிழ்நாடு வழிகாட்ட வேண்டுமேல், பழைய

பொதுநெறியுணர்வை, முதலில் தான் பெறல் வேண்டும். இடையிடையே பலதிறச் சிறுமைக் கொள்கைகளும் பிற இழிவுகளும் தமிழ்நாட்டில் புகுந்து, அதன் இயற்கைப் பொது நெறிக்குக் கேடுவிளைத்தன; விளைக்கின்றன. இளமையும் மணமும் கடவுட்டன்மையும் அழகும் உடைய தாய் இயற்கையை உடலாக்கொண்டதாயுள்ள ஒரு பொருள் எவர்க்கு உரியது? எவர்க்கு உரியதாகாது? அஃது எல்லார்க்கும் உரியது. அப்பொருளை உணர்த்தும் இயற்கை வழிபாடும் எல்லாருங் கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் மக்கள் கண்ட பொதுநெறி இதுவே.

முருகன் என்பது கடவுளைக் குறிக்குந் தமிழ்ச்சொல். இயற்கை என்பதுந் தமிழ்ச்சொல். இவ்விரண்டும் அவ்வந் நாட்டு மொழிகளால் பல பெயர் பெற்றிருக்கின்றன. மொழி வேற்றுமை கொண்டு போரிடுவது அறிவன்று மொழிவேற்றுமை கருதாது, மொழிப் பொருளைக் கருதுவது அறிவுக்கழகு. தமிழ்மக்கள் கண்ட அழகுப் பொருளும், அதை அடைதற்குரிய இயற்கைச் செந்நெறியும் எம்மொழிப் பெயரால் வழங்கப்பட்டாலென்ன? ஆண்டவன் ஒருவன் என்பதும், அவன் இளமை மணம் இறைமை அழகு உடையவனா யிருக்கின்றான் என்பதும், அவ்வாண்டவனை அடைதற்குரிய நெறி இயற்கைச் செந்நெறி என்பதுமே கொள்ளற்பாலன. இப்பொதுக் கொள்கையைப் பரப்ப வேண்டுவது தமிழ் மக்கள் கடமை. தமிழ்மக்கள் தங்கள் கடனையாற்றினும் ஆற்றுக; ஆற்றா தொழியினும் ஒழிக. உலகில் பலவிடங்களில் பொது நெறி பரவ, ஆண்டவன் அருளெனும் இயற்கை துணைபுரிந்து வருகிறது. பொது நெறியில் நீண்ட நாளாக நின்று ஒழுகி வந்த தமிழ் மக்களது வழித் தோன்றல்களின் முயற்சியும் கூட்டுறவும் இயற்கையுடன் கலப்பின், அந்நெறி விரைவில் ஆக்கமுறும். இக்கருத்துக் கொண்டே 'தமிழ்மக்கள் கடமை கடமை' என்று அடிக்கடி வலியுறுத்துகிறேன்.

முருகனைப் பின்னே வந்த ஆரியரும் ஏற்று வழிபட லாயினர். அவர் தம் வடமொழி மறைமுடிவு 'சுப்ர மண்யோம் சுப்ரமண்யோம் சுப்ரமண்யோம்' என்று முருகனை மும்முறை போற்றியிருத்தல் காண்க. இடைக் காலத்தில் தமிழ் மக்கள் முருகனைச் சிவமாக்கொண்டு போற்றும் ஒருநெறி பற்றினார்கள். அற்றைஞான் றெழுந்த தமிழ்மறையும் 'சமர சூரபன் மாவைத் தடிந்த வேல்-குமரன்' என்றும், 'நஞ்செந்தில் மேய வள்ளி மணாளன்' என்றும், 'நன்கடம்பனை' என்றும் முருகனைச் சிறப்பித்திருக்கிறது.

எம்பெருமான் அருள்பெற்ற மெய்யடியார் காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்றபடி ஆங்காங்கே குருமாராகத் தோன்றி அறநெறி வளர்த்து வந்தனர்; வருகின்றனர். முருகன் கூறெனச் சொல்லப்படும் சனத்குமாரரை ஒரு பெருங் குருவாகத் தியோசாபிகல் சங்கத்தார் கொண்டி ருப்பது ஈண்டுக் குறிக்கத்தக்கது. எம்பெருமான் அருள் பெற்ற மெய்யடியார் ஒருவர் எல்லாச் சமயத்தவரும் போற்றுஞ் சமரச ஞான குருவாகத் தோன்றப்போவ துண்மை. அவர் தமிழ் நாட்டிலேயே தோன்றப்போகி றார். உலக குருவாகக் கடவுளே வாரார். அவர் அருள் பெற்ற மெய்யடியவரே குருமாரராக வருவது வழக்கம். அக்குருமாரை முழுமுதற் பொருளாகவுஞ் [illegible]லர் கொள் கிறார். 'பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்' என்பது கந்தரநுபூதி. முருகை முறைப்படி போற்றி முருகரான சித்தர் பலருளர். சித்திரைக் கடவுளரென்றும் பலர் போற்றுகிறார். உலகுய்யப் பலவிடங்களில் தோன்றியவர் அச்சித்தர் கூட்டத்தவரேயாவர்.

முருகனுக்குரிய இயற்கை வழிபாடும் யாண்டும் பெருகி வருகிறது. இப்பொழுது மேல்நாட்டறிஞரிடை ஒரு புத்துணர்வு பிறந்திருக்கிறது. நோயிலா வாழ்வு பெறல் வேண்டுமென்றும், உடலில் இளமை அழகு

நெகிழா வண்ணங் காத்துவரல் வேண்டுமென்றும், அதற்கு இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு நடாத்தல் வேண்டுமென்றும், கவலையீனத்தால் நோய் நேரினும் மருந்துண்ணாது இயற்கைவழி நின்று நோய் போக்கல் வேண்டுமென்றும் ஆங்கு ஒருணர்வு தோன்றியிருக்கிறது. இவ்வுணர்வு, பழந்தமிழர் கொண்ட இயற்கை வழி பாட்டை ஒருவாறு குறிப்பதாகும். ஆதலின், இந்நாளில் சிறப்பாக முருகனுக்குரிய இயற்கை வழிபாட்டிலும் நோன்பு முதலியவற்றிலும் தமிழ்மக்கள் மெய்யன்பு செலுத்தி வருவார்களாக.

முருகன் எல்லா மொழிகட்குமுரிய இறைவன். ஆயினும், அவனது வடிவாகிய இயற்கையின் இனிமையே தமிழ் என்னும் ஒரு மொழியாக நிலவுகிறது. இம்மொழியால் அவனைப் போற்றுவதும் பாடுவதுஞ் சிறப்புடைமையாகும். பண்டைத்தமிழர் இயற்கை வாழ்விலேயே தோய்ந்து கிடந்தவர். அவர் கண்டு கேட்டு உண்டு உற்று உயிர்த்த வெல்லாம் இயற்கையே. இயற்கை நடுவண் அவர்தம் வாழ்வு தழைத்து நின்றது. இவ்வாழ்வுடையார்க்கு இனிமை யூட்டுவது எதுவாயிருக்கும்?

இயற்கை அவர்க்கு இனிமையூட்டியிருக்கும். அந்நாளில் இனிமை என்பது 'தமிழ்' 'தமிழ்' என்று வழங்கப் பட்டு வந்தது. இயற்கை இனிமையைத் 'தமிழ்' என்று கொண்ட அப்பழைய மக்களிடை, இயற்கைப் பொருள் வேற்றுமை குறிக்கவும், வேறு பல வாழ்த்துறை குறிக் கவுஞ் சொற்கள் அரும்பியபோது, அவர்கள் அச்சொற் கட்கும் அச்சொற்களாலாகிய மொழிக்கும், இயற்கை இனிமையைத் 'தமிழ்' என்று தாங்கள் வழங்கி வந்த வழக்கத்தை யொட்டியே, 'தமிழ்' என்னும் பெயர் சூட்டியிருக்கிறார்கள். 'தமிழ் தழீஇய சாயலவர்' எனவரூஉம் சிந்தாமணிப் பாட்டுக்கு 'இனிமை தழுவிய சாயலுடையார்' என்று நச்சினார்க்கினியர் தமிழுக்கு இனிமைப்

பொருள் கண்டிருத்தலையோர்க.'தேனுறை தமிழும்×××' என்று கல்லாடனாரும், 'வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக் கும்××' என்று கம்பரும் 'தமிழ்' என்பதை இனிமைப் பொருளில் அமைத்தோதியிருத்தல் காண்க.

இயற்கை, முருகன் உடல். இயற்கைத் தமிழை (இனிமையை) என்னென்று சொல்வது? இயற்கை முருகனைத் தமிழ் முருகன் என்று கூறல் பொருந்தும். ஆகவே, முருகனுக்குந் தமிழுக்குமுள்ள தொடர்பு கூர்த்த மதியால் உன்னத்தக்கது. தமிழ் முருகனைத் தமிழா லன்றோ போற்றுதல் வேண்டும்? ஏத்துதல் வேண்டும்? பாடுதல் வேண்டும்? முருகனடியார் பலர் முருகனைத் தமிழ்ப் பாமாலையால் அணி செய்து செய்து அன்பால் குழைந்து குழைந்துருகினர். இரும்பு நெஞ்சைக் குழைக்குந் தன்மையும், வெம்மை யுளத்தைத் தணிக்குந் தன்மையும் இன்பத் தமிழுக்கு உண்டு.

முருகனடியாராகிய அருணகிரியார் வடமொழிப் புலமையுமுடையார். அவர் திருப்பாக்களில் வடமொழி மலியாத இடமில்லை. அவர் திருப்பாட்டைத் தென் மொழியும் வடமொழியும் பாலும் பழமும்போல் இனிமை செய்கின்றன. வடமொழி மணிகள் ஏராளமாகக் கொழிக்கத் தமிழ்மழை பொழிந்த அருணகிரிப் புயலும், ஆங்காங்கே தமிழைப் பற்பல விதமாகச் சிறப்பித்துப் போற்றி யிருந்தலின், அன்னார் உட்கிடக்கையைத் தேர்வோமாக.

'அம்புவி தனக்குள்வளர் செந்தமிழ் வழுத்தியுனை
அன்பொடு துதிக்க மனம்-அருள்வாயே'
'செந்தமிழ்ச்சொல் மாலைக் கார'
'செந்தில்வாழ் செந்தமிழ்-பெருமாளே'
'வாய்ப்புற் றத்தமிழ் மார்க்கத் திட்பொருள்
வாய்க்குச் சித்திர - முருகோனே'

'பலபல பைம்பொற் பதக்க மாரமும், அடிமை சொலுஞ் சொற் றமிழ்ப் பனீரொடு, பரிமள மிஞ்சக் கடப்ப மாலையும்-அணிவோனே'

'காவியத்துறைகளுணர்வோர் படித்ததமிழ், செவி யார வைத்தருளு-முருகோனே'

'உலகில்-பலபாஷை - திக்கித்திக்கிக் குளறிச் செப்பித் தப்பிக் கெடுபோய்ச், செற்றைச் சட்டைக் குடிலைச் - சுமை பேணும்-சிக்கற்றுட்குக் கருணைச் சுத்தச் சித்தித் தமிழைத்திட்டத்துக்குப் புகலப்-பெறுவேனோ'

'முதிய மாதமி ழிசைய தாகவே, மொழி செய்தே நினைந்-திடுமாறு'

'தண்டமிழில் மிகுநேய-முருகேசா'

'சரணாரவிந்த மதுபாட, வண்டமிழ் விநோதம்-அருள்வாயே'

'தமிழிற் பாடல் கேட்டருள்-பெருமாளே'

'முத்தமிழ் வாணரோது. சித்திர ஞானபாதம்-அருள் வாயே'

'முத்தமிழ் வித்வ விநோதா'

'தூயவர் கதித்த முத்தமிழ் மாலா யோதிய, செழிப்பை, நத்திய சீலா'

'செஞ்சொல்சேர் சித்ரத் - தமிழாலுன் - செம்பொன் னார்வத்தைப்-பெறுவேனோ'

'கனத்த செந்தமி ழால்நினை யேதின, நினைக்க வுந் தருவாயுன தாரருள்'

'எழிற்கமலத் திணைக்கழலைத், தமிழ்ச்சுவையிட் டிறப்பறஎய், திடக்கருணைத் திறத்தெனை வைத்-தருள் வாயே'

'செகதல மீதிற் பகர்தமிழ் பாடற், செழுமறை சேர் பொற்-புயநாதா'

''தமிழால் உன்நாமத்தைக் கற்றுப் புகழ்கைக்குப் புரிவாயே'

'சித்ரத் தமிழ்கொடு, கவிமெத்தச் செப்பிப் பழுதற, எழுதிக்கற் பித்துத் திரிபவர்-பெருவாழ்வே,

'செந்தமிழ் நூலோன் குமரன் குகன்

'மொய்தா ரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத் தமிழால், வைதா ரையும் அங்கு வாழவைப்போன்'

என்று அருணகிரியார் தமது தமிழ் மறைக்கண் ஓதியிருக்கு மாற்றானறிக. 'முத்தமிழால், வைதாரையும் அங்கு வாழ வைப்போன்' என்னுந் திருவாக்கால் தமிழுக்கும் முருக னுக்குமுள்ள இயைபு நன்கு விளங்குதல் காண்க.

தமிழ்மொழி பேசும் அன்பர்களே! உங்களுக்கும் முருகனுக்குமுள்ள தொடர்பை உன்னுங்கள்; உங்கள் மொழியின் மாண்பை உணருங்கள்; இவ்வினிய மொழி யால் முருகனைப் பாட்டால் பாடி மகிழ எழுங்கள்; இயற்கையில் முருகு தமிழாய்ப் பொலிவதைப் பாருங்கள்; இன்பம் நுகருங்கள்.

10. பின்னைத் திரிபுகள்

(முருகனைப் பற்றிப் பின்னை எழுந்த கொள்கைகள் கதைகள் முதலியன-சமயப் பிணக்குகள்-புராண உலகம் - கடவுளை மறந்த செயல்கள் - திரிபுகளும் புரட்டுகளும் - புராண ஆராய்ச்சி - புராணங்களின் முக்கூறு - புராணத்தில் முருகன் தோற்றம் - முருகன் பிறப்பில்லாதவன் - புராணங் கூறுந் தோற்றத்தின் உள்ளுறை - முருகன் இயற்கை முதல்வன் - சத் சித் ஆனந்தம் முறையே தந்தை தாய் சேய் - ஆறுமுகம் முதலியன]

இதுகாறும், இளமையும் மணமும் கடவுட்டன்மையும் அழகுமுடைய ஒன்றை - இயற்கையை உடலாக்கொண்ட இறைவனை - தமிழ் முருகனை - நினைந்துநினைந்து மகிழ்ச்சியுடன் எழுதிக்கொண்டு வந்தேன். இனி அம் முருகனைப்பற்றிப் பின்னே எழுந்த கதைகள், கொள்கைகள் முதலியவற்றைக் குறித்து மிக வருத்தத்துடன் சிலவுரை பகரப் புகுகிறேன். இயற்கையைப் போர்வையாகக் கொண்ட முருகைப்பற்றிய அழகுக் கொள்கை இடைநாளில் பல வழியில் திரிக்கப்பட்டது. திரிவால் நாட்டுக்கு என்ன விளைந்தது? நாட்டு நலத்துக்கும் மக்கள் ஒழுக்கத்துக்குங் கேடு விளைந்தது. மக்கள் மனக்கோட்டமன்றோ நாட்டைக் குலைப்பது?

மொழி வளர்ந்து ஆக்கம் பெறப் பெற முருகனைப் பற்றிய பாடல்கள் பல எழுந்தன. புலவோர் நேரே இயற்கையில் நாட்டங்கொண்டு பாடிவந்த நாட்களில் முருகன் திருநெறி செம்மையாகவேயிருந்தது. பிற்றை நாட் புலவோர் இயற்கையை நாடாது, இயற்கையின் சாயலாக வரையப்பெற்ற ஓவியங்களின் நுட்பந்தேறாது, ஓவிய எடுப்புக்களையே பொருளாகக் கருதிப் பாடிய

போதே. முருகன் செந்நெறியில் மாசு படரலாயிற்று. மேலுந் தொடர்ந்து போந்த 'தந்திர மந்திர புராணங்கள்' முதலியன, குப்பைகளைக் கொணர்ந்து மலைமலையாகச் செந்நெறியில் குவித்தன. முன்னே முருகன் என்றதும், அவனது உடலாகிய இயற்கைமீது எல்லார் கருத்தும் படியும். இப்பொழுது முருகன் என்றதும் பலர் கருத்து இயற்கைமீது படிவதில்லை. இவர் கருத்தை அழுக்குத் தொடக்குகள் ஈர்த்துக் கொள்கின்றன. மக்கள் கருத்தில் மாறுபாடு உற்றதேயன்றி, முருகன்பால் எவ்வித மாறுபாடும் உறவில்லை. முருகன் என்றும் இயற்கை வடிவாயிலங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் திரிபு மில்லை; மாசுமில்லை. அவனை உணர மக்கள் கொண்ட நெறியிலேயே அழுக்குப் படர்ந்தது.

சரித்திர உலகில் நுழைந்து, அதைச் சிறிது நோக்கினால் நமது நாட்டில் எத்துணைக் கொள்கையுடையார் புகுந்தனர் என்பது தெரியவரும். அவரவர் விரும்பியவாறு செம்மை நெறியைத் திரித்துவிட்டனர். ஆண்டவனை அவரவர் விழையும் வண்ணம் வழிபட அவரவர்க்கு உரிமையுண்டு. ஆனால் அவ்வுரிமையை நெறியல்லா நெறியில் பயன்படுத்தி, ஆண்டவன் அழகு நெறியைச் செகுத்தலாகா தன்றோ?

நமது நாட்டில் இடைநாளில் இயற்கைச் செந்நெறி பலதிறக் கவட்டைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை, சைவம் வைணவம் சமணம் பௌத்தம் முதலியன. இப்பெயர் வேற்றுமையைப்பற்றிக் கவலையுற வேண்டுவதில்லை. இவை யாவும் இயற்கைச் செந்நெறியையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு உலகில் நிலவியிருப்பின், மக்கள் வாழ்வுநிலை கெட்டிராது. அவ்வச் சமயங்கண்ட அறிஞரோ இயற்கைக் குரிய வழிகளாகவே அவைகளைக் கோலினர். அவர்தம் வழிவழி வந்ததாகச் சொல்லிக் கொள்ளுஞ் சழக்கர் கூட்டங்கள், ஒரே சமயம் பலவாகப்

பிரிந்த உட்கிடக்கையை உணராது, இயற்கைக்குரிய செம்மை நெறியைச் செயற்கைக்குரிய வெம்மை நெறிகளாக்கின. செயற்கை வெம்மையால் உலகம் வெந்து கொண்டிருக்கிறது.

சைவ வைணவ சமண பௌத்தர்கள் பின்னாளில் அறநெறி பிறழ்ந்து ஒருவரோடொருவர் மலைந்து, போரிட்டு, ஒருவரை ஒருவர் தூற்றி எழுதிய ஏட்டுச் சுவடிகள் பலப்பல. அவைகளுள் சில, இன்னுஞ் சமய ஒழுக்க நூல்களாகப் பிடிவாதத்தாலும், கண்மூடி வழக்கத்தாலும், துரபிமானத்தாலும் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. சமயவாதிகள்-இளமையும், மணமும், கடவுட்டன்மையும், அழகுமுடையதாய் இயற்கையினூடே இரண்டற விராவி நிற்கும் முருகை மனம் போனவாறு தூற்றியும், வைதும், இழித்தும் ஏடுகளில் கீறிவிட்டார்கள். முருகன் என்னும் தமிழ்ப் பெயரைச் சமய வெறியர் விரும்பாதொழியினும், இயற்கை முதற்குத் தாம் விரும்பும் வேறு பெயரைச் சூட்டியாவது செந்நெறி நின்று, அம்முதலை வழிபட்டிருக்கலாம். இயற்கையின் உட்பொருளை எப்பெயரால் வழுத்தினாலென்ன? இயற்கைக் கடவுள், முருகன் என்னும் பெயர் தாங்கினாலென்ன? அரி அரன் என்னும் பெயர் பெற்றாலென்ன? அல்லா ஜோஹோவா முதலிய எப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டாலென்ன? உள்ளம் மட்டும் இயற்கை முதல்மீது படிந்து கிடத்தல்வேண்டும். இயற்கை அன்புக் கடவுளை மறந்து, பகைமை பொறாமை முதலிய பேய்களை உளங்கொண்டு, எரிந்து, பிறரையும் பிறர் கொள்கையையுந் தூற்றுவது, இறைவனை உணர்த்தவல்ல இயற்கைச் செந்நெறியில் நிற்பதாகுங்கொல்!

தமிழர் வழிபட்டு வந்த முருகன், இயற்கை முதல்வன் என்ற உண்மையைப் பகைமை பொறாமை மேலீட்டான் உணர முயலாது, அவனைத் தாங்கள் வணங்குங் கடவுளினின்றும் வேறுபடுத்தி, இழிதுறையில் தாங்கிச்

சிறுமைச் சுவடிகள் பல மாக்களால் எழுதப்பட்டன. அவ்வேடுகளைக் கண்ணுற்ற தமிழ் மக்களிற் சிலர், சீறி யெழுந்து, நெறிபிறழ்ந்து, மறுப்பெழுது மிடுக்கில், 'எல்லோர்க்கும் ஒரே கடவுள்' என்னும் உண்மையையும் மறந்து, மற்றவர் போற்றுங் கடவுளரை இழித்துக் கூற லாயினர். இழித்தலும், பழித்தலும், தூற்றலும், போற்றலும் செல்லுமிடம் ஒன்றே என்பதை அனபர்கட்கு நினைவூட்டி மேற்செல்கிறேன். சமயப் பூசல்களும் மறுப்புகளும் மலிந்து, நாட்டை எரித்த வேளையில், ஒவ்வொரு சார்பிலுஞ் சிலர் எழுந்து ஒன்றுபட்டுக் கடவுளர்க்குள் உறவு கற்பித்துக் கொண்டனர். புராணக் குப்பைகளைக் கிளறினால், தும்பு, தூசுகள் பறத்தல் காணலாம். தும்பு தூசுகள் அறிவுக் கண்களைக் கெடுக்கு மாகலான், குப்பைகளை ஈண்டுக் கிளறாது, ஒரு நொடிப் பொழுது அவைகளை மேற் பார்வையிடலாம்.

வடமொழிப் பாரதத்தில் சொல்லப்படும் முருகன் தோற்றத்துக்கும், அம்மொழி ஸ்காந்தத்தில் சொல்லப் படும் முருகன் தோற்றத்துக்கும் வேற்றுமையிருக்கிறது. முருகன் தோற்றம் மற்றுமுள்ள புராணங்களில் இன்னும் பலவாறு பேசப்பட்டிருக்கிறது. பரிபாடல் முருகனைப் பற்றிப் பழிப்புரை பகர்ந்திருக்கிறது. சிவாகமங்களிற் சில பரிவார தேவருள் முருகன் ஒருவன் என்று செப்புகின்றன. சில சிவபுராணங்கள் முருகனைச் சபித்திருக்கின்றன. மற்றச் சமயநூல்கள் முருகனைப்பற்றி வெளியிட்டுள்ள கருத்துக்களை ஈண்டுக் குறிக்கவேண்டுவதேயில்லை. இவ்வசைகளைக் கண்ட முருகன் மாட்டுப் பற்றுடையார் சிலர், இகல்கொண்டு, மறுப்புக்கூறி, அவ்வச்சமயக் கடவுளரையும் இழித்துத் தூற்றிப் பழிக்குப் பழி வாங்கினர். விரிவு கௌமார நூல்களிற் காண்க.

இப்போராட்டத்தால் நாட்டின் சீரே குலைந்தது. மறுப்பு நூல்களை, நமது நாட்டைக் கொலைசெய்யவல்ல

காலன் கருவிகள் என்று யான் கூறுவேன். மறுப்பு நூல்களி லுள்ள கயமை உரைகளை என்னென்று சொல்வேன்? பொறாமையால் பகைத்துக் கனன்று சீறித் தம்மை மறந்து போரிடுங் கயவர் வாயினின்றும் எத்தகைச் 'செவ்விய மலர்கள்' உதிருமென்று சொல்லலும் வேண்டுமோ? தொடக்கத்தில் ஒருவரோடொருவர் பிணங்கிப் போரிட்ட போது, ஒருவரையொருவர் இழிமொழிகளால் ஏசிக் கொண்டு, பின்னை ஒற்றுமை விளைந்தவேளையில், அவரவர் தத்தங் கடவுளர்க்குள் மாமன் மருகன் தந்தை பிள்ளை முதலிய உறவு முறை வகுத்து அளவளவின ரென்று ஊகித்துணர இடனிருக்கிறது. பிணங்கியபோது ஏசிய மொழிகளும், இணங்கியபோது உறவுகொண்ட மொழிகளும் அவ்வந்நாளைய நூல்களில் விரவிக் கிடக் கின்றன. இந்நிலை நேர்ந்த காலத்தை நாட்டின் குழப்பக் காலம் என்றுரைக்கலாம்.

இக்குழப்பத்துக்குப் பின் தோன்றிய அறிஞர் சிலர் எல்லாப் பொய்கட்கும் புரட்டுகட்கும் நியாயங் கூறப் புறப்பட்டனர். இப்பொய்ப் புரட்டுகட்கும் அவர் உட் பொருள் (தத்துவார்த்தம்) உரைக்கத் துவங்கினர். அதையும் இதையுஞ் சேர்த்துக் குழம்புங் கூழுமாக்கின வருஞ் சிலருளர். எத்தனையோ கூறு கூறாக நமது நாட்டுப் பழங்கொள்கை சிதறிச் சிதறிப் பாழ்பட்டது. அப்பாழுங் காலத்தையுங் கோலத்தையும் நினைக்கவும் நெஞ்சமெழவில்லை.

இருபதாவது நூற்றாண்டில் வாழும் நாம்-ஆராய்ச்சி யுலகில் வதியும் நாம் - பிற நாட்டுக் கூட்டுறவு பெற்றுள்ள நாம்-என் செய்வது? என் செய்வது என்று வாளா கிடத்த லாகாது. ஆண்டவன் நமக்கு அறிவை வழங்கியிருக் கிறான். கண்ணுக்கெதிரே உண்மை நூலாகிய இயற்கை யுலகம் காட்சியளிக்கிறது. அறிவுகொண்டு, இயற்கையுலக மெனும் உண்மை நூல் பயின்று, உண்மை காண உழைக்க வேண்டுவது நமது கடன்.

பகைமை பொறாமை இகல் முதலிய தீக்குணங் களின்றி, உண்மை காணவேண்டுமென்னும் வேட்கை மீக்கூர்ந்து, ஆராய்ச்சித்துறை நண்ணினால், முருகெனும் நம் தந்தையைக் கொழுகொம்பாக் கொண்டுள்ள நமது இயற்கைத் தாய் வழிகாட்டுவாள். எந்தை முருகனிருக்கும் போது அன்னை இயற்கையிருக்கும்போது நமக்கென்ன குறை? செயற்கையுடன் நமக்கென்ன வேலை? என்ன விளையாட்டு? இயற்கைக் கடவுள் ஆணை வழி நின்று நமது கடனாற்றுவோமாக.

முருகனைப் பற்றிப் பின்னை நாளில் நமது நாட்டில் குவிந்த குப்பைகள்மீது நாட்டஞ்செலுத்த வேண்டுவ தில்லை. குப்பை என்றைக்காதல் விலக்கப்படும்; அல்லது மண் அதைத் தின்று மறைக்கும். அழுக்கு உலகைக் கனவிலுங் கருதாதிருக்குமாறு அன்பர்களை வேண்டு கிறேன். என்றுமுள்ள இயற்கையின்பால் நாம் அணை வோம்; அதன் உட்பொருளாகிய முருகை யுணர முயல் வோம்.

'முருகன் இயற்கையை உடலாக்கொண்ட உயிர்' என் னும் பழங்கொள்கையில் நெஞ்சம் நிலைக்க, முருகன் என்னும் பெயருக்குப் பதிலாக வேறு எப்பெயர் கொள்ளினுங் கொள்க. முருகன் என்னும் பெயர் மிகத் தொன்மையது. 'நாம் பற்றுக் கோடாகக் கொண்ட பொருள்' இயற்கையின் உள்ளுறையா யிலங்குஞ் செழும் பொருள் என்னும் கருத்தினின்றும் மட்டும் பிறழலாகாது. இவ்வுறுதிக்கண் திளைத்து நின்று, 'முருகன் இயற்கை வடிவினன்' என்னுங்கொள்கைக்கு அரண்செய்யும் நூல் களையும் கதைகளையும் முற்றுமோ ஒரோவழியோ ஏற்பது நலன்.

குப்பை என்று வழங்கப்படும் ஏட்டுச் சுவடிகளில் பேர் பெற்று விளங்குவன புராணங்கள். புராணங்கள் தமிழ் நாட்டின் முதல் நூல்களல்ல. புராணங்கள் வேறு உலகி

னின்றும் நந்தமிழ் நாட்டிலே குடியேறினவை. புராண மென்னுஞ் சொல்லே தமிழ்ச் சொல்லன்று. தமிழ்நாட்டில் புகுந்த பின்னர்த் தமிழரும், புராணம் என்னுஞ் சொல்லை ஆட்சியில் கொணர்ந்தார்.

'பெரிய புராணம்' என்பது தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய ஒரு தனி நூல். இப்புராணம் பதினெண் புராணக் கூட்டத் திலாதல், பிற புராண இனத்திலாதல் சேர்ந்ததன்று. இத் தகைப் புராணங்கள் இரண்டொன்று போகத் தமிழி லுள்ள ஏனைய புராணங்கள் யாவும் வடமொழி யினின்றுந் தமிழில் பெயர்த்துப் புலவர்களால் எழுதப் பட்டனவே.

புராணங்கள் முதல் முதல் நன்னோக்கத்துடன் எழுதப்பட்டன. நன்னோக்கத்துடன் எழுதப்பட்ட புராணங்களில் இயற்கை உண்டு; பாட்டு உண்டு; இறை உண்டு: வாழ்வு உண்டு; அறம் உண்டு; ஒழுக்கம் உண்டு; அன்பு உண்டு; எல்லாம் உண்டு. புராணங்களின் உட் கிடக்கையையோராது, பின்னே பாட்டுப் பாடப் பயின்றோரெல்லாரும் புராணநாடகத்தில் புத்தி செலுத்தி நடிக்கத்தொடங்கினர். அவரால் புராணம் பெருங்கூத்தாக முடிந்தது. சமயவெறியர் பலர், பிற சமயக் கடவுளர் நிந்தனையொன்றையே குறிக்கொண்டு, போலிக் கதைகள் புனைந்து, புராணம் பாடத் தொடங்கினர். காமுகர் சிலரும் புராணம் பாடியுள்ளனர். இப்புராணங்களிலுள்ள வருணனைகள், மொழி அன்னை யின் எழில் முகத்தில் அம்மைப்புள்ளி வார்த்து, இயற்கையை மறைப்பனவாயின; கதைகளோ, விலங்கும் வெறுக்கத்தக்கன. இப்போலிப் புராணங்களால் மொழிக்கும், கடவுள் நெறிக்கும், வழக்க ஒழுக்கங்கட்குங் கேடு விளைந்தது என்று சுருங்கச் சொல்லலாம்.

புராணம் என்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டதும் கண்டதும், 'கடவுள் நூல்' என்று ஏழை மக்கள் ஏமாந்து

போகிறார்கள். பலர். 'புராணமா? குப்பை' என்று பொதுவாகப் புராண உலகையே கடிகிறார். உண்மை நூலாராய்ச்சியுடைய அறிஞருள் ஒருசிலர் புராண உலகி லுள்ள நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர்கிறார். பொது வாகப் புராணஉலகம் மதிப்பிழந்துவிட்டது.

இந்நிலையில் இந்நாளில் புராண உலகில் நுழையிலோ அந்தோ! இருண்மயம் இருண்மயம்! புராண உலகில் இருள் கொண்டல் கொண்டலாகத் திரண்டு உருள்கிறது; இருட்டில் என் செய்வது? ஆனால் இடையிடையே மின்னொளி தோன்றித் தோன்றி மறைகிறது. ஒளி தோன்றும்போது உற்று நோக்கினால் நச்சுக்கடலுள்ள இடமும் பாலாழியுள்ள இடமும், பாலாழியுள்ள இடமும் புலனாகும். பாலாழியின் பக்கல் அணைய வேண்டுவது அறிஞர் கடமை. உண்மை நூல்கள் பல ஆராய்ந்து, ஆராய்ச்சியால் தெளியும் அறிவுத் துணைகொண்டு, புராணங்களைப் பகுத்துணர்வது அறிஞர்க்கழகு.

யான் புராணங்களை முத்திறமாகப் பிரிப்பது வழக்கம். ஒன்று மெய்வரலாறுகளைத் தெரிவிப்பது. இன்னொன்று தத்துவ நுட்பத்தை உலகோர் பொருட்டுக் கதைகளாகப் புனைந்துரைப்பது: வேறொன்று பொய்யே புகல்வது. முதலினத்திற் சேர்ந்த புராணங்கள் மிகச்சில. கடைக்கூட்டத்திற் சேர்ந்த புராணங்கள் பல. இவை. இயற்கை நுட்பமும் தத்துவ ஆராய்ச்சியுங் குன்றிய காலத்துப் பொழுதுபோக்குக்கெனச் சொற்புலவராலும், சமயவெறியராலும், காமுகராலும் யாக்கப்பட்டன. இடை வகுப்பைச் சேர்ந்த புராணங்களே ஆராய்ச்சிக் குரியன.

புத்தர் ஜாதகக் கதைகள் தோன்றிய நாள்தொட்டு நமதுநாட்டில் புராணங்களுந் தோன்றலாயின. தத்துவ நுட்பங்களை மக்கள் எளிதில் உணருமாறு கதை வடிவாக எழுதப்பட்ட நூல்களே இப்புராணங்கள்.

ஆண்டவன்பால் பிரிவின்றி அவனது அருள் பொலி கிறது. ஆண்டவனை ஆணாகவும், அவனது அருளைப் பெண்ணாகவும் கொள்வது நமது நாட்டு வழக்கம். இவ்வழக்கை யொட்டிப் புலவர் 'உமைநங்கையோர் பங்குடையாய்' என்று பாடுவர். இதன் கருத்தென்னை? 'அருளோடு கூடிய ஆண்டவனே' என்பது கருத்து. 'அருளது சத்தியாகும்' என்று ஞானசாத்திரம் நவில்கிறது. ஆண்டவனையும், அவனது அருளையும் புராணம் வேறு முறையில் கூறும். முறையில் வேறுபாடிருக்கிறதேயன்றிக் கருத்தில் வேறுபாடில்லை. ஆண்டவனையும் அருளையும் முறையே தலைவன் தலைவியாகக் கொண்டு, புராணம், திருமணம்—விளையாட்டு—முதலிய படலங்கள் வகுத்துக் கதைகளாக உருவகஞ்செய்து, அணி பெறக் கூறும். ஆகவே புராணங் கூறுவதை அங்ஙனே பருமையாகக் கோட லாகாது. அங்ஙனங் கொள்வாருமுளர். அவர் மதமே 'பௌராணிகம்' என்பது.

புராணங்கள் புனைந்து கூறுங் கதைகளின் உட் பொருள் உணர்வோர்க்கு அவைகளின் நுட்பம் விளங்கும். இன்னும் புராணங்கட்கெனப் பரிந்து பேசுமிடம் இந் நூலன்று. இந்நூலின் போக்கிற்கேற்பப் புராண உலகைப் பற்றிச் சிறிது கூறல் இன்றியமையாததாயிற்று.

இனிப் புராண உலகுக்கும் முருகக்கடவுளுக்குமுள்ள தொடர்பு குறித்துச் சிலவுரை பகர விரும்புகிறேன். முருகன் இயற்கை முதல்வனாக நின்று, இயற்கையை இயக்கி, அதன் வாயிலாக உயிர்கட்கு நலஞ்செய்து வருவதைப் புராணங்கள் பல திருவிளையாடல்களாகப் புகல்கின்றன. புராணங்களின் உட்கிடக்கையை உணர்தல் வேண்டும். உட்கிடக்கையை உணராது வெறுங் கதை களை மட்டும் கோடல் முருகன் இயல்பைத் தெளிவ தாகாது. 'முருகன் இயற்கையின் உள்ளுறை' என்னுங் கொள்கைக்குப் புராணக் கதைகள் அரண் செய்யும்.

அரண் செய்யுமாறே இனிய நறும் புராணங்கள் யாக்கப் பட்டுள்ளன.

முருகனைப்பற்றிக் கூறும் புராணங்கள் பல. அவை களுள் தலையாயது மஹா ஸ்காந்தம். இப்புராணத்தின் ஒரு கூறு கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரால் தமிழில் பாடப் பட்டிருக்கிறது. இதுவே தமிழ்க் கந்தபுராணமென்பது. இப்புராணத்துக்கு வழி சார்புகளாகச் சில நூல்கள் செய்யப்பட்டன. ஈண்டு எடுத்துக்காட்டிற்குத் தமிழ்க் கந்தபுராணத்தையே கொள்கிறேன்.

தமிழ்க் கந்தபுராணத்துக்கும் முற்றும் உட்பொருள் கூற யான் புகுகிறேனில்லை. பானைச் சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் பார்த்தல் என்னும் முறை (தாலிபுலாக நியாயம்) பற்றி இரண்டொன்று எடுத்துக் காட்டல் சாலும். முதலாவது முருகன் தோற்றத்தை மட்டுஞ் சிறிது ஆராய்வோம்.

இதை ஆராய்ந்தாலும் முருகன் இயற்கை முதல்வன் என்பது புலப்படும். புராணக் கதையின் உள்ளுறையை ஓராது, வாயில் வந்தவாறு பிதற்றுவது அறியாமை. உலகில் ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் பிறக்கும் குழந்தை போல் சிவனுக்கும் உமைக்கும் முருகன் பிறந்தான் என்று கருதுவோர் மிகக் கீழ்நிலையிலிருப்போர். இவர் புராணக் கதைகளை உள்ளவாறே நம்புவோர். எங்கும் நிறைந்துள்ள முருகு யாண்டுத் தோன்றும்? யாண்டு ஒடுங்கும்?

'கந்தரநு பூதிபெற்றுக் கந்தரநு பூதிசொற்ற
எந்தை அருணாடி யிருக்குநாள் எந்நாளோ?'

என்று வேதாந்த சித்தாந்த சமரச ஞானச் செல்வராகிய தாயுமானார் வழுத்திய அருணகிரிநாதர்,

'காணொ ணாதது உருவோ டருவது,பேசொ ணாதது உரையே தருவது, காணு நான்மறை முடிவாய் நிறைவது- பஞ்சபூதக் - காய பாசம தனிலே யுறைவது, மாய மாயுட லறியா வகையதுXX'

'சுருதி முடிமோனஞ்சொல் சிற்பரம ஞானசிவ, சமய வடிவாய்வந்த அத்துவித மானபர, சுடரொளிய தாய் நின்ற நிட்கள சொரூபமுத - லொருவாழ்வே - துரியநிலை யேகண்ட முத்தரித யாகமலம், அதனில்விளை யாநின்ற அற்புத சுபோதசுக சுயபடிக மாவின்ப பத்ம பதமே அடைய - உணராதே'

'போத நிர்க்குண போதா நமோநம, நாத நிஷ்கள நாதா நமோநம'

'சுருதி யூடு கேளாது, சரியை யாளர் காணாது, துரிய மீது சாராது - எவரா லுந்-தொடரொ ணாது மாமாயை, யிடைபு காது ஆனாத, சுகம கோத தீயாகி - மொழியாது. பருதி காயில் வாடாது, வடவை மூளில் வேகாது, பவனம் வீசில் வீழாது - சலியாது-பரவை சூழி லாழாது, படைகள் மோதில் மாயாது'

'வாசித்துக் காணொணாதது, பூசித்துக் கூடொ ணாதது, வாய்விட்டுப் பேசொணாதது - நெஞ்சினாலே - மாசர்க்குத் தோணொணாதது நேசர்க்குப் பேரொ ணொ தது, மாயைக்குச் சூழொணாதது'

'ஓல மறைக ளறைகின்ற வொன்றது, மேலை வெளியி லொளிரும் பரஞ்சுடர், ஓது சரியை க்ரியையும் புணர்ந்தவ- ரெவராலும் - ஓத வரிய துரியங் கடந்தது, போத அருவ சுருபம் ப்ரபஞ்சமும், ஊனு முயிரு முழுதுங் கலந்தது - சிவ ஞானம் - சால வுடைய தவர்கண்டு

கொண்டது, மூல நிறைவு குறைவின்றி நின்றது, சாதி குலமு மிலதன்றி யன்பர்சோ - னவியோமஞ் - சாரு மநுபவ ரமைந்த மைந்தமெய், வீடு பரம சுகசிந்து இந்த்ரிய, தாப சபல மற வந்து நின்கழல் - பெறுவேனோ

'பாணிக்குட் படாது சாதகர், காணச்சற் றொணாது வாதிகள், பாஷிக்கத் தகாது பாதக பஞ்சபூத - பாசத்திற் படாது வேறொரு, பாயத்திற் புகாது பாவனை, பாவிக்கப் பெறாது வாதனை - நெஞ்சமான - ஏணிக்கெட் டொணாது மீதுயர், சேணுக்குச் சமான நூல்வழி, யேறிப்பற் றொணாது நாடினர்-தங்களாலும்-ஏதுச்செப் பொணாத தோர் பொருள்'

என்று போற்றிய ஒருபொருளோ தோற்றக்கேடுடைய தாகும்? இயற்கை மணமுடையான், மாறா இளமை யுடை யான், கடவுட்டன்மை யுடையான், அழியா அழகுடை யான், எம்பெருமான் முருகனே எல்லாம்; அவன் சிவன்; அவனே திருமால்; அவனே யெல்லாம்.

ஐந்து பூதமு மாறு சமயமு, மந்த்ர வேதபு ராண கலைகளும், ஐம்ப தோர்வித மான லிபிகளும் - வெகுருப - அண்ட ராதிச ராச ரமுமுயர், புண்ட ரீகனு மேக நிறவ னும், அந்தி போலுரு வானும் நிலவொடு - வெயில்காலும் சந்த்ர சூரியர் தாமு மசபையும், விந்து நாதமு மேக வடிவம், தன்சொருபம தாகவுறைவது - சிவயோகம்'

சுருதி யாயிய லாயியல் நீடிய. தொகுதி யாய்வெகு வாய்வெகு பாஷகொள் தொடர்பு மாயடி யாய்நடு வாய் மிகு - துணையாய்மேல் - துறவு மாயற மாய்நெறி யாய்மிகு, விரிவு மாய்விளை வாயருள் ஞானிகள், சுகமு மாய்முகி லாய் மழை யாயெழு - சுடர்வீசும் - பருதி யாய்மதி யாய்நிறை தாரகை, பலவு மாய்வெளி யாயொளி யாயெழு, பகலிராவிலை யாய்நிலை யாய்மிகு - பரமாகும்'

என வரூஉந் திருப்புகழ்ப் பாக்களை ஆராய்க. எல்லா மாய் விளங்குஞ் செம்பொருட்குப் பிறப்பேது? இறப்பேது?

'புராணத்தில் முருகன் தோற்றம் கூறப்பட்டிருக் கிறதே, அஃதென்னை?' என்று சிலர் ஐயுறலாம். புராணம் கூறும் முருகன் தோற்ற வரலாறும், 'அவன் இயற்கை முதல்வன்' என்பதை வலியுறுத்தவே எழுந்ததென்க. இதை ஆராயின் உண்மை காணலாம்.

முருகன், சிவபெருமான் திருக்கண்களி னின்றுந் தோன்றி, காற்றாலும் (வாயுவாலும்) நெருப்பாலும் (அக்னியாலும்) தாங்கப் பெற்று, நாணற் (சரவணப்) பொய்கையில் குழந்தையாய், மண்ணில் (பூமியில்) திருவிளையாடல் புரிந்தான் என்று புராணங் கூறுகிறது. இதனை ஆராய்ந்தால், முருகன், மண் புனல் தீ வளி வெளி என்னும் ஐந்து பூதங் கட்குங் காரணன் என்பது புலனாகும். சிவம் - வெளி; வாயுவும் அக்கினியும் முறையே காற்றுந் தீயும்; சரவணப் பொய்கை - புனல்; பூமி -மண். இவ்வுண்மை கண்ட கச்சியப்ப முனிவர் தமது தணிகைப் புராணத்தில்,

'ஓங்கொளியாய் விசும்பாதி தொறுமியலுந்
தனதியல்பை உருவின் மாட்டும்
பாங்குபெறத் தெரித்ததுபோற் பலபொறியாய்ப்
பரமர் விழி பயந்த ஞான்று
தேங்கொளியாய் வெளியடர்ந்து வளிதொடர்ந்தொள்
ளொளிபடர்ந்து தெளிநீர்ப் புக்கு
நீங்கிவிளை யாட்டயர்ந்து தணிகையமர்
பெருவாழ்வை நினைந்து வாழ்வாம்'

என்று முருகனைப் போற்றியிருப்பது ஈண்டு உன்னற் பாலது. இச்செய்யுட்கணுள்ள உள்ளுறை அறிஞர் கருத்தைக் கவரும். முருகப்பெருமான் இயற்கை முதல்வன்

என்பதைக் கதை வாயிலாகப் புராணம் அறிவுறுத்தும் நுட்பத்தை ஞானநூல் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து உணரவேண்டுவது அறிஞர் கடமை.

சிவபெருமானைத் தந்தையென்றும், உமையம்மையைத் தாயென்றும், முருகனைப் புதல்வனென்றுஞ் சொல்லப்படுவதும் புராணமுறை. இம்முறைபற்றி அன்பர்கள் பரம்பொருளைப் போற்றி வருவது நமது நாட்டு வழக்கத்தையொட்டியது. நாட்டுக் கல்வி அருகியுள்ள இந்நாளில் இவ்வழக்கின் பொருள் முதலியன மறைந்து கிடக்கின்றன. என் செய்வது?

'தந்தை தாய் புதல்வன்' என்று புராணம் கூறும் முறையின் உட்பொருளை விரித்துக் கூறவேண்டுவதில்லை. பரம்பொருள் சச்சிதானந்த (சத் சித் ஆனந்தம் - உண்மை அறிவு இன்பம்) மயமாயிருப்பது என்பதைத் தந்தை தாய் சேய் என்று புராணங் கூறுகிறது. சத் - உண்மை-சிவம்; சித் - அறிவு - சக்தி; ஆனந்தம் - இன்பம் - குகன். இவ்வுண்மையை உலகோர்க்கு உணர்த்துவதே சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம் என்பது. (உமையோடு கூடிய ஒருவனும் கந்தனும் என்றபடி.) சத் சித் ஆனந்தமென்னும் மூன்றும் சொல்லால் வேறு பட்டிருப்பது போலத் தோன்றினும், அவை பொருளால் ஒன்றையே குறிப்பனவாம்.

அகல நீள உயரங்கொண்ட ஒரு பொருளை எடுத்துக் கொள்வோம். அகலம் நீளம் உயரம் என்னும் மூன்றும் தனித் தனி பிரிந்து நிற்பனவா என்றும், இவை தம்மைக் கொண்டுள்ள பொருளை விடுத்தாதல் நீங்கி நிற்பனவா என்றும் கூர்ந்து நோக்குவோமாக. நோக்கின் மூன்றும், ஒன்றை விடுத்தொன்று பிரிந்து நில்லா என்பதும், தம்மைக் கொண்டுள்ள பொருளையும் விடுத்து நீங்கி நில்லா என்பதும் செவ்வனே விளங்கும்.

அகல நீள உயரம் போன்றன சத் சித் ஆனந்தம். இம்மூன்றையுமுடைய பொருள் போன்றது பரம்பொருள். இதனைப் பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் தமது 'திருவலங்கற்றிரட்டு' என்னும் நூற்கண்,

'எதிலே நீளமோ அதிலே அகலமும் - எதிலே அகலமோ அதிலே நீளமும் - எதிலே கனமோ அதிலே நீளமும் - எதிலே நீளமோ அதிலே கனமும் - எதிலே அகலமோ அதிலே கனமும் - எதிலே கனமோ அதிலே அகலமும் - உண்டன் னணமே யுணரின் முறையே-எங்கே அறிவோ அங்கே உண்மையும் - எங்கே உண்மையோ அங்கே அறிவும் - எங்கே இன்பமோ அங்கே அறிவும் - எங்கே அறிவோ அங்கே இன்பமும் - எங்கே இன்பமோ அங்கே உண்மையும் - எங்கே உண்மையோ அங்கே இன்ப மும் - எங்கே சிவையோ அங்கே சிவமும் - எங்கே சிவமோ அங்கே சிவையும் - எங்கே சேயோ அங்கே சிவையும் - எங்கே சிவையோ அங்கே சேயும் - எங்கே சேயோ அங்கே சிவமும்-எங்கே சிவமோ அங்கே சேயும்-ஆமென் றறிபவர் தாமே அறிஞர் - போமுன் றெரிவீர் பூமியு ளீரே'
என்று விளங்க ஓதியிருத்தல் காண்க.

செம்பொருள் என்பது உண்மை (சத்) அறிவு (சித்) இன்ப (ஆனந்த) வண்ணமாயிருப்பது. உயிர்கள் பெற வேண்டுவது இன்பம். இன்பப்பேற்றிற்கு மெய்யறிவு இன்றியமையாதது. மெய்யறிவிற்கு வேண்டற்பாலது உண்மை. உண்மையும் மெய்யறிவும் விளங்கியபோதே, (இவைகளுடன்) பிறப்பது இன்பம். இவ்வாறு பிறக்கும் இன்பத்தைச் சேயென்றும், உண்மையைத் தந்தையென் றும், அறிவைத் தாயென்றும் உவமித்துப் புலவர் பாடு கின்றனர். புராணங்களோ இன்பமெனுஞ் சேய்க்குத் 'திருவவதார'ப் படலங்கள் வகுக்கின்றன. புலவர் பாக்

களின் உள்ளுறையையும் 'திருவவதார'ப் படலங்களின் உள்ளுறையையும் உயிராகக் கொண்டு, மற்ற அணிகளை யும் வருணனைகளையும் அழகிய உடலாகக் கற்றவர் கொள்வர். உருவக அலங்காரக் கதைகளைப் பொருளாக மற்றவர் கொள்வர்.

இன்ப (ஆனந்த) மயமாயிருக்கும் ஆண்டவனே என்னை யாளுடைய முருகன். இன்பத்தில் (ஆனந்தத்தில்) ஏனைய இரண்டுமிருத்தல் இயல்பு. (சத் சித்தெனும்) சிவஞ் சத்திக்குக் (ஆனந்தமெனுங்) குகன் பிறந்த வரலாறு கூறும் புராணத்தின் நுட்பந் தேர்க-

'சிவனே குகன் குகனே சிவன்' என்பதை, 'சிவகுமாரன் முருகன்' என்று கூறப் போந்த புராணமும் புகலாமற் போகவில்லை.

'அருவமு முருவு மாகி அநாதியாய்ப் பலவா யொன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனியாகக்
கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள்பன்
னிரண்டுங்கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலக முய்ய'

'ஈச னேயவ **னாடலான் மதலையா யினன்காண்**
ஆசி லாவவ னறுமுகத் துண்மையா லறிநீ
பேசி லாங்கவன் பரனொடு பேதக னல்லன்
தேசு லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்'

'ஆதலி னமது சத்தி **அறுமுக னவனும் யாமும்**
பேதக மன்றோ னம்போல் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முணர்ந்தான் சீரும்
போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்'

என்று கந்தபுராணங் கூறுதல் காண்க. இப்புராணமே,

'ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலா னுரைக்கும்
பேரி லானொரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்

சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு
நேரி லானுயிர்க் கடவுளா என்னுளே நின்றான்'

என்று முருகனை வழுத்துதலுணர்க. கந்தபுராணம் மற்றுமோரிடத்தில்,

'உலைப்படு மெழுக தென்ன உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே யிரங்கா நின்றான்
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் றோன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றோ அறுமுக னாட லெல்லாம்'

என்று புகல்கிறது.

புராணத்தின் திருவிளையாடல் நுட்பங்களைச் சிறிது முயன்று பார்த்தல் வேண்டும். ஞான நூலாராய்ச்சி யிலார்க்குப் புராணக்கதைகள் பொய்போலத் தோன்றும். அந் நூலாராய்ச்சி உடையார் கதைகளின் உள்ளுறையை உணர்ந்து இன்ப நுகர்வர். உள்ளுறைக்கு (தத்துவார்த்தத் துக்கு) அடங்காத புராணங்களுமுண்டு.

புராணம் 'சிவனே முருகன்' என்று கூறுவது ஒருபால் கிடக்க, 'சிவனே முருகன்-முருகனே சிவன்' என்று அநுபூதி மானாகிய அருணகிரிநாதருங் கூறியுள்ளனர்.

'மலைமகள் உமைதரு வாழ்வே மனோகர - **மன்று ளாடும் சிவசிவ ஹரஹர தேவ நமோநம**, தெரிசன பரகதி யானாய் நமோநம, திசையினு மிசையினும் வாழ்வே நமோநம - செஞ் சொல்சேருந் - தினைபுன வனிதை மணாளா நமோநம. **திரிபுர மெரிசெய்த கோவே நமோநம,** ஜெய ஜெய ஹரஹர தேவா சுராதிபர் - தம்பிரானே'

இவ்வாறு வேறு பலவிடங்களிலும் நம் பெரியார் அருளிச் செய்துள்ள பாக்கள் பல உண்டு.

இயற்கை முதல்வனாகிய முருகன் ஆறுமுகங் கொண்டது, வேல் தாங்கியது, சூரரைத் தடிந்தது, இருமாதரை மணந்தது முதலிய வரலாறுகளிலுள்ள உண்மைகளைக் குமார தந்திரம், கந்தபுராணம் திருப்புகழ், சுப்ரமண்ய பராக்கிரமம், பாம்பன், குமரகுருதாச சுவாமிகள் பிரபந்தங்கள் முதலியவற்றிற் காண்க.

ஆறுமுகம் - பிரணவத்தோடுகூடிய அஞ்செழுத்தின் (பஞ்சாக்கரத்தின்) அறிகுறியென்றும், வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு, மேற்கு, மேல், கீழ் என்னும் ஆறினும் நிறைந்து சிதாகாச வடிவத்தை அறிவுறுத்துவதென்றும், அறுசமயப் பொருளை விளக்குவதென்றும், வேறு பல நுட்பங்களை உளங்கொண்டதென்றும் சொல்லப்படுதல் காணலாம். சிவஞ் சத்தி யிரண்டும் ஒன்றுபடும் சுத்த பிரம நிலையே சுப்பிரமணியம் என்று சொல்லப்படுவதிலும் அறுமுக உண்மை உண்டு. (சிவபெருமானுக்கு ஐம்முகம். சக்திக்கு ஒருமுகம். இரண்டுஞ் சேர்ந்த ஒன்றற்கு ஆறுமுகம்.) ஆறாவது முகம் அதோமுகம் என்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. ஐம்புலனும் ஒன்றப்பெறும் சான்றோர்பால் விளங்கும் (சித் சக்தி) ஆறாவதறிவுக்குப் பொருளாவது 'அதோமுகம்' என்பது. 'அஞ்சு முகந் தோன்றில் ஆறுமுகந் தோன்றும்' என்றார் நம் நக்கீரனார். அவரே திருமுருகாற்றுப்படையுள் ஆறுமுகங்களைப் பற்றி,

'மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுக மொருமுகம்
ஆர்வல ரேத்த வமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலி னுவந்து வரங்கொடுத் தன்றே யொருமுகம்
மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வியோர்க் கும்மே யொருமுகம்
எஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித்

திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே யொருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கிக்
கறுவுகொ ணெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே யொரு
முகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோ னுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகைமலர்ந் தன்றே யாங்கம்

மூவிரு முகனு முறைநவின் றொழுகலின்'
என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

சூரர் - ஆணவம் கன்மம் மாயை. (சூரபன்மன் - ஆணவம்; சிங்கமுகன் - கன்மம்: தாரகன் - மாயை.) (சூரபன்மனொடு முருகன் பொருத நுட்பம் மேலே ஓரிடத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.) வள்ளி - இச்சா சக்தி. தெய்வயானை-கிரியா சக்தி. வேல்-ஞான சக்தி. முருகனுடைய இச்சையால் கிரியையால் ஞானத்தால் மாக்களிடத்துள்ள இச்சையும், கிரியையும், ஞானமும் கூர்ந்து விளங்க வேண்டுமாதலால், அவன் முறையே மூன்றற்கும் அறிகுறியாக வள்ளி தெய்வயானை வேல் என்னும் மூன்று சக்திகளையுந் தாங்கியுள்ளான். முருகனை வழிபடுவோர் மூன்றும் விளங்கப்பெறுவர். முருகன் வழிபாடு இப்பொழுது குறைவுற்றுள்ளமையால், மக்கள், இச்சை கிரியை ஞானம் விளங்கப்பெறாது, வறுமை முதலிய சிறுமைகளுக்கு அடிமைப்பட்டு இடர்ப்படுகிறார்கள். வளளியைக் கிரியையாகவும் தெய்வயானையை ஞானமாகவும் கூறும் முறை வேறொன்றுளது. இதனை 'கல்லகங் குடைந்த செவ்வேல் கந்தனோர் தருவ தாகி - வல்லியர் கிரியை ஞான வல்லியின் கிளையாய்ச் சூழப், பல்லுயிர்க் கருளைய பூத்துப் பலநெறி காய்த்திட் டன்பர் - எல்லவர் தமக்கு முத்தி யிருங்கனி யுதவு மென்றும்' எனவருங் கந்த புராணச் செய்யுளால் உணர்க இம்முறை ஐந்தொழிலிலும்- சரியை யாதி பாதங்களிலும் உறுஞ்சக்தி பேதங்களைக் கொண்டது. இவ்வேற்றுமைகளைக் குறித்து ஈண்டு மல்லாட வேண்டுவதில்லை.

இயற்கை மணமுடையான், மாறா இளமை யுடையான், கடவுட்டன்மை யுடையான், அழியா அழ குடையான் முருகன் என்பதைப் புராணங்கள் ஒரு விதமாகவும், ஆகமங்கள் மற்றொரு விதமாகவும் மக்கள் அறிவு நிலைக்கேற்ற வண்ணங் கூறியிருக்கின்றன. எல்லாமாயுள்ள பொருளை எப்படிக் கூறினாலென்ன? நுட்பத்தை யுணரவேண்டுவது அறிஞர் கடன். முருகன் உண்மையைக் கதைகளாக உருவகப்படுத்தி உலகோர்க்கு அறிவுறுத்தும் புராணங்களின் உட்பொருள் தேறாது, கதைகளை மட்டும் பொருளாக் கொள்வது சில வேளை களில் இடர் விளைவிப்பதாகும்.

11. இயற்கையும் முருகனும்

[புராண முருகன் இயற்கை முருகன் - உருவ வழி பாடு-இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு - மலை வாழ்வு - எவ்வுயிர்க்குந் தீங்கு செய்யாமை - திருஞான சம்பந்தரும் நக்கீரனாரும் இயற்கையைப் போற்றல்.]

புராண முருகன் என்றும் இயற்கை முருகன் என்றும் முருகனைப் பலபடக் கூறினால், முருகனை எப்படி எங்கே எம் முறையில் வழிபடுவது என்னும் ஐயம் சிலர்க்கு நிகழலாம். புராணத்திற் சொல்லப்படும் முருகன், இயற்கை முருகனின் இயல்புகளை வடிவ மாத்திரையான் அறிவிக்கும் முருகன். புராணத்திற் செல்லப்படும் முருகன் உருவினை முறையாக வழிபட வழிபட இயற்கை வடிவா யுள்ள முருகன் காட்சியளிப்பன். ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட உருவமே 'முருகன்' என்னும் உணர்வோடு வழிபாடு செய்வோர் இயற்கையின் அழகு தெரியாதவராய், முருகனியல்பை உணராதவராய் வாழ்வோராவர். 'எங்கும் நிறைந்த அழகுப்பொருளை இவ்வுருவாக வழிபடுகிறேன்' என்னும் எண்ணம் வழிபடுவோன்

உள்ளத்தில் பதிந்து கிடத்தல் வேண்டும். 'எங்கும் நிறைந்த அழகுப் பொருளே முருகன்' என்று அறிவு கூறினாலும், வடிவத்தை நினைந்து நினைந்து பழகியுள்ள நெஞ்சில் அப்பொருள் அடங்குவதில்லை. ஒன்றையும் பற்றி நில்லாது அலையும் நெஞ்சை ஒன்றிற் பொருத்தி நிறுத்தும் ஆற்றல் உருவ வழிபாட்டிற்குண்டு; உருவம் முருகனியல்பை உணர்த்துவதா யிருத்தல் வேண்டு மென்பதை மட்டும் மறத்தலாகாது. பொறாமை பூசல் சீற்றம் முதலிய திரைகளை யெழுப்பி, இடர்ப்படும் மனத்தை ஒன்றுபடுத்துதற்கு உருவவழிபாடு உறுகருவி யாய் நிற்பது. ஆனால், ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட உருவமே எல்லாம் என்று கொள்வோர் குறுகிய அறிவுடையோரே யாவர். அன்னார் அவ்வுருவமில்லா மற்ற இடங்களில் பழி பாவங்களைச் செய்யினும் செய்வர். என்னை? அவர்க்கு ஏனைய இடங்களில் முருகன் இல்லை என்னும் உணர் வுண்மையான் என்க.

'முருகன் இயற்கை வடிவாய் யாண்டு மிருப்பவன்' என்னும் உணர்வோடு செய்யப்படும் உருவ வழிபாடு நாளடைவில் மனக்கோட்டை அழித்து, இயற்கையி லுள்ள முருகைப் புலப்படுத்தாமற் போகாது. இப்புலப் பாடு அகப்புற வேற்றுமையைக் களைவதாகும். இந்நிலை கைவரப் பெற்றோர் இயற்கை மணமுடையராய், மாறா இளமையுடையராய், கடவுட்டன்மை யுடையராய், அழியா அழகுடையராய்ப் பிறப்பிறப்புத் துன்பமின்றி இன்பவாழ்வில் திளைத்திருப்பார்.

முருகனை வழிபடல் வேண்டும் என்பதனை,

'உனைத்தி னந்தொழு திலனுன தியல்பினை, உரைத் திலன்பல மலர்கொடுன் னடியினை, உறப்ப ணிந்திலன் ஒருதவ மிலனுன-தருள்மாறா-உளத்து ளன்பின ருறைவிட மறிகிலன், விருப்பொ டுன்சிக ரமும்வலம் வருகிலன், உவப்பொ டுன்புகழ் துதிசெய விழைகிலன்'

என்றும், உருவ வழிபாட்டையே பெரிதும் பொருளாகக் கோடலாகா தென்பதனை,

'சுருதி புராணங்க ளாகமம்பகர், சரியை க்ரியா அண்டர் பூசைவந்தனை, துதியொடு நாடுந் தியான மொன்றையும்-முயலாத்த-×××× துரிசற ஆநந்த வீடு கண்டிட்ட-அருள்வாயே'

'அறிவுமறி யாமையும் கடந்த, அறிவுதிரு மேனியென் றுணர்ந்துன், அருண சரணார விந்தமென்று-அடை வேனோ'

'அறிவாலறிந்து னிருதா ளிறைஞ்சு, மடியா ரிடைஞ் சல்-களைவோனே'

அறிவையறி வாலறிந்து-நிறைவாகி-அகிலபுவ னாதி யெங்கும், வெளியுறமெய்ஞ் ஞானஇன்ப, அமுதையொழி யாதருந்த அருள்வாயே'

'எங்கு நினைப்போர்கள் நேச சரவண'
என்றும், அகப்புற வேற்றுமையின்றி வாழ்தல் வேண்டு மென்பதனை,

'நீவே றெனா திருக்க நான்வே றெனா திருக்க, நேராக வாழ்வதற்குன்-அருள்கூர'

'நானென்ப தற்றுயிரோ டுனென்ப தற்றுவெளி, நாதம் பரப்பிரம-ஒளிமீதே-ஞானஞ் சுரப்பமகி ழாநந்த சித்தியொடே, நாளுங் களிக்கப்பதம்-அருள்வாயே'
என்றும்,

இயற்கை வழிபாட்டான் சாக்காடு ஒழிதலை,

'இறக்க என தெதிர் நடக்கும் யமபடர்
கடக்க விடுவதோர் இயற்கை யருள்வதும்'

என்றும் வருந் திருமொழிகளான் உணர்க.

இயற்கை வழி முருகனை வழிபடுவோர், கையால், கட்டப்படுங் கட்டடங்கள் எவ்வளவு பெரியனவாயினும், அவை கண்ணைக் கவரத்தக்கனவாயினும், அவற்றில் வாழ்தலாகாது. ஒரு வேளை அவற்றில் வாழநேரின், பெரும்பொழுது ஆண்டுக் கழியாதவாறு காத்துக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மீனுக்கு நீர் எத்தன்மைத்தோ அத்தன்மைத்து மக்களுக்குக் காற்று. காற்று மாசு கலவாததாயிருத்தல் வேண்டும். தூநறுங் காற்றை நகரங்களில் பெறுதல் அரிது. நஞ்சு கலந்த காற்று உள்ளே நுழைந்தால் மக்கள் வாணாள் சுருங்குமென்பது திண்ணம். தூநறுங் காற்றை விரும்புநர் காடடர்ந்த மலைவாழ்வை நாடிச் செல்வது நலம். மலைவாழ்வு மக்களை எவ்வாறு ஓம்பி வரும் என்பதைப் பற்றி ஈண்டு விரித்துக் கூறவேண்டுவதில்லை.

மலைக்கண் வாழ்ந்து, மலைநிலக் கடவுளென்று சொல்லப்படும் இயற்கை முருகனை வழிபடுதல், இயற்கையோடியைந்து வாழ்வு நடாத்துவதாகும். மலையில் முறைப்படி வாழ்வு நடாத்துவோன் முருகைக் காணும் பேறு பெறுவன் என்பது உறுதி. மலையில் ஓடும் அருவி நீராடி, காலையில் செங்கதிர் பரப்பி எழும் இளஞாயிற்றொளியில் மூழ்கி, தூநறுங் காற்றில் படிந்து, உதிர் சருகு கனிகளுண்டு, மயில் குயில் மான் ஆன் இனங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து, ஒருத்தியோடு வாழ்ந்து, முருகனை வழிபட்டுவரும் ஒருவன்மாட்டு எம்பெருமானது இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், கடவுட்டன்மையும், அழியா அழகும் மலர்ந்து, அவனுக்குப் பெருவாழ்வு நல்கும்.

'பலகுன் றிலும மர்ந்த-பெருமாளே'
'பலமலை யுடைய-பெருமாளே'
'வடிவ தாமலை யாவையு மேவிய-தம்பிரானே'
'குன்றுதோ றாடல்மேவு-பெருமாளே'—**திருப்புகழ்**

இயற்கை வாழ்வை நேர்பட நடாத்துவோன் கடவுள் ஆணையெனும் நியதிக்கு மாறுபடாது வாழும் இயற்கை மகன் ஆகிறான் இயற்கை வடிவாய முருகனை இயற்கை வழி வழிபடும் ஒருவன் எவ்வியற்கை வடிவிற்குந் தீங்கு செய்ய நெஞ்சிலும் நினையான். இயற்கையழகின் நுட்ப முணர்ந்த அன்னான், அழகுவடிவந் தாங்கித் துள்ளி யோடும் மான் கன்றின்மீது அம்பு எய்ய ஒருப்படுவனோ? பசிய மரத்தில் முருகன் அழகை மலராகப் புலப்படுத்தும் பூக்களைக் கூரிய நகத்தால் கிள்ளத் துணிவனோ? இயற்கை இசைப்பாட்டைக் கூறுபடுத்த அவன்உள்ளம் இசையுமோ? திருஞானசம்பந்தர் உள்ளிட்ட பெரியோரும் ஆண்டவனைப் பாடும்போது அவன் வடிவாய இயற்கை யையும் உடனமைத்துப் பாடியிருப்பது நோக்கற்பாலது. சில திருப்பாடல்கள் வருமாறு:

'பொறியரவ மதுசுற்றிப் பொருப்பேமத்
தாகப்புத் தேளிர் கூடி
மறிகடலைக் கடைந்திட்ட விடமுண்ட
கண்டத்தோன் மன்னுங் கோயில்
செறியிதழ்த்தா மரைத்தவிசில் திகழ்ந்தோங்கும்
இலைக்குடைக்கீழ்ச் செய்யார் செந்நெல்
வெறிகதிர்ச்சா மரையிரட்ட இளவன்னம்
வீற்றிருக்கும் மிழலை யாமே''

'எழுந்துலகை நலிந்துழலு மவுணர்கள்தம்
புரமூன்று மெழிற்க ணாடி
உழுந்துருளு மளவையினொள் ளெரிகொளவெஞ்
சிலைவளர்த்தோ னுறையுங் கோயில்
கொழுந்தரள நகைகாட்டக் கோகநக
முகங்காட்டக் குதித்து நீர்மேல்
விழுந்தகயல் விழிகாட்ட விற்பவளம்
வழிகாட்டு மிழலை யாமே''

'உரைசேரு மெண்பத்து நான்குநூ
றாயிரமாம் யோனி பேதம்
நிறைசேரப் படைத்தவற்றி னுயிர்க்குயிரா
யங்கங்கே நின்றான் கோயில்
வரைசேரு முகின்முழவ மயில்கள்பல
நடமாட வண்டு பாட
விரைசேர்பொன் னிழிதர மென்காந்தள்
கையேற்கு மிழலை யாமே'

இயற்கைப் புலவராய நக்கீரனாரும் பழமுதிர் சோலையிலுள்ள நம் மலைகிழவோனைப் பாடும்போது, அவனது இயற்கை வடிவை,

'பலவுடன்
வேறு பஃறுகிலி னுடங்கி யகில்சுமந்
தார முழுமுத லுருட்டி வேரற்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்பவேர்கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் றொடுத்த
தண்கம ழலரிறால் சிதைய நன்பல
ஆசினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பனிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
கோழி வயப்பெடை இரியக் கேழலோ
டிரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன

குருஉமயி ரியாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
பெருங்கடல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்
டாமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்
றிழுமென விழிதரு மருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே'

என்று, அருவி-சோலை-மலையாகப் பாடியிருத்தல் காண்க.

இயற்கை, இறைவன் வடிவாதலால், அதைத் தெய்வப் புலவர் பாடிப்பாடி மகிழ்வர். இவ்வுண்மை தெரியாதார் வெறும் பாழை வெற்றுரையால் கூறுவர். இறைவன் வடிவாய இயற்கையைச் சிதைப்பது இறைவனைச் சிதைப் பதாகும். ஆதலால், 'இயற்கைவழி முருகனை வழிபடல்' என்பதனை, எவ்வுயிர்க்கும் எக்காரணம் பற்றியுந் தீங்கு செய்யாமை என்று சுருங்கக் கூறலாம். இயற்கை வனப் பையும், அதனால் விளையும் இன்பத்தையும் முறையே உணர்ந்து நுகர்வோர் எவ்வியற்கை வடிவிற்குத் தீங்கு செய்ய உடன்படுவர்? தீங்கு நினைவு தோன்றும் உள்ளத் தில் இயற்கை வனப்புணர்வாதல், இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சியாதல் உறுதல் அரிது. இயற்கை வனப்புணர்வும், அதனால் இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சியும் உறும் உள்ளத்தில், என்றும் அன்பு அலர்ந்து அருட்டேன் பிலிற்றிக்கொண்டே யிருக்கும். இவ்வுள்ளத்தார் என்றும் இளையராய் அழகுடையராய் வாழ்வர்.

12. வேண்டுகோள்

[அருள்-அஞ்சாமை-இயற்கை வாழ்வின்மை நாள் கோள் ஒன்றுஞ் செய்யாமை-திருப்புகழ் மாண்பு-அருணகிரியார் வீரமொழிகளாற் சில வேண்டுகோள்.]

இயற்கைச் செந்நெறி விடுத்துத் தன்னலக் கருத்தால் பிறரைத் துன்புறுத்துவோன் உள்ளத்தில் அச்சமன்றோ குடிகொள்கிறது? அச்சமின்றி அன்னார் எங்ஙனம் வாழ்தல் கூடும்? அச்சத்தால் நிகழும் நடுக்கம், நரம்புக் கட்டுக்களைக் குலைத்து, செந்நீரை நஞ்சாக்கி எரித்து, இளமையையும் அழகையுங் கல்லிக்கல்லி அரிக்குமன்றோ? அச்சத்தின் பருமையே (பரிணாமமே) உலகிலுள்ள கொலைக் கருவிகளென்று கூறுவது மிகையாகாது. அச்சமே முடிவில் வருங்காலன். அச்சமுள்ளவனே பெரிதுங் கருவி தாங்குகிறான். ஏன்? தான் பிறர்க்கு ஊறு செய்தமையால், பிறர் தனக்கு ஊறு செய்வரென்று அஞ்சித் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள அவன் கருவி தாங்குகிறான். பிறர்க்கேன் ஊறு செய்தல் வேண்டும்? பின்னை ஏன் அச்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, அது காலனாக வருங்காட்சி கண்டு நடுக்குறல் வேண்டும்?

எல்வுயிர்க்குந் தீங்கு செய்யா இயற்கைச் செந்நெறியில் வாழ்வு நடாத்துவோர்க்கு நாளுங் கோளும் பிறவும் துணை நின்று நலமே செய்யும் செந்நெறி விடுத்து வேறு வெந்நெறி பற்றி உழல்வோர், தாம் இடர்ப்படும் வேளையில், நாளையுங் கோளையும் பிறவற்றையும் பழிப்பது வழக்கம். இவர் நன்னெறிபற்றி யொழுகியிருந்தால் இவரை நாளென் செய்யும்? கோளென் செய்யும்? பிற என் செய்யும்? நாளுங் கோளும் பிறவும் ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்டன. அவனடியாரை இவைகள் என் செய்யும்? 'வேயுறு தோளிபங்கன்' என்னும் பதிகத்தில் திருஞான சம்பந்தர்,

'ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழன் வெள்ளி சனி பாம்பிரண்டு முடனே ஆசறு நல்லநல்ல அவை நல்ல நல்ல அடியா ரவர்க்கு மிகவே'

என்றும்,

'ஒன்பதொ டொன்றொடேழு பதினெட்டொ டாறு
முடனாய நாள்க ளவைதாம்-அன்பொடு நல்லநல்ல
அவை நல்லநல்ல அடியா ரவர்க்கு மிகவே'

என்றும் அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க

இயற்கைவழி முருகைக் கண்டு, இன்பத்திற்றோய்ந்து, அழியா வாழ்வு பெற்ற அருளாளர் எதற்கும் எவர்க்கும் அஞ்சாத ஞானவீரராவர். முருகனருள் பெற்ற அருண கிரியார் திருப்பாடல்களைப் பயின்றால், அன்பும் மகிழ்வும் அஞ்சாமையும் வீரமும் பொங்கித் ததும்பி வழிவது காண லாம் அவரருளிய திருப்புகழைப் பாடும்போதும், பிறர் பாடக் கேட்கும்போதும் எழும் உணர்வின் மிடுக்கை ஈண்டு எழுத்தால் எழுதல் முடியவில்லை. மயிர் தோல் குருதி நிணம் நரம்பு எலும்பு முதலிய எல்லாம் குலுங்கிக் குலுங்கிப் புத்துயிர் பெறுகின்றன. அன்பு ஊற்றெடுத் தோடுகிறது; மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது; அச்சம் பறக்கிறது; வீரம் வீறிட்டெழுகிறது. அவ்வேளை கிளம்பும் அஞ்சாமைக்கு ஓரளவுமுண்டோ? 'எமக்கார் நிகர்' என்னும் எண்ணமும் எழுகிறது. 'திருப்புகழ் படிக்குமவர் சிந்தை வலுவாலே, ஒருத்தரை மதிப்பதிலை உன்றனரு ளாலே' என்னும் வீரமொழியும் நோக்கற்பாலது. மணமும்-இளமையும்-கடவுட்டன்மையும்- அழகுஞ் செறிந்து,பாட்டாயமைந்துள்ள முருகல்லவோ திருப்புகழ், அலங்காரம், அநுபூதி முதலியன?

திருப்புகழ்

அகரமு மாகி யதிபனு மாகி யதிகமு மாகி அகமாகி
அயனென வாகி அரியென வாகி
அரனென வாகி அவர்மேலாய்
இகரமு மாகி யெவைகளு மாகி யினிமையு மாகி
வருவோனே
இருநில மீதி லெளியனும் வாழ
எனதுமு னோடி வரவேணும்

மகபதியாகி மருவும்வ லாரி மகிழ்களி கூறும் வடிவோனே
வனமுறை வேட னருளிய பூஜை
மகிழ்கதிர் காம முடையோனே
செககண சேகு தகுதிமி தோதி திமியென ஆடுமயிலோனே
திருமலி வான பழமுதிர் சோலை
மலைமிசை மேவு பெருமாளே.

அலங்காரம்

தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் னவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடா அந்த காவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே

நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையும் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே;

படிக்கின் றிலைபழ னித்திரு நாமம் படிப்பவர்தாள்
முடிக்கின் றிலைமுரு காவென் கிலைமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபர மானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலைநெஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்கினியே

விழிக்குத் துணைதிரு வெண்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ் செங்கோடன் மயூரமுமே.

அநுபூதி

முருகன் தனிவேல் முனிநங் குருவென்
றருள்கொண் டறியா ரறியுந் தரமோ
உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்
றிருளன் றொளியன் றெனநின் றதுவே.

உருவா யருவா யுளதா யிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியா யொளியாய்க்
கருவா யுயிராய்க் கதியாய் விதியாய்க்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே.

இன்னோரன்ன திருப்பாக்களைப் பொருளுணர்ந்து பாடுவோர் முன்னிலையில் கல்லுருவுஞ் செம்புருவமுமா தோன்றும்? எம்பெருமான் கூர்வேல் தாங்கி, ஆடும் மயில் மீது ஆடிவருங் கோலமன்றோ தோன்றும்? அத்திருக் கோலத்தில் நெஞ்சம் பதிந்து விரிய விரிய அதன் பொருளாய இயற்கை மணமும், இளமையும் கடவுட்டன் மையும், அழகும் பெறலாம்.

எனதுயிர்க்கு அமிழ்தாயுள்ள அருணகிரியின் அருண் மொழியை ஏழையேன் என்னென்று போற்றுவேன்! திருப் புகழில் தோயும் மனமுடையோரை அச்சம் என் செய்யும்? பிற என் செய்யும்? தமிழ்நாட்டுச் செல்வத்துட் பெருஞ் செல்வமன்றோ திருப்புகழ்? இச் செல்வம் பெற்ற தமிழ் நாடு இந்நாளில் வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சத்தால் அலைக்கப்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் கல்வி காணோம்; வழக்க ஒழுக்கங் காணோம்; வீரங் காணோம். தமிழ்நாட்டின் இக்கால நிலை என்னே! என்னே! கண்ணீர் பெருகுகிறது. முருகா! நினது உண்மையை முதல் முதல் கண்டவர் தமிழரல்லரோ? தொன்மை வாய்ந்த மக்கள் தங்கள் நிலைதிரிந்து இடர்ப்படுகிறார்கள்; இயற்கைவழி விடுத்து வேறு வேறு வழிகளில் புகுந்து புகுந்து வருந்து

கிறார்கள். அவர்கள்மீது திருவருள் பொழிக. முருகா! நினக்குரிய நாட்டை நின்னையன்றி எவரே காப்பர்? தமிழ் முருகா! முருகா!

நண்ணினர்க் கினியா யோலம் ஞான நா யகனே யோலம்
பண்ணவர்க் கிறையே யோலம் பரஞ்சுடர் முதலே யோலம்
எண்ணுதற் கரியா யோலம் யாவையும் படைத்தா யோலம்
கண்ணுதற் பெருமா னல்குங் கடவுளே யோல மோலம்.

தேவர்கள் தேவே யோலம் சிறந்தசிற் பரனே யோலம்
மேவலர்க் கிடியே யோலம் வேற்படை விமலா யோலம்
பாவலர்க் கெளியா யோலம் பன்னிரு புயத்தா யோலம்
மூவரு மாகி நின்ற மூர்த்தியே யோல மோலம்

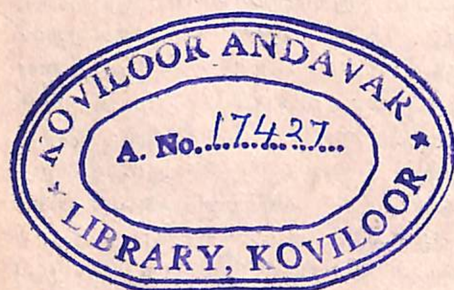
(கந்தபுராணம்)

என்று ஓலமிடுகிறேன், முறையிடுகிறேன். முருகா? நின் தமிழ் நாட்டைக் காக்க; நின் கன்னி நாட்டைக் காக்க.

தமிழ் மக்களே! முருகன் எல்லாப் பொருள்களிலும் நீக்கமற நின்று, அவைகளை அழகு செய்வதை உங்கள் முன்னோர்கள் கண்டு இன்பம் நுகர்ந்தார்கள். அவ்வின்பத்தை இப்பொழுது நீங்கள் நுகர்கிறீர்களா? இயற்கை, முருகன் வடிவாயிருப்பது உங்கட்குப் புலனாகிறதா? முருகனைக் காண முயல்கிறீர்களா? அவன் செந்நெறியை ஓம்பினால் அவனைக் காணலாமன்றோ? முருகனுக்கு ஏராளமான கோயில்களிருக்கின்றன. அவனுக்கு இனிப் புதிய கோயில்கள் கட்டுதல் வேண்டா; எங்கும் நிறைந்துள்ள அவனுக்கு எக்கோயிலும் வேண்டா. அவன் செந்நெறியை வளர்க்கக் கழகங்கள் காணுங்கள்; கல்லூரி அமையுங்கள்; அறநிலையம் நிறுவுங்கள்: திருப்புகழைப் பொருளுணர்ந்து ஓதுங்கள்; இயற்கையிலுள்ள அவனழகை நூல்களாக எழுதுங்கள்; பாட்டாகப் பாடுங்கள்; போலி ஞானம் பேசி முருகனிடத்திலுள்ள அன்பை - நம்பிக்கையை-மன உறுதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதேயுங்கள்; முருகன் பெயரால் பிணியை ஓட்ட

முயலுங்கள்; உறுதிக் கொள்கையை வள
நோன்பிருங்கள்; பெண்ணைப் போற்றி இல்லறப்
துங்கள்; முருகன் திருவருளால் பிணிமூப்பு சாக்கா
கட்டுகளை அறுத்துக் கொள்ளுங்கள். கொள
இயற்கை மணமும், மாறா இளமையும், அழியா அழகும்,
கடவுட்டன்மையும் உங்கள்பால் பொலியும்; பொலியும்.

இயற்கையும் அழகும் என்றும் வாழ்க!

திரு. வி. க. நூல்கள்

1. மனித வாழ்க்கையும் காந்தியடிகளும்
2. முருகன் அல்லது அழகு
3. உள்ளொளி
4. தமிழ்ச் சோலை அல்லது கட்டுரைத் திரட்டு
5. இந்தியாவும் விடுதலையும்
6. சன்மார்க்க போதம்
7. இருளில் ஒளி
8. இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவுள்ளம்
9. இமயமலை அல்லது தியானம்
10. முடியா? காதலா? சீர்திருத்தமா?
11. சைவத்தின் சமரசம்
12. வளர்ச்சியும் வாழ்வும் அல்லது படுக்கைப் பிதற்றல்
13. சைவத் திறவு
14. உரிமை வேட்கை அல்லது நாட்டுப்பாடல்
15. சிவனருள் வேட்டல்
16. காரைக்காலம்மையார் திருமுறை அரும்பதக் குறிப்புரையுடன்
17. தமிழ்நாடும், நம்மாழ்வாரும்
18. ஆலமும் அமுதமும்
19. பதுமை வேட்டல்
20. கிறிஸ்துவின் அருள் வேட்டல்
21. நாயன்மார் திறம்
22. முதுமை உளறல்

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே சென்னை-108.

Wrapper Printed at Eskay Art Printers, Madras-5
Phone : 844727